JENNIFER L. ARMENTROUT

TRADUCERE DE DORINA TĂTĂRAN

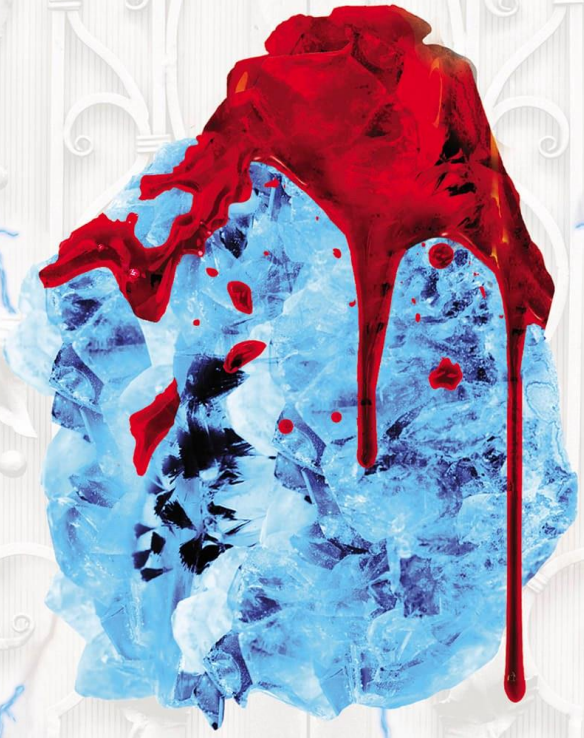

SFÂȘIERE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

LEDA EDGE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SFÂȘIERE

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L.
ARMENTROUT

SFÂȘIERE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc, Liviu Szôke
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L. ARMENTROUT
TORN
Copyright © 2016 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer
Sfâşiere /Jennifer L. Armentrout; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran. – Bucureşti: Leda Edge, 2022
ISBN 978–606–9740–14–9
I. Tătăran, Dorina (trad.)
821.111

Cititorilor și criticilor.
Nimic din toate acestea nu ar fi posibile fără voi.

Capitolul unu

Roşu ca un trandafir proaspăt cules, sângele mi-a ţâşnit din mijlocul palmei, de parcă mâna mi-ar fi fost un nenorocit de vulcan.

Eu eram halfelinul!

Eu fusesem, *dintotdeauna,* eu fusesem! Iar Ren – oh, Doamne –, Ren venise aici să mă găsească şi să mă omoare, pentru că prinţul din Lumea de Dincolo umbla liber pe tărâmul muritorilor. Prinţul era aici să lase gravidă o halfelină, să facă un copil apocaliptic… cu mine.

Cu mine!

Mi-a venit să vomit.

Pe tot parchetul din dormitor.

Când am ridicat privirea, am simţit că nu pot să respir.

— De ce? De ce nu mi-ai spus?

Aripile transparente ale lui Tink au fluturat tăcut când a plutit spre mine. Afurisitul de spiriduş! Afurisitul de spiriduş pe care îl găsisem în Cimitirul Saint Louis. Spiriduşul căruia îi făcusem o atelă pentru picior dintr-un băţ de îngheţată şi a cărui aripă frântă o înfăşurasem grijuliu în tifon. Afurisitul de spiriduş pe care, în ultimii doi ani şi jumătate, îl lăsasem să locuiască în apartamentul meu şi pe care nu îl omorâsem încă, deoarece cheltuise o avere din banii *mei* pe Amazon, de parcă era un personaj din *Hoarders.* Afurisitul de spiriduş era pe cale să primească un şut până în altă dimensiune.

Şi-a împreunat mâinile pe cămaşa plină cu zahăr pudră. Faţa îi era presărată cu alb, de parcă aterizase cu moaca într-un vraf de cocaină.

— Nu m-am gândit că se va ajunge vreodată la asta, a zis el.

Am ridicat mâna, simţind năduşeala curgându-mi pe braţ în jos.

— Ei bine, s-a ajuns la asta, şi chiar acum!

Tink a plutit spre stânga.

— Am crezut că închiseserăm toate porţile, Ivy! Habar n-am avut că există o a doua poartă aici. Noi am crezut că niciun membru al familiei regale nu are vreo şansă să treacă. Era o problemă inexistentă.

Am clătinat din cap, lăsând mâna în jos.

— Ei bine, ghici ce, Tink? Nu e o problemă inexistentă. E o problemă imensă, cât Godzilla!

— Acum văd şi eu, mi-a răspuns şi a zburat spre pat, lăsându-se pe cuvertura mea. Nu am vrut să te mint!

M-am întors, încruntându-mă.

— Tink, urăsc să ţi-o spun, dar, dacă nu vrei să minţi pe cineva, pur şi simplu, nu *minţi!*

— Ştiiiiu!

Spiriduşul a tărăgănat cuvântul în timp ce se îndrepta spre marginea patului, picioarele lui goale cufundându-se în cuvertura mov din pluş şi, cel mai probabil, împrăştiind zahăr pudră peste tot.

— Dar nu-i aşa că nu m-ai fi crezut, dacă ţi-aş fi spus? Nu e ca şi cum aş fi avut pe aici o ţepuşă din lemn spinos.

Bun! În privinţa asta, avea dreptate.

— Dar când ţi-am zis prima dată, puteai să spui ceva!

Tink a lăsat bărbia în jos.

Eu am inspirat adânc.

— Ştiai ce sunt, când m-ai văzut?

— Da! a zis el. Dar nu a fost intenţionat, a continuat repede. Faptul că m-ai găsit a fost o întâmplare. O coincidenţă. Sau a fost soarta… Îmi place să cred că a fost destinul nostru.

— Poţi să te opreşti!

Mă durea să ştiu că, în tot acest timp, nu fusese sincer cu mine şi simţeam o arsură adânc în stomac şi în piept. Nu ştiam cine e.

Nici *eu* nu mai ştiam cine sunt.

— Nu am ştiut, până te-ai apropiat şi am simţit un pic sângele de elf din tine. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să îţi spun, Ivy-Divy. Ai dreptate, dar mi-a fost teamă… Mi-a fost teamă de ce ai putea face.

Deodată, Tink s-a aruncat pe spate pe cuvertură, cu braţele şi cu picioruşele răsfirate.

— N-am vrut să te supăr, pentru că m-ai ajutat, dar n-am vrut nici să faci ceva pripit, dacă ţi-aş fi spus.

— Ce aş fi putut face?

Un nod de emoţii mi s-a pus în gât.

— Ce pot face?

A ridicat braţele subţiri şi moi.

— Ai fi putut, nu ştiu, să-ţi faci rău…

Mi-a căzut falca şi am gemut, pentru că pielea vânătă şi umflată de pe partea stângă a feţei mi s-a întins. Să îmi fac rău? M-am uitat în jos, la ţepuşa din lemn spinos de pe podea.

— Nu! am şoptit, aplecându-mă şi ridicând-o.

Am şters cu tricoul sângele de pe vârful ei.

— Nu vreau să mor! am zis.

— Mă bucur să aud asta!

Tink s-a ridicat, încă ţinând braţele pe lângă corp. Am pus ţepuşa pe comodă, lângă cele din fier şi lângă pumnale.

— Nu mi-aş face rău, Tink.

— Dar ai încerca să pleci…

Tink era mai aproape, în aerul din spatele meu.

Am inspirat adânc, dar nu m-a ajutat cu nimic. Să plec? Asta urma? M-am îndepărtat de dulap, evitându-l pe Tink, lucru care s-a dovedit mai dificil decât ar fi trebuit, dat fiind că era vorba despre cineva de dimensiunea unei păpuşi Barbie. Istovită până în măduva oaselor, m-am dus până la marginea patului şi m-am aşezat. Oboseala nu era cauzată doar de nenumăratele răni, care se vindecau lent.

Gândurile nu-mi dădeau pace. Am închis ochii şi m-am întins pe spate, lăsându-mi picioarele să atârne din pat, în timp ce panica îmi sfâşia abdomenul. Însăşi ideea de a pleca făcea să îmi sară inima din piept. Să plec din New Orleans însemna să părăsesc Ordinul, iar asta era ceva cu adevărat de neconceput. Nu puteai să te trezeşti că pleci din Ordin, pur şi simplu. Echivala cu dezertarea din armată. Aveam să fiu dată în urmărire. Alţi membri ai Ordinului aveau să mă caute şi existau filiale în fiecare stat. N-aveam cum să mă ascund pentru mult timp. Dacă o făceam, David putea suspecta că sunt o trădătoare, ca… ca Val, şi avea să îi contacteze pe liderii din alte sectoare. Dar ce mă făcea să ezit era mai mult decât datoria mea faţă de Ordin… Mult mai mult.

La naiba, datoria mea faţă de Ordin îmi dicta să mă predau şi nici măcar despre asta nu era vorba! Pentru prima dată în viaţă, reticenţa bruscă faţă de a face ceea ce e corect nu avea nicio legătură cu datoria mea.

Avea de-a face doar cu Ren!

Să plec însemna să mă îndepărtez de el, şi doar gândul acesta a făcut ca inima să mi se oprească undeva, aproape de picioarele care îmi atârnau peste marginea patului. Îl iubeam. Doamne, îl iubeam mai mult decât iubeam pralinele şi *beignets,* iar asta era ceva, pentru că dragostea mea pentru dulciuri rivaliza cu cele mai cunoscute poveşti de dragoste ale omenirii. La gândul că nu l-aş mai vedea vreodată îmi venea să mă fac ghem, iar asta ar fi fost incredibil de stupid, pentru că, având în vedere coastele mele rupte, sunt sigură că ar fi durut ca naiba.

N-ar fi trebuit să mă apropii de el.

În tot acest timp, fusesem îngrozită că ar putea muri, la fel ca toţi ceilalţi. Nici nu îmi trecuse prin cap că l-aş putea pierde pentru că va trebui să plec. Sau să fug. Şi încă repede!

Dar ce puteam să fac? Era imposibil să-l las pe prinţ să-şi ducă planurile la bun sfârşit. Un copil rezultat în urma uniunii

dintre prinţ şi un halfelin ar deschide larg toate porţile spre Lumea de Dincolo. Care ar rămâne date de perete permanent şi toţi elfii ar trece prin ele. Omenirea s-ar transforma într-un bufet cu autoservire pentru elfi.

— Acum chiar te gândeşti la asta, a comentat Tink.

În clipa aceea, mă gândeam la o grămadă de lucruri.

Spiriduşul a aterizat pe genunchiul meu îndoit. Singurul motiv pentru care nu l-am azvârlit cât colo a fost că aveam să sfârşesc prin a mă răni şi mai mult, eram sigură de asta.

— Crezi că singurul lucru pe care poţi să-l faci e să pleci, dar asta nu te va ajuta. Uiţi ceva foarte important! De fapt, uiţi două lucruri foarte importante!

S-a oprit o clipă.

— Dacă mă gândesc bine, probabil că uiţi multe, pentru că te-ai lovit la cap…

— Tink! l-am avertizat.

Mi-a tropăit pe picior şi m-am simţit de parcă se plimba o pisică pe mine.

— Trebuie să îţi dai *consimţământul.*

Am făcut ochii mari. Stângul era încă destul de umflat, astfel că Tink era o siluetă neclară, lângă şoldul meu. Şi-a dus mâinile la gură.

— Pentru sex. Să îţi dai consimţământul pentru sex cu prinţul. Doar aşa poate fi conceput un copil. Fără farmece. Fără magie sau constrângeri. Fără trucuri. Ştii, trebuie chiar să vrei…

— Ştiu ce înseamnă consimţământ! am izbucnit.

— Se pare că nu ştii…

Tink a sărit de pe coapsa mea şi a aterizat pe pat, lângă mine.

— Pentru că nu te poate obliga s-o faci. Mă rog, poate să te oblige, dar e scârbos, şi greşit, şi nu chiar neobişnuit pentru prinţ, dar nu va rezulta un copil.

— Oh, bine că ştiu! Ar putea să mă violeze, dar, hei, cel puţin nu va ieşi un bebeluş apocaliptic! Nimic rău, nicio problemă!

Tink a strâmbat din nas.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

S-a ridicat apoi în aer şi a zburat în aşa fel încât să ajungă chiar deasupra capului meu.

— Există totuşi o problemă mai mare decât asta, Ivy.

Am început să râd, iar hohotul părea al unui nebun. Nici măcar al unui nebun beat. Mai degrabă un nebun de azil.

— Ce poate fi mai rău decât faptul că sunt un halfelin?

Panica mi s-a aprins în piept. Doar spunând asta cu voce tare şi a fost destul să-mi vină să vomit.

— Ai zis că prinţul ţi-a gustat sângele, nu? a întrebat Tink. După ce v-aţi luptat?

Am strâmbat din nas.

— Da! Adică, sunt destul de sigură, după ce… m-a adulmecat.

— Atunci, nu există loc unde să poţi merge şi să nu te găsească.

Am deschis gura, am închis-o, apoi am încercat din nou.

— Poftim?

Tink a coborât pe cuvertură.

— Va putea să te simtă oriunde. Nu contează dacă te duci în Zimbabwe, şi nici măcar nu sunt sigur unde e Zimbabwe, dar te va găsi în cele din urmă, pentru că acum eşti parte din el.

Pentru o clipă, am fost incapabilă să gândesc, să formez un gând coerent care să nu implice o înjurătură.

— Pe bune?

Tink a încuviinţat şi s-a trântit lângă braţul meu, cu picioarele încrucişate. A coborât vocea, de parcă putea să îl audă cineva:

— Când un străvechi precum prinţul ia o parte din cineva în el, rămâne legat de persoana aceea pentru totdeauna. Sunteţi legaţi, într-un fel.

— Oh, Doamne!

Incapabilă să accept, mi-am trecut mâinile peste faţă. O nouă

oroare ieşită la suprafaţă!

— Adică el ştie unde mă aflu în clipa asta?

— Mai mult ca sigur.

— Şi va şti oriunde merg.

Rahat, nici măcar nu puteam să judec implicaţiile! Simpla mea prezenţă îi punea în pericol pe toţi. Dar, dacă prinţul putea să mă adulmece de parcă era un fel de câine de vânătoare care simte halfelini, nu înţelegeam de ce nu se arătase încă. Trecuse o săptămână de când ne luptaserăm. Ce aştepta?

— Chiar înfiorător, nu-i aşa? a zis Tink.

Înfiorător nici măcar nu era cuvântul potrivit. Nu-mi venea în minte niciun cuvânt potrivit pentru toate acelea.

— Ştii cum să îl omor?

— Îl omori ca pe orice străvechi. Îi tai capul, dar nu va fi uşor.

Nu zău! Să omori elfi obişnuiţi nu era chiar uşor. Dacă îi înjunghiai cu o ţepuşă din fier, nu făceai decât să îi trimiţi înapoi, în Lumea de Dincolo. Tăierea capului îi omora.

— Dar ăsta nu e cel mai important lucru!

Tink mi-a luat mâna dreaptă. Încheietura nu îmi mai pulsa, un alt semn sigur că prinţul chiar vindecase unele dintre rănile pe care mi le făcuse. M-am uitat la spiriduş.

— Nimeni nu trebuie să afle ce eşti.

— Serios? Pe bune? Şi eu, care mă gândeam să îmi actualizez profilul de pe Facebook şi să scriu că sunt halfelin.

Şi-a lăsat într-o parte capul alb-blonduţ.

— Tu nu ai Facebook, Ivy!

Am oftat.

Tink a continuat, pentru că… desigur…

— Te-am căutat. Am vrut să te adaug la prieteni, să îţi pot trimite *poke,* şi ştiu că oamenii nu mai fac asta, dar eu cred că e un mod grozav de a-ţi exprima…

— Ştiu că nu pot să spun nimănui, dar ce îi opreşte pe elfi să

mă dea de gol?

— Elfii ştiu că, dacă ai fi dată în vileag, Ordinul te-ar omorî.

A spus-o de parcă vorbeam despre Harry Potter, nu despre mine, ştiţi voi, să fiu omorâtă ca un câine turbat.

— Prinţul nu va dori să rişte asta, chiar dacă mai există şi alte femei-halfelin. Nu va dori să piardă timpul încercând să găsească alta.

— Mă rog, presupun că ăsta e un lucru bun, am zis ironic.

Tink mi-a dat drumul.

— Nici măcar lui Ren nu poţi să-i spui. Mai ales lui!

Privirea mea s-a îndreptat spre Tink.

— Ştiu ce este el. V-am auzit vorbind în dimineaţa în care te-ai dus să păzeşti poarta. El face parte din Elită şi, chiar dacă sunt de părere că e un nume la fel de jalnic precum Ordinul, am auzit de tipii ăştia.

— Cum ai auzit de ei?

A coborât zumzăind până a ajuns lângă capul meu. S-a aplecat apoi, şoptindu-mi la ureche:

— Sunt omniprezent.

— Poftim?

M-am încruntat spre el.

— Nici măcar nu are logică.

S-a îndreptat.

— Are perfectă logică.

— Cred că ai vrut să spui omniscient.

A ridicat ochii în tavan.

— Poftim?

— Nu eşti omniscient, i-am zis. Nu-i aşa?

Tink a zâmbit diabolic.

— Nu!

M-am enervat.

— Trebuie să fii sincer cu mine! Gata cu minciunile! Gata cu rahaturile, Tink! Vorbesc serios! Trebuie să pot avea încredere în

tine, iar în clipa asta nu sunt sigură că am.

Ochii i s-au mărit uşor, apoi a căzut în genunchi.

— Merit asta.

Da, o merita, pentru că îl luasem la mine, iar el mă minţise la greu. Nu conta că avusese motive întemeiate s-o facă. Tot minţise. Apoi mi-am dat seama: şi eu aveam să fiu nevoită să fac acelaşi lucru. Să îl mint pe Ren, dintr-un motiv întemeiat, şi… pe toată lumea, deci chiar nu eram mai bună ca el.

— Ştiu despre străvechi, pentru că am trăit în Lumea de Dincolo. A trebuit să învăţăm totul despre ei, să supravieţuim, a zis el. Prinţul şi prinţesa, regele şi regina sunt cei mai puternici, dar mereu s-a vorbit despre Elită. Mulţi elfi au căzut în mâinile membrilor ei când veneau şi plecau de pe tărâmul acesta după bunul plac, înainte ca porţile să fie închise.

Suna plauzibil. Cred! Tink s-a încruntat.

— Deşi sunt surprins să aflu că Ren e unul dintre ei. Nu pare suficient de deştept sau de grozav pentru nivelul ăla de şmechereală.

— Ren este suficient de grozav şi de tare! l-am corectat eu. E supergrozav!

— În fine… a bombănit Tink şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Va trebui să cădem de acord că nu suntem de acord. Să trecem peste asta. Nu poţi să-i spui. Datoria lui e să te omoare.

Mi s-a oprit respiraţia. Aşa cum fusese datoria lui să-l lase să plece pe Noah, cel mai bun prieten al lui, ştiind că era ultima dată când îl vedea. Doamne, Ren chiar spusese că nu mai vrea să treacă din nou prin aşa ceva, iar eu nu puteam să-i fac asta. Nu puteam să-i pun în cârcă o astfel de informaţie.

— Nu o să-i spun! am şoptit.

Tink mi-a înghiontit braţul cu piciorul.

— Trebuie să te aduni, Ivy! Acum!

M-am uitat la el.

— Cred că mi se cuvine să-mi plâng de milă câteva minute.

— Păstrează-ţi lacrimile pentru pernă!

Am dat ochii peste cap, clătinând din cap.

— Ăsta nu e un episod din *Dance Moms.*

Dar Tink avea dreptate. Nu că aveam de gând să-i spun asta, mai ales că încă mă gândeam să-i trag câteva. Trebuia să mă adun. Nu aveam de ales. Plecarea nu era o opţiune. Eu aveam controlul asupra întregului proces de concepere a copilului şi nici vorbă să mi-o trag de bunăvoie cu ciudatul ăla! Trebuia să mă adun, pentru că acum singura mea opţiune era să îl opresc pe prinţ.

Să îl opresc pe prinţ şi să mă asigur că nimeni, nici măcar Ren, nu afla ce sunt. M-am înfiorat. O întrebare mă sâcâia însă, alungând din mintea mea orice altceva.

— Nu înţeleg!

— Ce anume? a întrebat Tink.

— Cum… cum de sunt eu halfelin? am zis, ridicând ochii în tavan. Nu mi-i amintesc pe părinţii mei, dar Ren zice că i-a verificat. Zice că se iubeau. Cum a fost posibil să se întâmple asta?

Tink n-a răspuns.

Nu ştia. Probabil că nimeni nu avea să afle vreodată adevărul. Orice era posibil. Poate că mama se culcase cu un elf. Sau poate că fusese ca în cazul tatălui lui Noah. Poate că tata cunoscuse un elf femelă şi o lăsase însărcinată înainte să o întâlnească pe femeia cu care se căsătorise. Pur şi simplu, nu puteam să-mi închipui cum putea cineva care ştia ce sunt elfii să se culce cu unul.

Am expirat sacadat şi m-am gândit că aş putea să îmi vărs toate lacrimile în pernă. Într-un fel, îmi venea să mă las pe ea şi să le dau drumul. De fapt, sincer, nu voiam să mă mai gândesc deloc la asta, dar era imposibil.

— Trebuie să uiţi de el! a zis Tink încet.

Am întors capul spre spiriduş.

— De cine?

— De Ren. Trebuie să uiţi de el! Să îl îndepărtezi. Să te desparţi de el. Spune-i cum vrei! Trebuie să te îndepărtezi de el cât mai mult posibil.

M-am încordat, iar răspunsul mi-a venit imediat:

— Nu!

— Ivy…

— Nu! am repetat, fluturând din mâna stângă. Am terminat discuţia!

Tink mă fixa înciudat, dar n-a zis nimic. Ştiam că ar fi fost inteligent şi corect să uit de Ren şi să îl îndepărtez, în eventualitatea că lucrurile ieşeau prost, dar nu reuşeam nici măcar să mă gândesc la aşa ceva. Probabil că asta nu mă ajuta să dau bine.

Bun! Categoric, nu mă ajuta să dau bine.

Dar abia îl găsisem pe Ren. Mă îndrăgostisem până peste cap şi nu puteam s-o fac. Eram atât de egoistă! El era… El era al *meu,* şi să fiu a naibii dacă aveam de gând să pierd şi asta din cauza unor lucruri care nu ţineau deloc de mine. Nu era cinstit. Eu… îl meritam.

— Bine! a mormăit Tink, în cele din urmă.

Am rămas întinsă câteva clipe şi am adunat ce mai rămăsese din stăpânirea mea de sine, de parcă era o pătură zdrenţuită, apoi am înfăşurat-o în jurul meu şi m-am ridicat, scâncind.

— Trebuie să fac duş!

— Mulţumesc, regină Mab!

Tink a zbârnâit spre piciorul patului, să îmi facă loc.

— Începeai să cam puţi.

I-am aruncat o privire întunecată în timp ce mă ridicam.

— Iar părul tău arată de parcă aş putea face cartofi prăjiţi în el.

S-a răsucit în aer, iar ceea ce a rămas din zahărul pudră mi-a venit în faţă.

— *Atât* e de unsuros!

Umerii mi-au căzut şi mi-am târşâit picioarele spre baie.

— Mulţam! am zis şi am deschis uşa.

Deodată, Tink a fost chiar în faţa mea, făcându-mă să mă dau în spate.

— Ştiu că eşti supărată pe mine şi probabil că vrei să mă tai bucăţele şi să-ţi faci o brăţară din pielea mea…

M-am uitat în jur.

— Hm! Nu este exact ce vreau să fac.

A făcut ochii mari, cu speranţă.

— Dar aş cam vrea să trag apa după tine, la toaletă, l-am corectat eu.

A tresărit.

— M-aş bloca! Iar ţevile astea sunt vechi. Cum ai putea face asta? Nu sunt un peştişor auriu.

Am dat ochii peste cap. Tink s-a legănat, apoi a ţâşnit înainte, punându-şi mâinile micuţe pe obrajii mei.

— Îmi pare rău!

Clipind, am încercat să-mi amintesc dacă Tink îşi ceruse scuze vreodată pentru ceva. Nici măcar când îmi scăpase laptopul de pe balcon după ce hotărâse că vrea să se uite la Harry Potter afară. Sau când luase foc cuptorul, iar apoi încercase să-l stingă cu pătura mea preferată. Sau când… Mă rog, erau o grămadă de exemple când ar fi trebuit să îşi ceară scuze, dar nu o făcuse.

— Poate nu crezi, dar nu am rămas cu tine pentru ce eşti.

Ochii lui deschişi la culoare, din Lumea de Dincolo, i-au întâlnit pe ai mei.

— Am rămas pentru că îmi placi, Ivy. Am rămas pentru că ţin la tine.

Oh, Doamne!

Buzele mi s-au întredeschis, iar ghemul acela încâlcit de emoţii mi s-a oprit în gât. Mi-a venit din nou să plâng. Eram atât de varză, o varză sexy şi care duhnea!

Tink a zâmbit, iar ochii i-au sclipit.

— Şi, mă rog, am rămas şi pentru că ai magicul şi minunatul Amazon Prime.

Capitolul doi

Extenuată fizic, psihic şi, mai ales, emoţional, tot ce am reuşit să fac după necesarul duş a fost să îmbrac o pereche de pantaloni de pijama şi un tricou. Nici vorbă să fi avut energia sau măcar dorinţa să-mi usuc claia de păr, aşa că l-am adunat în vârful capului şi l-am prins cu un ac de păr gros.

În jurul orei unsprezece, m-am întors în living. În timpul duşului mă luptasem cu o grămadă de emoţii haotice, pe care le încuiasem în adâncul meu, iar cheia o aruncasem. Mă rog, sinceră să fiu, probabil că doar pierdusem cheia cutiei Pandorei pe care o reprezenta căderea mea nervoasă şi rămăsesem sub jetul de apă până simţisem că sunt în stare să fac faţă oricărei situaţii.

Trebuia să rezolv asta!

Îndreptându-mă spre bucătărie, am observat că uşa dormitorului lui Tink era întredeschisă, iar înăuntru era întuneric, dar mă îndoiam că spiriduşul chiar dormea. Cu stomacul chiorăind, m-am dus spre pachetul cu mâncare cu care venise Ren mai devreme. Încrucişându-mi degetele în sinea mea ca să am noroc, am ridicat capacul şi am oftat.

Rămăsese o gogoaşă.

Una!

Încruntându-mă spre uşa lui Tink, am înşfăcat un prosop de hârtie de pe blat şi am luat bucăţica de desert divin. Apoi am scos o bere fără alcool din frigider şi cutia cu Pringles din dulap.

Mâncare sănătoasă la superlativ, dar probabil că o meritam.

Întoarsă în living, m-am lăsat pe canapea şi am pornit televizorul. M-am oprit la o emisiune despre copii geniali în timp ce mă îndopam, împrăştiind zahăr şi chipsuri mai mult pe mine decât în gură şi devenind tot mai absorbită de ce vedeam pe

ecran. Eram fascinată de cât de incredibil de inteligenţi erau puştii cu pricina, dar şi cumva ruşinată că habar n-aveam care e capitala Tadjikistanului, în timp ce un copil de zece ani ştia.

Probabil că am aţipit, pentru că următorul lucru pe care îl ştiu e că am simţit atingerea fină a unor degete pe partea dreaptă a feţei. Ochii mi s-au deschis şi am văzut un antebraţ puternic, acoperit de o viţă-de-vie umbrită de un verde intens. Am urmărit tatuajul acela în sus, până la o mânecă neagră, ştiind că sub cămaşă şi pe gâtul sexy se forma cel mai uimitor desen. Până atunci, habar n-aveam că gâturile pot fi sexy, dar chiar puteau fi. Oh, da, chiar puteau fi!

Ren stătea pe marginea canapelei, iar inima mi-a făcut un salt nesigur în timp ce un gând oribil mi-a invadat mintea ameţită de somn. Ar mai fi stat acolo dacă ar fi ştiut că sunt halfelin? Am închis ochii strâns. Desigur că ştiam răspunsul. Ar fi stat cât mai departe de mine posibil. Probabil, într-o altă emisferă.

— Bună!

Vocea adâncă a lui Ren era întruchiparea sexului. Sex bun. Sex perfect. Sex uluitor. O voce sofisticată şi fină precum ciocolata. Chiar trebuia să-mi silesc creierul să înceteze.

— Te simţi bine? m-a întrebat.

Mi-am dres vocea.

— Da! am răspuns, spunându-mi că ar fi trebuit să mă adun mai repede.

Am deschis ochii şi am văzut că Ren ţinea în poală o cutie de Pringles.

— Ce faci cu chipsurile?

Pe obrazul stâng i-a apărut o gropiţă. Băiatul avea o pereche de gropiţe care se cereau sărutate. Şi linse. De fapt, întregul chip al lui Ren era toate astea la un loc, plus o pungă cu *beignets.* Bărbia îi era ca sculptată în marmură. Pomeţii îi erau laţi şi înalţi, iar nasul îi era uşor coroiat, de parcă fusese rupt la un moment dat, ceea ce era foarte posibil, având în vedere natura muncii

noastre. Buzele îi erau pline şi expresive, iar ochii, absolut uimitori. Gene dese şi lungi încadrau irisurile atât de verzi, încât păreau smaralde proaspăt scoase dintr-o mină.

Ren era minunat. De fapt, era atât de atrăgător, încât putea concura cu un elf la capitolul aspect, iar asta era ceva, pentru că elfii erau extraordinar de frumoşi atât sub înfăţişările lor fermecate, cât şi cele reale – în special sub acestea din urmă. Totuşi, Ren îi întrecea. Elfii nu aveau niciun gram din căldura şi umanitatea lui.

— Ghipsuri? a zis el, râzând, în timp ce a ridicat cutia şi a scuturat-o. Ce zici de o cutie goală?

M-am încruntat.

— Mi-a fost foame!

— Ţineai în braţe cutia goală.

O buclă rebelă i-a căzut pe frunte. Am ridicat sprâncenele.

— Ba nu!

— Ba da! O ţineai la piept de parcă era un obiect preţios. A trebuit să ţi-o smulg dintre degete.

— Mă rog, îmi plac mult Pringles!

— Văd…

S-a aplecat, punând cutia pe măsuţa de cafea. S-a ivit şi cealaltă gropiţă când mi-a văzut pieptul, iar eu m-am fâstâcit.

— Ai zahăr şi firimituri peste tot pe tine.

Oh!

Fâstâceala a dispărut.

— Mi-era foame şi eram obosită.

Ren a chicotit, lăsându-şi capul în jos şi sărutându-mi colţul buzei. Un alt gând nefericit a început să iasă la suprafaţă. M-ar fi sărutat dacă… Am oprit gândul acela şi m-am concentrat pe unul mai bun. Abia aşteptam să mă poată săruta din nou de-adevăratelea. O buză despicată era ca naiba.

Şi-a ridicat capul.

— Tâmpitul ăla ţi-a lăsat şi ţie vreo gogoaşă?

Într-una din zilele următoare poate că avea să se refere la Tink altfel decât printr-o insultă.

— Una.

A înjurat în barbă.

— Şi se pare că pieptul tău a mâncat mare parte din ea.

— Mulţumesc! am mormăit, întorcându-mă pe o parte, să-i fac mai mult loc.

S-a strecurat lângă mine, cu braţul pe spătarul canapelei, împingându-şi corpul spre al meu.

— Cât e ceasul?

— Puţin trecut de două dimineaţă.

Genele i-au coborât în timp ce îşi trecea degetul peste decolteul tricoului meu. M-am înfiorat.

— Străzile erau pustii. Nici urmă de prinţ sau de vreunul dintre cavalerii războinici care au trecut prin porţi. Am văzut un elf, dar a dispărut pe lângă Royal.

Am încercat să mă ridic, dar degetul i s-a mişcat din nou, de data asta alunecând spre mijloc, între sâni. Era greu să mă concentrez la lucruri importante când el mă atingea, dar am reuşit.

— Se întâmplă ceva. Nu înţeleg de ce stau aşa retraşi, mai ales după ce l-au eliberat pe prinţ.

— Probabil că încearcă să rămână în viaţă.

Şi mai multe degete ale lui Ren au început să treacă uşor peste vânătăile mele şi peste coastele încă dureroase.

— La urma urmei, probabil că se concentrează pe găsirea halfelinului.

Mi s-a oprit respiraţia. Ren şi-a luat mâna, iar ochii i s-au îndreptat spre ai mei.

— Te-a durut?

— Nu!

Am înghiţit cu greu şi m-am împins în poziţie şezând, rezemându-mă de braţul canapelei. Am strâns palma în care mă

tăiasem, ascunzând rana. Deşi tot corpul meu era un dezastru, mă îndoiam că avea s-o observe.

— Te-ai întâlnit cu David în seara asta?

Ochii lui mi-au scrutat faţa.

— Doar un pic, la sediu. Era ocupat cu selecţia noilor membri.

— Câţi au venit?

Pierduserăm şaisprezece în noaptea în care elfii deschiseseră poarta spre Lumea de Dincolo, cea de la casa LaLaurie – noaptea în care cea mai bună prietenă a mea, cea mai apropiată prietenă a mea ne trădase.

— Cinci, până acum, cred.

S-a aplecat, sprijinindu-şi greutatea pe braţ, iar obrazul în pumn.

— A zis că încearcă să mai aducă din Georgia sau cam aşa ceva. În timp ce ţipa la cineva la telefon şi la noii membri, a întrebat şi de tine.

Am fost surprinsă.

— Serios?

Ren a încuviinţat.

— Vrea să ştie dacă mai ai de gând să vii mâine. I-am zis că ţi-ar prinde bine încă nişte zile libere.

Cu douăsprezece ore în urmă, aş fi reacţionat ca o scorpie la ideea asta, dar, după cele descoperite recent, nu mai eram sigură că mă voi întoarce a doua zi.

— Nu ştiu dacă voi fi… pregătită.

— Eu cred că trebuie să mai stai câteva zile.

A întins mâna liberă şi a prins o buclă uscată.

— David e de acord. Ţi-ai revenit bine într-o săptămână, dar, scumpo…

S-a oprit, a întins bucla, apoi i-a dat drumul.

— Ai fost rănită grav. Nu vreau să ieşi pe străzi până nu îţi revii sută la sută.

Privirea mi s-a dus spre mâna strânsă. Nu eram sigură că voi ajunge curând la sută la sută. Fizic? Da! Altfel? Ha!

— Hei!

Două degete s-au curbat sub bărbia mea şi mi-au ridicat capul. Ochii lui erau luminoşi şi frumoşi.

— Sigur te simţi bine?

M-am silit să zâmbesc.

— Da, sunt doar obosită!

Asta nu era chiar o minciună.

— Atunci, să mergem în pat!

Nu am protestat când Ren s-a ridicat şi mi-a luat mâna, trăgându-mi uşor fundul de pe canapea. M-a condus spre uşa dormitorului, iar eu m-am uitat peste umăr, aşteptându-mă să-l văd pe Tink spionându-ne de după colţ, dar nu era pe acolo. Am fost surprinsă că pierdea o ocazie excelentă să îl enerveze pe Ren.

M-am urcat în pat şi m-am aşezat pe partea mea – pentru că, de o săptămână, de când Ren stătea cu mine noapte de noapte, aveam propria parte, stânga, în vreme ce el se odihnea pe dreapta. L-am privit dezbrăcându-se. Era un spectacol pe care nu voiam să-l pierd, indiferent ce se întâmpla în capul sau cu corpul meu. Ren începea mereu cu tricoul şi îl dădea jos într-un fel care îmi părea fascinant. Întindea mâna la spate, prindea materialul de la ceafă şi şi-l trăgea peste cap. Nu ştiu de ce, dar făcea ca toate părţile mele feminine să se trezească şi să fie atente.

Aceleaşi senzaţii mi le trezeau şi abdominalii, şi pectoralii lui.

Pentru că munca noastră necesita să ne confruntăm cu o creatură care putea să ne tragă un şut precum unei mingi de fotbal, trebuia să ne menţinem în formă, dar aveam sentimentul că muşchii lui impecabili şi pieptul bine definit fuseseră un fel de dar de la Dumnezeu. La fel cum erau şi adânciturile acelea de pe fiecare parte a coapselor lui. Erau atât de… perfecte, încât păreau aproape indecente!

Ren a desfăcut centura care îi înconjura abdomenul, chiar sub piept, şi s-a aplecat să-şi scoată pumnalele. Le-a pus pe noptieră, lângă ale mele. Armele ei şi armele lui erau romantismul din Ordin. Apoi şi-a dat jos ghetele şi alte două ţepuşe s-au adăugat vrafului. Apoi şi-a scos şosetele. Bărbia îi era aplecată când mâinile i-au coborât la pantalonii cargo. Şi-a desfăcut un nasture, iar fermoarul a coborât. Am prins strâns cearceafurile, iar el a ridicat privirea.

— Îţi place ce vezi, nu-i aşa? a întrebat el şi s-a scuturat, să îi cadă pantalonii.

Am încuviinţat, în caz că se îndoia. Uneori, Ren nu purta chiloţi şi era foarte provocator să te gândeşti la asta. În ziua aceea avea boxeri negri, strâmţi, şi am observat că îi plăcea cu adevărat să îl privesc. Prin material se vedea umflătura tare şi groasă a aprobării. Am simţit un gol în stomac când şi-a adunat hainele, împăturindu-le ordonat şi punându-le pe scaunul de lângă uşă. Apoi a dispărut în baie. Evident, de miercurea trecută, nu mai făcuserăm nimic amuzant şi sexy, iar sex doar în seara de marţi, plus miercuri dimineaţă. Înainte de asta, ne prostiserăm şi fusese minunat, dar nu petrecuserăm mult timp împreună. Iar înainte de Ren mai fusese doar Shaun, o singură dată. Un val de tristeţe mi-a umplut pieptul când mi-am amintit de băiatul pe care îl iubisem şi pe care îl pierdusem cu trei ani în urmă. Durerea era încă acolo, probabil că mereu avea să fie, dar se estompa, aşa cum presupuneam… cum presupuneam că e firesc.

Dar acum îl aveam pe Ren şi refuzam să îl pierd şi pe el.

Uşa de la baie s-a deschis. Relaţia noastră era încă atât de nouă, încât m-a trecut un fior uşor prin abdomen când s-a apropiat de pat.

— Aşadar, mă gândeam la ceva! a zis el, oprindu-se pe partea *lui.*

Mi-am aţintit privirea asupra chipului lui.

— La ce?

— De ce ţii pătura atât de strâns, de parcă ar vrea să fugă?

— Oh!

Am dat drumul păturii şi m-am lăsat pe spate.

— Nu ştiu…

Un început de zâmbet s-a desenat pe chipul lui în timp ce s-a băgat sub pătură. A stins lampa şi s-a întors pe o parte, cu faţa la mine.

— Te porţi foarte ciudat în seara asta.

Oh, Doamne!

— Ba nu!

Şi-a pus grijuliu braţul peste coapsele mele şi s-a mutat în aşa fel încât s-a lipit de mine. Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am întors spre el. Nu îi distingeam deloc trăsăturile, pentru că ţineam draperiile trase. În cameră era beznă, dar îi simţeam privirea.

Şi îl simţeam tare lângă coapsa mea. Nu m-am putut abţine. Mi l-am imaginat imediat în pat, mişcându-se deasupra mea şi în mine. Am simţit o durere între coapse. M-am foit, mişcând din şolduri, şi l-am făcut pe Ren să scoată un geamăt răguşit. Am repetat mişcarea. Degetele i s-au răsfirat pe exteriorul coapsei mele în timp ce şi-a aplecat capul, punându-şi buzele pe tâmpla mea.

— Dacă te mişti aşa, o să mă înnebuneşti!

Degetele de la picioare mi s-au încovoiat.

— Ştii, am putea face ceva în privinţa asta…

A scos din nou sunetul acela şi am simţit că mă furnică sfârcurile.

— Ivy, o s-o luăm încet o vreme!

— Poftim? am şoptit, întorcându-mă pe o parte.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui. În întuneric, m-a pupat pe frunte.

— Nu… nu vrei?

În clipa în care am pus întrebarea, mi-a venit să-mi trag una. Ce naiba era cu mine? Eram un halfelin. Şi recunosc că mă

simţeam un pic nesigură în anumite privinţe, de exemplu, nici măcar nu ştiam dacă era bine să mă dau la el, dat fiind că eram… *chestia aia* pe care el venise să o ucidă… Oare îl trădam în vreun fel…

— Scumpo, nu îmi doresc nimic mai mult decât să îmi vâr între picioarele alea două mâinile, gura şi, categoric, scula, dar nu voi risca să te doară.

Mâna i s-a mişcat de-a lungul şoldului meu.

— Aşa că, deocamdată, o să fie doar mâna mea pe sculă şi gândul la tine goală sub mine, juisând şi strigându-mi numele.

Corpul meu s-a încins, închipuindu-mi-l cum se atinge.

— Asta nu mă ajută.

— Idem.

Lăsându-mă pe spate, am expirat încet şi am închis ochii. Mâna i-a rămas pe coapsa mea şi s-a atins din nou de mine. S-au scurs câteva momente, timp în care prin minte mi-au trecut o sută de gânduri. Mi-am alungat din cap toată povestea cu halfelinul şi aproape mi-am dorit să nu o fi făcut, pentru că am început să mă gândesc la Val.

Tot nu-mi venea să cred ce făcuse. Adică, acceptasem că e o nemernică trădătoare, dar nu reuşeam să înţeleg de ce. De când lucra cu elfii? Era imposibil să o fi făcut de când o cunoscusem, cu trei ani în urmă. Sau, cel puţin, speram că nu. Nu fusese constrânsă, pentru că purta trifoiul cu patru foi încastrat în brăţară. Îl văzusem, iar chestia aia simplă şi totuşi extrem de puternică împiedica un elf să manipuleze un om. Val îşi folosise propria voinţă când îi ajutase pe elfi şi chiar şi când se întorsese la sediu, luând un cristal ciudat pe care îl avea David. Făcuse o alegere.

Cum de fusese în stare de aşa ceva?

Cu inima bătându-mi puternic, am deschis ochii.

— Ren?

— Da?

— David… a zis ceva despre Valerie?

Nu mi-a răspuns imediat.

— Membrii Ordinului o caută, dar n-a văzut-o nimeni.

Asta, pentru că nu ştiau unde s-o caute şi nu o cunoşteau ca mine, dar aveam de gând să o găsesc. Trebuia, pentru că voiam să înţeleg de ce făcuse aşa ceva.

— Val este o mare problemă. Ştie multe despre Ordin, iar David nu e încântat de faptul că probabil le-a dezvăluit elfilor o grămadă de secrete.

A făcut o pauză.

— Încă îmi vine s-o omor!

Iar mie încă îmi era greu să aud asta.

Totuşi, îi înţelegeam furia. Şi eu eram furioasă. După ce poarta se deschisese, iar prinţul trecuse de ea şi făcuse prăpăd, îi urmărisem înapoi la sediul Ordinului, iar ea… mă lăsase acolo cu el. Nu mă îndoiam că ştia ce urmează să se întâmple şi totuşi *mă părăsise.*

— Dar nu e doar asta.

Vocea îi era mai grea, obosită.

— David nu mai pune la îndoială rahatul ăla despre halfelini. Ştie că trebuie s-o găsim.

Când am înţeles, m-am înfiorat.

— Crezi că Val e halfelinul?

— Da, iubito! La asta mă gândesc de ceva timp. De asta nu ţi-am spus cine e cealaltă persoană pe care o verificam. N-am vrut să-ţi bag tâmpeniile astea în cap dacă s-ar fi dovedit că nu e adevărat, mi-a explicat el.

Rahat, rahat, rahat!

Ren şi David, liderul de sector, credeau că Val e halfelinul. Pentru ei, era logic. Dar atunci n-ar fi trebuit să fie morţi de îngrijorare că Val putea rămâne însărcinată şi aduce pe lume copilul apocalipsei?

— Val trebuie să fi aflat cumva. Poate că a prins-o vreun elf

şi astfel a aflat, a adăugat Ren, apoi a căscat. Ştiu că părinţii ei neagă. Amândoi pretind că sunt părinţii ei biologici reali, dar cine ar recunoaşte un asemenea rahat?

Am simţit un gol în stomac.

— Unde sunt părinţii ei acum?

— Nu ştiu şi nu prea îmi pasă.

Presiunea mi s-a încleştat în piept. Am deschis gura să îi spun… să îi spun ce, mai exact? Că ştiam sigur că părinţii ei sunt nevinovaţi şi nu şi-o puseseră cu un elf? Cum puteam să dovedesc asta fără să mă incriminez? Am închis gura şi, oh, Doamne, eram o persoană oribilă, cu adevărat o fiinţă umană oribilă.

Mă rog…

Nu! Nu eram chiar o fiinţă umană, nu?

Oh, Doamne, aveam nevoie ca… nu ştiu, creierul meu să sară de pe o stâncă. Ce naiba aveam să fac? Nu puteam să-i las pe părinţii ei s-o păţească, căci mă îndoiam cu adevărat că aveau vreo legătură cu ce făcuse ea. Iar ei chiar urmau s-o păţească. Aşa opera Ordinul. Părinţii ei erau consideraţi o ameninţare şi exista un singur mod de a rezolva ameninţările. Neliniştea mi s-a instalat în piept, împreună cu o frică teribilă.

— Sigur te simţi bine? m-a întrebat Ren deodată.

— Da! am încuviinţat, inspirând şi forţându-mi muşchii încordaţi să se relaxeze.

Mi-am revenit.

— David a zis ceva despre cristalul pe care l-a luat Val?

— Nu ştie ce e cu el, a zis Ren şi a făcut o scurtă pauză. Sau nu spune, a adăugat într-un târziu. Nu sunt sigur că are încredere în cineva în clipa asta, dar mi-am întins antenele, să văd dacă ştie cineva din Elită.

Nu puteam să-l învinuiesc pe David că nu are încredere în nimeni. Speram că cineva ştie ceva despre cristal. M-am gândit la Merle. Ea pomenise la un moment dat despre cristal, dar avem reţineri să le implic pe ea şi pe fiica ei. Nu voiam să le bag în

belele. Trecuseră prin destule.

Mâna lui Ren mi s-a strâns pe coapsă, apoi mi-a găsit din nou obrazul prin întuneric şi m-a sărutat. De data asta, l-am lăsat să adoarmă, dar am rămas cu privirea în gol în timp ce mintea mea sărea de la o încurcătură la alta. Lacrimi stupide îmi ardeau fundul gâtului, dar le-am reprimat, deoarece, dacă le-aş fi dat drumul, Ren s-ar fi trezit, şi mă simţeam prea slabă, prea sfâşiată, să păstrez acest secret imens, oribil.

Dar, în timp ce stăteam întinsă acolo, frica din mine a crescut precum viţa-de-vie care se căţărase pe zid şi pe balustrada balconului. Nu reuşeam să scap de sentimentul că, orice aş face, lucrurile aveau să meargă prost.

Tot mai prost şi mai repede!

Capitolul trei

Iniţial, plănuisem să-mi mişc fundul din apartament şi să mă duc la sediu joi, dar, până la urmă, nu asta am făcut. În schimb, am vorbit cu Jo Ann, singura mea prietenă din afara Ordinului. Neştiind sigur cum să îi explic că dispărusem de la cursuri şi nu fusesem foarte comunicativă, am mers pe vechea şi sigura scuză „am fost tâlhărită”, care, din păcate, era credibilă, însă era foarte posibil să o fi băgat a doua oară la înaintare pentru a-mi explica unele vânătăi. Chiar trebuia să găsesc ceva mai inventiv, deoarece eram sigură că aveau să se mai ivească ocazii când va trebui să o mint.

Şi era ca naiba!

În afara faptului că o simpatizam şi îmi plăcea că era cu adevărat bună, când eram în preajma lui Jo Ann mă simţeam… normală. De parcă eram o tânără oarecare de douăzeci şi unu de ani, pe cale să împlinească douăzeci şi doi peste două luni. De parcă puteam să am lucruri precum o diplomă şi un iubit. De parcă nu mă eschivam de la datorie, înscriindu-mă la cursuri la

Loyola – cursuri pe care, cel mai probabil, nu aveam să le absolv.

Asta mi-a amintit că nu eram un om normal.

Mi-am petrecut mare parte din ziua de joi încercând în zadar să fiu normală. Găsisem programa, dar reuşisem să obţin doar un răspuns telefonic de la profesorul de statistică, dintre toţi oamenii. După ce mi-a spus fără menajamente că pierdusem prea mult timp, mi-a explicat că trebuie să stau de vorbă cu consilierul meu, apoi m-a lăsat baltă şi a închis. Consilierul meu m-a sunat abia joi după-amiază şi n-a fost o discuţie productivă, dar, sincer, având în vedere toate celelalte întâmplate, aproape că nu mi s-a părut mare lucru. Doar un motiv în plus să îmi înghit frustrările odată cu ultima cutie de praline.

Pierdusem prea mult timp, o săptămână ici, câteva zile colo, şi aveam de ales, deşi nu era chiar o alegere. Să nu trec cursurile deoarece deja pierdusem foarte mult timp, şi era doar începutul lui octombrie, sau să mă retrag semestrul acela. Eram nevoită să mă îndrept spre cea de-a doua variantă şi era greu să nu râd de vocea slabă, aproape penibilă, care îmi spunea că aş putea să mă reînscriu la primăvară sau odată ce lucrurile se vor linişti. De parcă lucrurile aveau să se liniştească vreodată!

Am aruncat telefonul pe perna canapelei şi mi-am spus că încă sunt Ivy Morgan. Încă sunt ea, deşi trebuie să mă las de şcoală, deşi sunt halfelin. Încă sunt ea. Indiferent ce se va întâmpla. Trebuia să continui să îmi spun asta.

Aşa că joi şi vineri am rămas în apartamentul meu, pe canapea. Ren şi Tink au fost uşuraţi. Argumentele lor în favoarea ideii „să o iau uşor” veneau din două direcţii diferite. Ren îşi făcea griji pentru sănătatea mea fizică şi psihică. Nu voia să mă întorc pe străzi până nu eram pregătită pentru ambele.

Tink nu voia să ies din apartament, deoarece se temea că voi fi dată în vileag ca halfelin sau voi fi răpită de prinţ.

Dar nu aveam de gând să stau ascunsă o veşnicie. Nu puteam. Trebuia doar să fiu isteaţă. Vânătăile se estompau şi

probabil că, într-o zi sau două, aveam să pot ieşi în lume, fără ca oamenii să se holbeze la mine. Durerea din adâncul trupului mi se estompa şi ea. Puteam să mă apăr, dacă era nevoie, şi eram sigură că până duminică aveam să fiu suficient de refăcută să mă întorc.

Cel puţin aşa speram, pentru că deja o luam razna. Aveam prea mult timp să mă gândesc şi să încerc să găsesc o soluţie. Erau o grămadă de lucruri pe care nu le înţelegeam. Dacă ar fi fost să le enumăr, n-aş fi terminat până săptămâna următoare, iar unul dintre cele mai importante era de ce prinţul nu venise să îmi bată la uşă sau s-o dărâme. Potrivit lui Tink, după ce prinţul devenise mult prea obişnuit cu sângele meu, putea să mă simtă, deci probabil că ştia unde locuiesc. L-am întrebat asta pe Tink vineri seara, când Ren era pe străzi.

— Cum de n-a apărut prinţul pe aici?

— Poftim? a murmurat el, cu ochii în televizor.

Am oftat.

Tink stătea lângă mine pe canapea, iar, la un moment dat, îmi rechiziţionase laptopul. La televizor era *The Walking Dead – Invazia zombi* – mă rog, era pe Amazon Fire Stick TV, chestia aia pe care micul ticălos o comandase cu câteva zile în urmă, fără ştirea mea. Pe laptop se uita la episoade mai vechi din *Supernatural.* Cred că era la sezonul al treilea, judecând după lungimea părului lui Sam Winchester. Cel puţin de data asta nu era *Harry Potter* sau *Amurg,* căci chiar mă săturasem să îl aud citând din Edward Cullen şi Ron Weasley în acelaşi timp.

— De ce te uiţi la amândouă? am întrebat, încrucişându-mi relaxat braţele pe piept, şi m-am rezemat de perne.

— Cred că e bine să fii pregătit, a zis el, din poziţia lui cu picioarele încrucişate.

— Pregătit pentru ce?

A oprit filmul de pe laptop.

— Apocalipsa zombi sau o invazie a demonilor. O să-mi

mulţumeşti când oamenii o să înceapă să se mănânce unii pe alţii sau când o să apară un demon cu ochi galbeni şi o să dea foc oamenilor de vii, pe tavane. Eu o să fiu ca Daryl şi Dean; o să iau o găleată cu sare şi un arc cu săgeţi nelimitate… şi ţineţi-vă bine!

A întins mâna şi a ţâşnit în aer deasupra laptopului, cu ochii la televizor. Toţi stăteau în faţa unui hambar, iar psihopatul Shane patrula în faţa uşilor închise. Psihopatul Shane o luase razna complet după ce se răsese pe cap. Cel puţin, aşa îmi părea mie.

— „Lucrurile nu mai sunt cum erau!" a strigat Tink în acelaşi timp cu Shane, ridicând în aer pumnul lui mic de spiriduş. Apoi s-a întors spre mine, cu o expresie serioasă, şi a adăugat: Lucrurile nu mai sunt cum erau, Ivy!

— Oh, Doamne! am murmurat, ciupindu-mi şaua nasului.

— Dumnezeu n-are treabă cu asta, Ivy-Divy!

— Poţi să-mi răspunzi la întrebare?

Şi-a lăsat capul într-o parte în timp ce zbârnâia deasupra măsuţei de cafea.

— Care întrebare?

Am inspirat adânc, am numărat până la zece, apoi m-am întins şi i-am luat telecomanda. Tink a ţipat de parcă îi luasem jucăria preferată şi o făcusem bucăţi în faţa lui. N-am făcut decât să opresc televizorul. Am păstrat telecomanda.

— Mă gândeam…

— Mi s-a părut mie!

M-am uitat la el.

— Ştii, mirosul roţilor arse în timp ce încearcă să se învârtă…

A plutit spre tavan şi şi-a dat ochii peste cap.

— În fine… Zi mai departe!

Degetele mi s-au strâns pe telecomanda subţire.

— *Mă gândeam,* dacă prinţul poate să mă simtă, cum de nu a venit aici?

— Nu știu!

Tink a coborât pe măsuța de cafea și a început să umble încolo și încoace pe ea.

— Eu nu sunt prințul, dar, dacă aș fi, aș câștiga timp.

— Ai câștiga timp?

M-am tras spre marginea canapelei.

— Da, pentru că trebuie să te cucerească.

Tink a luat paiul din cola. Era aproape cât el de înalt.

— Practic, asta trebuie să facă, dacă vrea să te lase însărcinată.

M-am dat înapoi dezgustată, adică m-am tras înapoi cu tot corpul.

— Te rog să nu mai folosești vreodată cuvântul însărcinată.

— De ce? Asta vrea să facă.

A început să danseze cu paiul, genul de dans pe care îl vezi prin cluburi. Unduindu-și șoldurile.

— Prințul știe că, dacă te constrânge sau te păcălește, nu va funcționa, deci probabil că încearcă să afle cum să nu fie un cretin depravat.

— Un cretin depravat? am repetat.

— Îhî!

Tink a îndoit paiul așa cum ar face-o cu o dansatoare.

— Mai ții minte când îți spuneam că l-am văzut pe prinț punându-și-o cu trei femei deodată? E complet depravat. Și e un cretin. Altfel spus, nu are pic de empatie sau compasiune. Nici umanitate.

— Majoritatea elfilor nu au.

Tink a răsucit paiul.

— Da, dar străvechii sunt mai răi. Sunt cât de departe posibil de oameni. Va trebui să se străduiască să te curteze.

Am clătinat din cap încet.

— E…

Rămăsesem fără cuvinte.

— Asta aş face eu.

Tink a scăpat paiul şi s-a răsucit spre mine.

— Sau pune la cale ceva măreţ şi în orice clipă va dărâma uşa şi va năvăli aici.

— Uau!

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Ăsta chiar e un gând liniştitor!

Tink a zbughit-o spre canapea şi s-a aşezat pe braţul ei. Apoi, şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat la mine.

— Nu-ţi face griji! Sunt aici să te protejez!

Doar m-am uitat la el, pentru că, în afară de a comanda tâmpenii de pe Amazon, singura putere pe care o avea era abilitatea unică de a mă enerva la culme, reuşind cumva să rămână simpatic.

A zâmbit.

— Crede-mă, Ivy! Prinţul *nu* o să vrea să aibă de-a face cu mine!

Corpul meu a fost primul care s-a trezit, şi am deschis ochii încet. La început, n-am înţeles de ce îmi era aşa de cald. Simţeam pătura împinsă în jos, pe coapse, şi tricoul adunat în sus. Aerul rece îmi mângâia abdomenul, dar de o parte a mea era lipit un corp ferm, cald, în timp ce o palmă aspră îmi aluneca în sus şi-n jos sub buric. Buze moi mi-au atins tâmpla.

Ren!

Aerul mi s-a blocat în plămâni, în timp ce toate simţurile mi s-au trezit complet. Era cu mine în pat şi nu eram sigură când se întâmplase asta. În mod normal, era liber în weekend, dar, din cauza membrilor omorâţi, toată lumea era la datorie. Sâmbătă noaptea adormisem la scurt timp după miezul nopţii, iar el nu venise încă acasă. *Acasă.* Era foarte ciudat şi minunat să mă gândesc la Ren şi la acasă în aceeaşi propoziţie!

— Ivy!

Mi-a murmurat numele, cu vocea aceea profundă, catifelată. Mâna i s-a oprit la elasticul lejer al pantalonilor mei de pijama, cu vârfurile degetelor pe sub el. Am simţit un freamăt adânc prin abdomen şi mi-am lăsat capul pe spate.

— Bună!

În cameră era întuneric şi habar n-aveam cât e ceasul, dar mi s-a părut că zâmbeşte şi pariam că i se văd gropiţele.

— N-am vrut să te trezesc.

Mâna i-a alunecat câţiva centimetri, iar muşchii din partea de jos a abdomenului meu s-au încordat.

— Dar scoteai nişte sunete.

Eram foarte aproape să scot tot felul de sunete.

— Da?

— Da!

Şi-a trecut buzele peste curbura obrazului meu, iar eu m-am întins şi am pus mâna pe abdomenul lui tare. Muşchii şi pielea i-au tresărit drept răspuns.

— Gemete blânde, delicate, şoptite.

Am făcut ochii mari.

— Serios?

— N-aş minţi în legătură cu ceva al naibii de sexy.

Mâna i s-a aventurat şi mai jos.

— Eram pe cale să adorm, când ai început. Gemetele alea s-au dus direct la scula mea.

Am simţit cum mi se încinge sângele.

— Pardon?

A chicotit, apoi sunetul a dispărut în beznă.

— Vreau să te sărut.

Am simţit un nod în gât. Îmi doream asta!

— Nu ai nevoie de permisiunea mea pentru asta. Poţi s-o faci mereu.

— Îmi place cum sună, dar buzele tale…

— Buzele mele sunt bine, i-am zis şi am coborât mâna,

încântată de felul în care corpul i s-a încordat lângă al meu când am ajuns la chiloţii lui. De fapt, nu sunt bine. Sunt singure şi se simt abandonate de…

Gura lui Ren m-a redus la tăcere. Sărutul a fost blând şi am avut impresia că trecuse atât de mult de când nu mă mai bucurasem de asta, încât am simţit sărutul până în vârfurile degetelor de la picioare. Când a văzut că nu ţip de durere sau aşa ceva, şi-a adâncit sărutul, deschizându-mi buzele. Limba i-a atins-o pe a mea. Iubeam felul în care îi simţeam gura peste a mea, îi iubeam gustul!

— La naiba, eşti atât de dulce! a zis el, lipit de gura mea. Mai vreau să te rog ceva! Vreau să te ating! Trebuie s-o fac!

Respiram sacadat, iar şoldurile mi s-au mişcat, chiar dacă nici nu mă atinsese încă.

— Ăsta e încă un lucru pentru care poţi presupune că ai permisiunea.

— Tocmai mi-ai făcut seara frumoasă! La naiba, toată săptămâna!

M-a sărutat din nou, trecându-şi limba peste cerul gurii mele.

— La naiba! Mi-ai făcut viaţa mai frumoasă!

Cuvintele acelea m-au încins mai mult decât ar fi putut orice atingere. Mâna i-a alunecat între picioarele mele, iar gura a acoperit-o pe a mea, înăbuşind geamătul care îmi ieşea din plămâni. Senzaţii încântătoare mi-au învăluit tot corpul, dar au fost urmate de un gând oribil.

Ceva nu era în regulă, dar ce anume?

Ren credea că sunt ca el, că eram sută la sută om. Habar n-avea că am în mine sânge de elf, şi toţi membrii Ordinului, inclusiv Ren, urau elfii. În adâncul meu, ştiam că n-ar fi acolo în clipa aceea dacă ar cunoaşte adevărul. Nu m-ar săruta de parcă aş fi specială, preţioasă. Nici mâna lui n-ar fi între coapsele mele, apăsând pe mănunchiul de nervi exact atât de tare cât trebuie. Ar

fi dezgustat.

Nu!

Nu sunt diferită.

Mâna i s-a oprit, pentru că mă oprisem din sărutat.

— Scumpo, te simţi bine? Te-am…

— Mă simt bine. Pe cuvânt!

Mi-am strecurat mâna sub chiloţii lui, iar degetele au atins capul erecţiei. Când a gemut, mi s-a oprit respiraţia.

Mă simţeam bine.

Trebuia să mă simt.

Eram tot Ivy Morgan. Eram tot fata care se îndrăgostise de Ren. Habar n-aveam dacă nutrea sentimente la fel de puternice pentru mine, dar eram aceeaşi fată la care ţinea, aceeaşi fată pe care o dorea.

L-am sărutat, revenindu-mi. Mişcându-mă uşor, mi-am desfăcut picioarele şi m-am dus mai în jos, punându-mi mâna în jurul lui. A scos din nou sunetul acela incredibil de sexy, geamătul profund care mereu mă excita. Degetul i-a alunecat prin umezeala care se forma şi tot trupul meu s-a electrizat.

— N-am uitat cât de mult îţi place asta, dar să fiu al naibii dacă nu am impresia că e prima dată!

A scos degetul aproape de tot, apoi l-a împins înapoi, făcându-mă să mă arcuiesc. Mai făcuserăm asta. O dată. Nu în pat totuşi, ci pe canapeaua lui. A doua oară chiar făcuserăm sex, deci nu se punea. Aşadar, oarecum, era prima dată.

Am început să-mi mişc mâna, amintindu-mi cum îi place, şi am presupus că fac ce trebuie, pentru că spatele i s-a arcuit, iar degetul a început să i se mişte mai repede în mine. S-a ridicat, reuşind cumva să îşi împingă în jos chiloţii, fără măcar să îşi ia mâna, iar asta necesita un talent uimitor. Respiraţiile noastre s-au contopit, iar pătura s-a înfăşurat în jurul picioarelor noastre. Îl voiam în mine, gros, şi tare, şi minunat, dar nu aveam să ajungem până acolo. Oh, nu!

A mai băgat un deget, iar atunci am ţipat. Simţurile mele se zvârcoleau cu fiecare cufundare fierbinte a degetelor lui.

— Futu-i, Ivy, eu…

Îl simţeam cum se umflă în mâna mea şi aproape că m-am lovit cu faţa de pieptul lui când am fost cuprinsă de orgasm. Mi-am dat drumul, şoldurile mele împingându-se în degete, şi am gemut lipită de pielea lui. El şi-a dat drumul în mâna mea, penisul lui umflându-se şi apoi zvâcnind. Numele mi-a fost un blestem fierbinte pe buzele lui.

— Iisuse! a mormăit el după câteva clipe. Nici măcar nu pot…

— Nici eu! am murmurat şi mi-am tras mâna.

O parte din el rămăsese pe mine şi nici măcar nu mi-a păsat. Replici minunate încă îmi zvârcoleau corpul. Un chicotit sexy s-a auzit dinspre el în timp ce şi-a retras mâna din mine. I-am simţit lipsa imediat şi m-am întrebat cât de nepotrivit ar fi să o păstrez acolo, să zicem… pentru totdeauna.

— Nu pot să cred că mi-am dat drumul aşa de repede! a zis el.

Şi-a ridicat bărbia şi mi-a sărutat colţul buzei.

— Ai o mână magică.

Am râs de absurditatea afirmaţiei.

— Mereu mi-am dorit să excelez la ceva. Cine ar fi zis că va fi la masturbare?

— Sunt un bărbat norocos!

S-a rostogolit şi s-a ridicat.

— Mă întorc imediat! a zis şi, o secundă mai târziu, s-a aprins lumina din baie.

A luat un prosop şi a pornit robinetul în timp ce m-am uitat la ceasul pe care nu-l văzusem de el. Era puţin după trei dimineaţă. Lumina s-a stins, iar Ren s-a întors. S-a aşezat pe pat.

— Dă-mi mâna! a zis el.

Am făcut cum mi-a cerut şi am zâmbit când mi-a trecut peste

mână prosopul cald, umed. În momentele acelea tăcute, mi-au apărut în minte cele două cuvinte, dar n-am zis nimic. Ren a dispărut din nou şi s-a întors repede. De data aceasta, s-a rostogolit pe o parte şi a pus un braţ în jurul taliei mele, trăgându-mă în jos, până m-am cuibărit lipită de el.

— Ce îţi fac coastele? a întrebat odată ce a părut mulţumit de felul în care stăteam.

— Bine! Abia dacă m-au durut toată ziua.

— Sincer?

Am rânjit şi m-am tras mai aproape de el.

— Da!

— Hmm…

M-a apucat de tricou.

— Tocmai mi-am dat seama că nici măcar n-am ajuns la sânii tăi. Asta înseamnă un uriaş eşec sexual. Cu siguranţă, copilaşii ăia frumoşi se simt abandonaţi.

Chicotind, mi-am pus mâna peste a lui.

— E în regulă! Poţi să te revanşezi data viitoare.

— Oh, poţi fi sigură că o s-o fac! O să-i răsfăţ cu atâta atenţie, încât s-ar putea să fie nevoie să-i botez şi să-i scot la cină.

Am râs imediat de asta.

— Cum a fost la lucru?

— Plictisitor, pentru că a trebuit să văd *Lună Nouă* de mai multe ori.

— Ar fi bine să nu te audă Tink că spui asta! l-am avertizat. Sau va găsi noi modalităţi să te tortureze, spunându-ţi că e convins că Jacob şi Edward ar trebui să fie împreună. Are o nouă pasiune acum, ceva numit *slash fiction.*

— Ştii, a zis el lent, nu o să mă ating de aşa ceva nici măcar cu un băţ de şase metri.

— Nici eu!

Am făcut o pauză, închizând ochii.

— Aşadar, niciun elf? Nimic?

— Absolut nimic.

Am trecut cu degetul peste articulaţiile lui.

— Asta e al naibii de bizar!

— Da!

Au trecut câteva momente, în care am cugetat la ce voiam să fac a doua zi.

— Aşadar, mă gândeam…

— Am mirosit eu.

— Iisuse!

Am dat ochii peste cap.

— Tu şi Tink aveţi în comun mai multe decât vrei să admiţi.

— S-ar putea să te dau jos din pat pentru asta.

Am pufnit.

— Hm, da, nu poţi să mă dai jos din patul meu. Îmi pare rău!

— În fine! a zis el. La ce te gândeai?

Am inspirat adânc.

— Mă gândeam să ies mâine – nu să lucrez. Doar să mă întorc pe afară.

— Sună bine! Eu am din nou schimbul de seară.

Şi-a pus palma pe abdomenul meu.

— Poţi veni cu mine!

Am deschis ochii şi am scâncit.

— Aş cam fi vrut să ies singură, să-mi văd de ale mele.

— De ce?

Scâncetul meu s-a transformat în încruntare.

— Trebuie să existe un motiv?

— Da, îmi place să cred că da!

Am oprit mişcarea degetului pe articulaţiile lui.

— Vreau doar să mă întorc. Nu e mare lucru!

— Şi trebuie să faci asta singură? a întrebat încet.

— Ei bine, da! Cam vreau să o fac singură.

M-am întors pe spate.

— Nu e nimic personal. Doar…

— Ştiu, Ivy! a zis el, cu un oftat. Trebuie să dovedeşti că încă eşti tipa formidabilă care erai. Nu vrei o dădacă sau un gardian.

Sprâncenele mi s-au ridicat.

— De ce aş avea nevoie de vreuna dintre astea două, chiar dacă n-aş fi o formidabilă? Nimeni n-a mai văzut un elf de zile în şir.

— Nu are legătură cu elfii, a răspuns el. Ai nevoie de dădacă, pentru că vrei să ieşi să o cauţi pe Valerie.

Capitolul patru

Oh, rahat!

— Crezi că nu te cunosc chiar atât de bine, nu? a zis el.

Am râs sec şi am murmurat:

— Nu mă cunoşti!

Ren s-a încordat.

— Ce naiba?

A ridicat mâna şi am simţit cum s-a mişcat patul când s-a rezemat într-un cot.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Am închis ochii. Bine! Din o mie de motive evidente, probabil că n-ar fi trebuit să spun asta.

— Îmi pare rău!

— Chiar nu pari să o spui sincer.

Am clătinat din cap, deşi el nu putea să vadă. Am simţit frustrare şi ştiam că eu greşisem. Nu el. Avea dreptate în privinţa lui Val şi n-aveam cum s-o găsesc cu el după mine. Dintr-un motiv anume şi poate că era un motiv prostesc, simţeam că, dacă aş găsi-o singură pe Val, n-ar fugi de mine.

Şi mai trebuia să dau de părinţii lui Val. Ren n-ar fi fost de acord şi nici nu trebuia s-o însoţească în căutarea aceea.

A expirat zgomotos.

— Ştiu că vrei s-o găseşti! A fost cea mai apropiată prietenă a

ta, dar a trădat Ordinul *şi* pe tine. Aproape că ai fost omorâtă din cauza ei. Indiferent ce întrebări ai pentru ea sau ce răspunsuri are ea pentru ele, asta nu va schimba ce s-a întâmplat.

Am strâns din buze.

— Iar dacă o găseşti, chiar s-ar putea să dai de elfi, a adăugat el.

— Mă rog, asta ar fi chiar naşpa, dar… dacă voi da de elfi, ştiu cum să îmi fac treaba, Ren.

— Nu spun că nu ştii cum să îţi faci treaba.

S-a aplecat şi a aprins veioza.

— Dar o să fiu foarte sincer cu tine.

Privirea mi-a fugit spre el. La naiba, de ce trebuia să fie atât de sexy, pentru că îmi era chiar dificil să fiu nervoasă pe el, când îmi doream să îl sărut.

— Desigur! am mormăit.

A ignorat asta.

— Eşti puternică şi curajoasă, dar acum o săptămână ai fost grav rănită…

— Acum o săptămână şi trei zile, l-am corectat.

Ren m-a ţintuit cu privirea.

— Chiar schimbă ceva cele trei zile?

— Da! am izbucnit. Uite ce e, este târziu! Tu tocmai ai terminat, şi nu doar la propriu…

— Şi tu la fel, mi-a amintit el.

M-am încruntat spre el.

— Poţi să stingi lumina şi să ne culcăm?

— Nu!

Am mijit ochii la el.

— Ren…

Ochii lui verzi i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu eşti pregătită să te întorci.

— Oh, acum eşti medic?

— Aproape ai murit, Ivy.

Am simţit în piept o înţepătură amară de panică.

— Mulţumesc că îmi aminteşti!

— Evident, trebuie să o fac, aşa că poţi încerca să fii raţională şi să zici „da, Ren, te voi însoţi bucuroasă mâine-seară”?

Îmi doream să spun asta. Îmi doream să spun şi multe alte lucruri. Am ales să nu dezvălui niciunul dintre ele.

— Nu am nevoie de permisiunea ta. Ştii asta, nu?

Ren şi-a trecut mâna prin păr.

— Nu încerc să fiu un nemernic.

— Mă rog, atunci ar trebui să te străduieşti mai mult!

S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că voia să spună multe, dar, la fel ca mine, şi-a ţinut închisă gura aia frumoasă pentru o clipă.

— În fine!

S-a întors şi a stins lumina.

— În sfârşit, am mormăit şi m-am întors pe o parte, cu spatele la el.

A ignorat asta şi s-a întors pe partea lui. A trecut un moment, apoi i-am simţit braţul în jurul taliei. M-a tras înapoi la pieptul lui.

— Doar gândeşte-te la ce am zis, da? Când a văzut că n-am răspuns, a zis: Ivy?

— Bine! am şoptit minţind, pentru că deja mă hotărâsem, deşi mă simţeam oribil din cauza asta.

Duminică dimineaţă, ieşeam din dormitor, când s-a auzit o bătaie în uşă. O umbră a trecut pe lângă geamul de lângă verandă, îndreptându-se spre scări. Îndată am avut o bănuială despre ce e vorba şi m-am uitat pe holul scurt care ducea la bucătărie. Ren a trecut uşor pe lângă mine.

— Mă duc eu!

— Să ştii că şi eu pot.

Nu s-a oprit.

— Sunt un cavaler!

— Mai degrabă un bătăuş exagerat de protector, a comentat Tink, care s-a ivit brusc pe hol. Speram că ai plecat deja. Din păcate, regina Mab şi Dumnezeul tău mă urăsc amândoi.

I-am aruncat o privire care îi spunea să tacă. Lucrurile fuseseră un pic încordate între mine şi Ren în dimineaţa aceea, iar el nu îmi era de ajutor.

— Ştii, dacă n-ai fi de mărimea unui rozător ceva mai mare, opinia ta chiar ar conta.

Ren a deschis uşa.

— Ce naiba? Livrări inclusiv duminica?

M-am uitat peste umărul lui şi am oftat.

— Da! Tink, e pentru tine!

— Pentru mine? Doar pentru mine?

Tink a intrat în living, zbârnâind. Când s-a apropiat, mi-am dat seama că purta un pulover *Elf on the Shelf şi,* da, nici măcar nu aveam de gând să pun întrebări în legătură cu asta. S-a lovit de braţul lui Ren.

— Scuze!

Ren a ridicat capul şi s-a uitat spre tavan, expirând lent. Tink a ţipat când a văzut pachetele – erau patru. O cutie mare şi trei mai mici. Ştiind cum împacheta Amazon produsele, m-am gândit că în cutia mare fie era ceva incredibil de mic, fie erau înghesuite acolo zece obiecte.

— O să stai acolo sau o să te faci util? a întrebat Tink. Ridici cutiile alea?

— Tink!

— Dacă ridic cutiile alea, le arunc în curte! a zis Ren.

Tink s-a dat înapoi, lovindu-şi palmele de obraji.

— N-ai îndrăzni!

— Oh, ba da, aş îndrăzni!

— Oh, Iisuse! am mormăit, ocolindu-l pe Ren.

Am luat cutiile şi le-am dus înăuntru, lăsându-le pe canapea.

— Ai grijă! a ţipat Tink. Ar putea fi obiecte fragile,

nepreţuite. S-a răsucit în aer în timp ce Ren închidea uşa.

— Iar tu! Ai lăsat o fată să care cutiile alea înăuntru.

Am dat ochii peste cap. Ren a expirat zgomotos.

— Doamne, ce enervant eşti!

— Şi?

Tink a rămas plutind în faţa canapelei şi lovind furios aerul cu aripile.

— Eu sunt cauciucul şi tu eşti lipiciul!

Ren s-a întors să îl înfrunte pe micuţ.

— Poftim?

— Orice spui ricoşează din mine şi se lipeşte de tine!

Ren s-a holbat la el, apoi a clătinat lent din cap şi s-a întors din nou spre mine.

— Parcă ai locui cu unul de doi ani şi cu inteligenţa unuia de cincisprezece ani.

Am strâns din buze şi m-am întors, hotărâtă să îmi ascund zâmbetul. Ren n-a stat prea mult, iar pe la începutul după-amiezii, eram pe scaunul din dormitor, legându-mi ghetele. Apartamentul era ciudat de tăcut. Tink era bosumflat în dormitorul lui, pentru că ştia ce sunt pe cale să fac, sau îşi făcea de lucru cu chestiile sosite dimineaţă. Ren era la el, spăla haine sau făcea o listă cu toate motivele pentru care voia să mă strângă de gât sau să-l otrăvească pe Tink, apoi avea să se ducă la lucru.

Aşadar, mi-am vârât un pumnal într-o gheată şi am agăţat cu grijă ţepuşa din lemn spinos în cealaltă. Să mă întorc la datorie nu era singurul motiv pentru care voiam să îmi reiau activitatea atât de repede. În afară de faptul că simţeam cum îmi vine să omor pe cineva (cel mai probabil pe Tink), dacă mai stăteam un minut în apartament, trebuia să o găsesc pe Valerie. Era duminică şi, cu toate că mă îndoiam că se va ţine de rutina obişnuită, ştiam ce face în serile de duminică.

Era foarte posibil să dau peste Ren, dar aveam să mă descurc cu asta la momentul potrivit. M-am ridicat şi mi-am netezit

tricoul gri, lejer, pe care îl purtam. Era lung, îmi ajungea până la coapse şi ascundea bine ţepuşa pe care mi-o pusesem pe şold. Am făcut o oprire scurtă în baie şi m-am aplecat peste chiuvetă, studiindu-mi faţa în oglindă. Vânătăile de pe partea stângă se estompaseră mult, iar fardul făcuse minuni, acoperind ce rămăsese din ele. Un strop de ruj mascase semnul din mijlocul buzei. Era foarte posibil să-mi rămână cicatrice.

Mi-am desfăcut părul, în caz că se uita cineva prea de aproape, şi mi-am dat seama că ascund o faţă vraişte. Poate că n-ar fi trebuit să-mi pese de asta, dar… în fine. Nu eram eu frumoasa frumoaselor şi habar n-aveam cum îi atrăsesem atenţia lui Ren, dar nu voiam să arăt ca victima unui accident. Pe de altă parte, probabil că în clipa aceea Ren îşi punea la îndoială alegerile. Nu fusese chiar cel mai fericit musafir când plecase de dimineaţă.

Când să mă îndepărtez de oglindă, m-am oprit. Ochii mei. Erau albaştri. Un albastru foarte profund, precum culoarea cerului chiar înainte să lase loc amurgului. Habar n-aveam ce culoare aveau ochii părinţilor mei sau care dintre părinţii mei fusese… elf, dar toţi elfii aveau ochi albaştri… ochi deschişi la culoare, nuanţa gheţarilor. Presupuneam că toate creaturile din Lumea de Dincolo au genul acela de ochi, pentru că şi Tink îi avea. Oare genele părintelui meu muritor intensificaseră culoarea, ca să… pară normali?

Doamne!

Am închis ochii strâns şi am inspirat adânc. Indiferent ce spunea jumătate din sângele meu, eram tot Ivy Morgan. Timp de 21 de ani funcţionasem ca orice altă fiinţă umană. E drept, o fiinţă umană pregătită de la naştere să vadă prin farmecele elfilor. Totuşi, eram tot Ivy.

Cu gândul acela în minte, am ieşit din baie. Luând o poşetă uşoară, cu o curea de umăr care să nu mă încurce, am intrat în living. Nu prea îmi plăceau poşetele, dar găsisem frumuseţea

aceea neagră, cu franjuri, la un magazin cu vechituri de pe Canal Street şi o mai folosisem. Am luat geanta cu cărţi, apoi am scos portofelul subţire şi l-am pus în poşetă, cu telefonul.

— Eşti nebună! a bombănit Tink.

Nu m-am uitat să văd unde e, ci doar mi-am trecut cureaua poşetei peste cap şi mi-am petrecut-o peste piept.

— N-ar trebui să ieşi! a zis el, apropiindu-se.

Îi auzeam aripile fluturând.

— Ar trebui să stau în casă pentru totdeauna, Tink?

— Da! Nu văd ce e în neregulă cu asta. Acum, Amazon face livrări într-o oră şi poţi cumpăra aproape orice de la ei.

Când m-am întors spre el, plutea pe lângă geam. Avea mâinile împreunate sub bărbie.

— Şi îl poţi folosi pe Bărbatul-băiat să ne aducă *beignets,* dacă tot e singurul lucru la care se pricepe.

Ren se pricepea la o grămadă de lucruri, dar nu aveam de gând să-mi petrec următoarea oră certându-mă cu Tink.

— Mă întorc! am zis.

— Să sperăm!

M-a urmat până la uşă.

— Ivy…

— O să am grijă!

Am răsucit clanţa şi m-am uitat în spate, spre spiriduş.

— Promit, Tink! O să fiu acasă cât ai clipi.

A deschis gura, dar am ieşit şi am închis uşa. O secundă mai târziu, ceva s-a lovit de ea, aşa că am ridicat sprâncenele. Mă îndoiam că e Tink. Probabil ceva cu care n-aş fi vrut să arunce în uşă. Clătinând din cap, am coborât scările şi am ieşit în curte. De-a lungul aleii, florile mov şi albastre de vinca şi cele ciclamen de hibiscus se înmulţeau ca iepurii. Plante agăţătoare stufoase acopereau gardul şi poarta din fier forjat. Chestia aia avea să acopere tot locul, dar îmi cam plăcea aşa sălbatică şi scăpată de sub control.

Vremea nu era insuportabilă, probabil vreo douăzeci şi două de grade, cu soarele în spatele norilor, dar oricum mi-am scos ochelarii de soare şi mi i-am pus. Mi s-a părut un pic ciudat să merg pe Coliseum Street. La fiecare pas, mă aşteptam ca din vreo curte sau din spatele copacilor acoperiţi cu muşchi să se ivească prinţul. Era ridicol nodul acela de nervi din stomacul meu, dar am continuat să pun un picior în faţa celuilalt, îndreptându-mă spre Perrier.

Să le luăm pe rând! mi-am zis. Să aflu unde sunt părinţii lui Val, deşi încă nu prea ştiam cum… Stai! Schimbare de planuri! Trebuia să fac o oprire scurtă la Cafe Du Monde, pe Decatur. Aveam nevoie de o gogoaşă, o gogoaşă proaspătă! Trecuse o veşnicie de când nu mai mâncasem una care să nu fi fost adusă acasă rece. Am luat un taxi, pentru că nu aveam de gând să aştept un afurisit de troleibuz, şi am luat-o spre Royal. Am coborât şi m-am îndreptat spre Decatur, cu ochii în patru după elfi. Era o senzaţie plăcută să mă aflu afară, să mă plimb, lucru pe care n-am crezut că îl voi spune vreodată, dar faptul că fusesem închisă în apartament mă făcuse să tânjesc să fiu în aer liber şi să-mi pun muşchii în mişcare.

Străzile erau aglomerate, chiar şi pentru o după-amiază târzie de duminică. Peste tot erau turişti care pozau clădiri. Beţivii împiedicaţi erau foarte puţini, dar ştiam că cel mai probabil în câteva ore o să apară destui care o să se aşeze pe trotuarele înguste, pur şi simplu, pentru că nu o să mai poată merge.

Un zâmbet mi s-a ivit în colţul buzelor. Majoritatea localnicilor se ţineau departe de Bourbon sau de străzile cunoscute, rămânând în zonele mai puţin vestite ale Cartierului Francez ori prin cartierul de afaceri. Cândva, mai degrabă aş fi făcut baie în noroiosul Mississippi decât să mă plimb pe Bourbon, dar, după ce lipsisem o vreme, îmi era dor de toată nebunia aceea. Probabil pentru că nu trăisem acolo toată viaţa şi, în multe

feluri, eram încă nouă în Nola.

Cafe Du Monde era la vreo cinci minute de centrul Cartierului, dar spaţiul de sub marchiza cu dungi verzi şi albe era mereu aglomerat. Oftând, am ocolit un cuplu care hotărâse că e momentul să meargă ţinându-se de mâini cu viteza unei ţestoase cu trei picioare. Coada din faţă era ridicolă, dar venisem până acolo, aşa că aveam de gând să iau o afurisită de gogoaşă…

O boare rece mi-a trecut prin bucle. Mi s-a făcut pielea de găină când m-am oprit sub pasarela acoperită. Mâna mea dreaptă a plutit pe lângă mine când m-am răsucit, ignorând înjurătura surprinsă a băiatului în uniformă albă de ospătar. Inima mi s-a oprit în gât.

În spatele meu era prinţul!

Capitolul cinci

Sfinte Sisoe!

Am făcut un pas înapoi, ciocnindu-mă de cineva. Persoana respectivă a zis ceva, dar n-am auzit sau nu mi-a păsat. Unei părţi din mine nu-i venea să creadă că într-adevăr făcusem un pas înapoi, de parcă îmi era frică, dar eram mai mult decât surprinsă. Prinţul blestemaţilor de elfi stătea în faţa mea şi arăta de parcă locul îi era în Lumea de Dincolo.

Sau într-un roman de Anne Rice.

Părul de culoarea corbului îi atingea umerii laţi, acoperiţi de o cămaşă albă din in. La fel ca înainte, trebuie să fi uitat să o încheie complet. Spre deosebire de elfii obişnuiţi, care aveau pielea argintie, el o avea ca de bronz, contrastând puternic cu albul cămăşii. Totuşi, renunţase la pantalonii scurţi. Acum, purta nişte pantaloni din piele şi… *bocanci militari.*

De fapt, prinţul arăta de parcă locul îi era în New Orleans!

Revenindu-mi din uluială, am devenit conştientă de zumzetul discuţiilor din jurul nostru şi am simţit cum revine

briza caldă. Mirosul dulceag de *beignets* mi-a umplut nările. Am văzut o brunetă de vârstă mijlocie holbându-se fără jenă la el şi, cu toate că însăşi existenţa lui îmi părea neliniştitor de tulburătoare, am recunoscut că faţa lui perfect simetrică şi colţuroasă e superbă, genul de frumuseţe la care e aproape dificil să te uiţi. Adică, dacă ar fi fost doar o poză de pe internet, nu ţi-ar fi venit să crezi că e real. Dar era, iar în trăsăturile lui nu se întrezărea nici urmă de căldură sau compasiune.

Din instinct, am ridicat mâna dreaptă şi am dus-o la ţepuşa din fier, deşi ştiam că nu mi-ar folosi la nimic împotriva prinţului.

— N-ar trebui să faci asta!

Vocea lui avea o profunzime care îmi amintea de accentul britanic.

— Ştiu că vrei, dar ar fi foarte, foarte nechibzuit din partea ta, Ivy.

Mâna mi-a tresărit.

Înfiorătorul prinţ a schiţat un zâmbet.

— Prietena ta mi-a fost de mare ajutor.

Asta m-a pus pe gânduri. Mi-am împins ochelarii de soare pe frunte şi m-am străduit ca tonul să-mi rămână calm şi echilibrat.

— Sunt sigură! Apropo de Val, ştii cumva unde o pot găsi?

În vreme ce se apropia, buzele i s-au curbat în ceva ce aducea a zâmbet. Prinţul era înalt, mai înalt decât Ren, care avea aproape un metru optzeci şi doi. Tot spatele meu s-a încordat în timp ce m-am silit să rămân pe loc, chiar dacă toate instinctele mele îmi spuneau să o iau la fugă şi încă foarte repede, pentru că data trecută aproape că mă omorâse. Rectific: categoric, m-ar fi omorât, dacă nu şi-ar fi dat seama ce sunt şi, presupun, nu m-ar fi vindecat.

— Te aşteptam! a zis el, în loc să-mi răspundă la întrebare, în timp ce mă fixa cu ochii de un albastru-deschis.

Mi-am încleştat pumnii, deşi ştiam că e inutil.

— Este extrem de înfiorător să aud asta!

Zâmbetul rece a revenit.

— De ce nu stăm de vorbă? Sunt locuri peste drum.

— Asta nu se va întâmpla!

Zâmbetul s-a lărgit, dar nu i se putea citi şi în privire.

— Oh, ştiu că se va întâmpla!

Perişorii de pe braţe mi s-au ridicat.

— Ce poţi face acum, mai exact? a zis el cu aceeaşi voce rece şi politicoasă. Să mă refuzi?

Prinţul înfiorător a râs, şi nu suna rău. Încă o dată, era ceva *distant* la el, de parcă doar mima ce ar face un om.

— Nu poţi!

— Ba pot!

Mă mânca palma să scot ţepuşa din lemn spinos de sub pantaloni, dar am rămas nemişcată. Poate că eram nechibzuită, dar nu eram proastă.

— Serios? Va trebui să insist să nu fiu de acord cu asta. Vezi tu, suntem înconjuraţi de oameni. Foarte mulţi, iar eu am un apetit extraordinar.

Ochii lui parcă au sclipit în timp ce privirea i-a alunecat din vârful capului meu creţ până la degetele de la picioare.

— Un apetit mai degrabă impresionant pentru multe, foarte multe lucruri.

— Bun! În primul rând, câh!

M-am strâmbat.

— În al doilea rând, nu vreau să aud despre vreunul dintre apetiturile tale.

O sprânceană neagră s-a ridicat.

— Oh, dar ar trebui să ştii că pot să omor douăzeci de oameni în mai puţin de cinci secunde şi să mă hrănesc din ceilalţi, lăsându-i să creadă că fetiţa asta roşcată a ucis nevinovaţi.

Când s-a aplecat, vocea i-a coborât şi mai mult, iar un aer ca de gheaţă mi-a atins obrazul.

— Dacă îmi refuzi asta, vieţile acelea vor fi în mâinile tale,

păsărică.

Când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, m-a cuprins furia. Nicio parte din mine nu se îndoia de ceea ce zisese. Mi-o făcuse! Doamne, uram să recunosc, dar mi-o făcuse! Rotindu-mă pe călcâie, m-am îndreptat spre colţul străzii, apoi am traversat şi am luat-o spre Jackson Square. N-a trebuit să mă uit în spate să ştiu că prinţul mă urmează. Îl simţeam, răceala lui îmi atingea spatele.

În tot acel timp, inima mea galopa atât de repede, încât eram sigură că o să fac stop cardiac chiar acolo, pe trotuar. Era o nebunie în foarte multe privinţe. Eram pe cale să am o conversaţie, chiar dacă una nedorită, cu nenorocitul de prinţ din Lumea de Dincolo, într-o după-amiază relaxată de duminică. Putea să omoare o duzină de oameni în orice clipă, fără să îşi dea seama cineva ce se întâmplă. Orice membru al Ordinului putea să dea peste noi, şi cum ar părea asta, eu, prietenoasă cu prinţul?

Chiar ar fi trebuit să-l ascult pe Ren!

Pe de altă parte, oare prinţul ar fi stat deoparte dacă Ren ar fi fost cu mine? Înfiorătorul prinţ spusese că mă aştepta. Ar fi putut veni oricum, Ren ar fi văzut negru în faţa ochilor, iar viaţa lui ar fi fost în pericol.

Chiar era o situaţie fără ieşire.

Toate băncile erau ocupate, dar prinţul a mers ţanţoş spre prima aflată la umbra unui copac stufos. Un cuplu mai în vârstă i-a aruncat o privire, apoi s-a grăbit să se ridice. Nu s-a rostit niciun cuvânt. Oamenii s-au îndepărtat cât de repede au putut s-o facă trupurile lor obosite şi bătrâne.

— Pariez că eşti cu adevărat folositor într-un autobuz aglomerat, am remarcat.

S-a aşezat pe bancă.

— Stai jos!

— Prefer să rămân în picioare.

Ochii lui stranii s-au aţintit asupra mea.

— Iar eu prefer să stai jos!

Unghiile mi s-au înfipt în palme.

— Ai vrut să vorbeşti, vorbeşte!

Ochii lui nu mai străluceau. Erau tăioşi ca nişte bucăţi de gheaţă.

— Stai jos, păsărică!

— Nu-mi spune aşa! am izbucnit.

Nu era nicio tresărire de surpriză sau altceva care să ofere vreun indiciu despre ce urmează. Pur şi simplu, a ridicat o mână şi a îndoit un deget. O clipă mai târziu, s-a auzit un claxon, iar cineva a strigat – câţiva oameni au strigat. M-am uitat peste umăr.

— Ce na…

Vocea mi s-a stins şi am făcut ochii mari când am văzut cum un tânăr, nu mai în vârstă decât mine, stătea în mijlocul străzii aglomerate. Era ospătarul care înjurase mai devreme când mă răsucisem. Când tânărul a căzut în genunchi în mijlocul străzii, s-a deschis portiera unei maşini.

— Stai jos, sau o să mă asigur că măruntaiele lui sunt pe dinafară!

Oh, Doamne! Inima mi-a coborât până în degete, şi mi-am apăsat palma pe piept.

— Cum ai…

Mai văzusem elfi manipulând oameni, dar niciodată aşa. Niciodată de la o astfel de distanţă şi fără să-i atingă.

— Sunt prinţul! a răspuns el. Nu ai mai întâlnit pe nimeni ca mine! Stai jos!

Sfinte Sisoe!

M-am aşezat.

M-am aşezat pe bancă, dar cât de departe posibil de el. Prinţul a zâmbit, iar tânărul s-a scuturat. O expresie confuză i-a trecut peste faţă când s-a uitat în jur. S-a ridicat în picioare şi a traversat împleticit spre trotuar, unde a fost înconjurat de oameni.

— Tărâmul uman s-a schimbat, a zis prinţul după un moment, iar eu m-am uitat la el.

Privea spre drum, cu sprâncenele negre unite.

— Ultima dată când am fost aici, caii îi duceau pe oameni unde aveau nevoie. Nu existau internet şi televiziune.

Sprâncenele mi s-au ridicat.

— Mi-a luat câteva zile să mă adaptez la… la toată tehnologia şi la oameni. Sunt peste tot. Gata să te servească.

A zâmbit din nou şi şi-a întins picioarele lungi.

— Semenii mei se vor descurca bine aici.

Strângând din buze, am inspirat pe nas şi am rămas tăcută.

— Lumea mea e pe moarte, păsărică! E întunecată şi moartă. Nimic nu renaşte.

Prinţul a întins un braţ pe spătarul băncii. Dacă m-ar fi atins, i-aş fi vomitat în poală. Serios! Bărbia i-a coborât spre mine.

— Singurul mod de a o salva este să deschid porţile pentru totdeauna.

Ştiam asta. Îmi spusese Tink.

— Sursele noastre de hrană aproape că s-au epuizat. Nu va mai dura mult până când totul va dispărea.

Când a vorbit despre sursele de hrană, am ştiut că nu se referă la cheeseburgeri şi la şuncă. Vorbea despre oameni. Când elfii nu se hrăneau, aveau durata de viaţă normală a oamenilor, dar când se hrăneau, puteau să devină aproape nemuritori. Nu era ceva la care membrilor Ordinului le plăcea să se gândească, pentru că nu puteam face nimic în privinţa oamenilor care fuseseră luaţi cu mult timp în urmă din lumea noastră, când elfii intrau şi ieşeau pe porţi după pofta inimii. Din ce aflasem, elfii creşteau oameni în lumea lor, ca pe nişte vite.

Era respingător!

— Voi v-aţi făcut asta, am zis cu voce surprinzător de calmă. Voi v-aţi ucis lumea. Nu o să faceţi la fel cu a noastră.

Prinţul şi-a coborât bărbia.

— Ce ştii tu despre lumea mea, păsărică? Ce ştii tu, de fapt?

Am simţit furnicături pe piele.

— Ştiu că îmi vine să te înţep în ochi de câte ori îmi spui păsărică.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet nemilos.

— Nu-ţi place de mine!

— Nu zău! am murmurat.

— Poate dacă ne-am fi întâlnit în circumstanţe mai plăcute…

— Unele în care să nu mă laşi aproape moartă?

O femeie care trecea pe lângă noi ne-a privit tăios, dar nu s-a oprit, iar prinţul a încuviinţat.

— E adevărat, dar îmi amintesc că ţi-am dat ocazia să pleci teafără. Tu ai ales să nu o faci. Te-ai luptat cu mine şi, da, te-aş fi omorât, dacă nu mi-aş fi dat seama ce eşti.

Gata să mă înec cu un râset.

— Uau!

Nu a părut să găsească amuzant nimic din ce spusese.

— Dar acum ştiu cât de importantă eşti.

Degetele mi s-au strâns pe genunchi, în timp ce o boare mi-a ridicat o buclă şi mi-a adus-o pe faţă. Un miros ciudat l-a învăluit pe prinţ. Nu era chiar neplăcut, dar mi-a amintit de ceva. Plaje? Nu! M-am încruntat. Privirea i-a trecut peste faţa mea.

— Tu o să-mi deschizi porţile.

Am râs din nou.

— Sigur că nu!

— M-am gândit că o să spui asta, a răspuns el, privind din nou spre stradă. Dă-mi voie să te las însărcinată şi nu-ţi va lipsi nimic!

Sprâncenele mi s-au împreunat.

— Da, probabil că asta e cea mai neatrăgătoare ofertă de sex din istoria omenirii.

S-a uitat la mine.

— Nu te temi de mine, nu-i aşa?

Apoi s-a aplecat şi a inspirat adânc.

— Nu! Simt frica, şi totuşi îmi vorbeşti de parcă nu te-ar interesa bunăstarea ta.

— M-ai… m-ai mirosit din nou? am întrebat, simţind cum pulsul îmi bate cu putere în gât.

Adevărul e că eram speriată. Îngrozită, sincer, dar nu puteam să o arăt. A zâmbit din colţul buzelor.

— Eşti sigură pe tine pentru că ştii cât de importantă eşti pentru mine sau pentru că eşti nebună. Oricum ar fi, vei purta copilul meu.

N-am putut decât să mă holbez la el, pentru că aceea era de departe cea mai bizară conversaţie pe care o purtasem vreodată cu cineva sau ceva, şi avusesem o grămadă de discuţii ciudate cu Tink.

— Poţi uşura lucrurile şi să vii cu mine acum sau…

— Sau le pot îngreuna? Ştiu cum funcţionează! Nu mă poţi forţa să fac sex cu tine, am zis cu voce joasă. Iar dacă ameninţi vieţile altora ca să mă faci să merg cu tine, tot înseamnă că mă forţezi.

I-am întâlnit privirea, apelând la fiecare dram de curaj pe care îl aveam.

— Poţi să mă obligi să stau aici şi să vorbesc cu tine. Ba chiar poţi să arăţi lumii ce sunt…

— De ce aş dezvălui ce eşti? Cei ca tine, Ordinul tău, te-ar omorî înainte să apuci să respiri. Nimeni care nu vrea să înfrunte mânia mea nu te va trăda.

Ei bine, asta era… oarecum bine de ştiut. Cel puţin puteam să o tai de pe lista cu lucruri care mă îngrozeau.

— În fine, poţi să mă obligi să fac o grămadă de lucruri, dar nu asta! În niciun caz!

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Pentru că eşti îndrăgostită de acel mascul om?

Am clipit şi m-am tras în spate. Rostise cuvântul

„îndrăgostită” de parcă era complet neobişnuit cu termenul.

— Poftim?

— Bărbatul care s-a grăbit să-ţi fie alături când erai rănită. Cel care îşi petrece fiecare noapte acasă la tine.

Oh, nu! Am vrut să mă ridic, dar picioarele îmi erau slăbite. Zâmbetul a reapărut.

— Cât de mult îi preţuieşti…

— Nu! l-am avertizat, cu voce abia auzită. Nu-l ameninţa!

A chicotit, şi aproape că a părut real.

— Faptul că iubesc pe altcineva nu are nicio legătură. Chiar dacă aş fi fost singură, tot n-aş fi făcut sex cu tine.

— Eu, da, a zis un bărbat şi s-a oprit în faţa băncii.

I-a zâmbit prinţului.

— Zic doar.

Prinţul i-a făcut cu ochiul drept răspuns. Am aşteptat până când bărbatul a plecat înainte să continui. M-am asigurat că vorbesc în şoaptă:

— Nu o să-ţi nasc copilul şi nu o să te ajut ca semenii tăi să ocupe lumea. Îmi pare rău! Asta nu se va întâmpla.

— Eşti genul care pune rămăşag, păsărică?

M-am holbat la el, pentru o clipă.

— E o nebunie! Aproape că m-ai omorât. Eşti un elf care vrea să pună stăpânire pe tărâmul oamenilor. Realmente nu există nimic ce ai putea spune sau face ca să…

Prinţul s-a mişcat repede, prea repede să pot ţine pasul cu el. Deodată, a fost chiar lângă mine, iar mâna lui rece era curbată pe după ceafa mea, apăsându-mi buclele. Am încercat să mă trag, dar, da, nu puteam, nu fără să-mi rup gâtul.

— Dă-mi drumul! i-am poruncit, ducându-mi mâna spre partea stângă a corpului.

Dacă trebuia să-l înjunghii, chiar dacă asta doar l-ar fi dat de pe mine, aveam să o fac.

— Poţi să te împotriveşti cât vrei, dar cunosc bine jocul şi

regulile, a zis el, iar stomacul mi s-a întors pe dos când respiraţia lui rece mi-a atins obrazul. Ştiu cum se termină asta, păsărică! Şi, crede-mă, îţi vei da acordul, mai devreme decât crezi!

Capitolul şase

Prinţul s-a ridicat şi a plecat. A luat-o pe Decatur, de parcă era un turist în pantaloni din piele la douăzeci şi unu de grade. Probabil că se ducea în Jackson Square. Poate că se ducea să vadă statuia lui Andrew Jackson. Sau poate că a traversat din nou, să încerce nişte *beignets* sau cafea cu cicoare?

Eu, una, am rămas acolo, cumva uimită şi parcă venindu-mi a râde. Nu era vorba însă de un râs relaxat. Revenisem la râsul uşor nebunesc.

Ce fusese asta?

Încercam să înţeleg discuţia tocmai încheiată, dar probabil că cel mai neaşteptat lucru fusese faptul că prinţul se ridicase şi plecase. Nu încercase să mă forţeze să merg cu el. Oh, Doamne, oare Tink avea dreptate? Oare prinţul avea să mă ademenească? Am simţit greaţă în stomac şi parcă şi gust de vomă. De asta doar mă speriase şi nu încercase altceva?

Ştiam că trebuie să spun ceva. Era de datoria mea să îl informez pe David că prinţul îşi vedea de treabă. Ridicându-mă de pe bancă, am tras aer în piept şi mi-am pus din nou ochelarii de soare. Totuşi, ce puteam să spun? Cum puteam să explic cuiva că îl văzusem pe prinţ, dar nu încercase să-mi facă rău? Ar fi fost credibil, dacă aş fi fost oricare alt membru al Ordinului şi nu cea care îl urmărise pe prinţ şi fusese foarte aproape de el, primind o lecţie. Puteam să spun că prinţul nu mă văzuse. Asta nu era chiar imposibil.

M-a cuprins neliniştea cât am aşteptat ca traficul de pe Decatur să se rărească. Cel mai bun lucru era să îmi ţin gura, dar nu puteam. Trebuia să îi avertizez pe alţi membri că prinţul se

învârtea prin oraş. Era o chestiune de siguranţă. Dar nu doar despre asta era vorba. Era datoria mea, o datorie pe care o aveam încă de la naştere şi pe care nu puteam să o neg. Ivy cea dinainte de toată povestea cu halfelinii ar fi făcut ce e corect, şi încă eram ea.

În timp ce am traversat strada, m-am gândit să îi trimit un mesaj lui Ren, dar n-am făcut-o. Nu încă. Mai întâi trebuia să mă ocup de ceva, motivul pentru care ieşisem şi care nu avea nicio legătură cu cumpărarea de *beignets.*

Am luat-o spre nord-est, pe Decatur, apoi am făcut la stânga pe St. Phillips, îndreptându-mă spre sediul filialei din New Orleans a Ordinului. Plimbarea de douăzeci de minute mi-a încetinit pulsul, dar nu a potolit anxietatea care creştea în mine.

Când am văzut magazinul de suveniruri Mama Lousy, mi-am dat seama imediat că lucrurile se schimbaseră. Magazinul era închis şi, cum era duminică, asta nu se mai întâmplase. Magazinul de suveniruri chiar era o faţadă pentru Ordin, vânzând obiecte voodoo contrafăcute şi praline delicioase. Jerome, un morocănos membru pensionat al Ordinului, era cel care se ocupa de obicei de prăvălie. Am sperat că nu i se întâmplase nimic. Putea fi un adevărat nemernic, dar un nemernic oarecum adorabil.

Dylan stătea afară, rezemat de zidul roşu-burgund, lângă uşa care ducea spre scări. Pentru trecători, părea un tip ciudat care zăbovea pe acolo, ceea ce însemna că se potrivea perfect în peisaj, cu blugii lui negri şi cu puloverul Henley gri, cu mânecile ridicate până la coate. Purta ochelari de soare şi îşi ţinea braţele puternice încrucişate pe piept.

Paşii mi-au încetinit când şi-a întors capul spre mine şi a zis:

— Oh, ia uite, *trăieşte!*

Am ridicat o sprânceană şi m-am oprit în faţa lui. Membrii Ordinului nu erau tocmai o gaşcă prietenoasă şi caldă. Probabil din cauza ratei de rotaţie mari. Cei mai mulţi dintre noi mureau înainte să apuce să se cunoască între ei. Val fusese altfel totuşi.

Din prima clipă când o întâlnisem, mă primise cu bucurie, în timp ce restul fuseseră rezervaţi. Încă un motiv pentru care trădarea ei durea cumplit.

Şi Ren fusese diferit.

El era prietenos şi cald, dar şi încercase să se dea la mine din clipa în care mă văzuse; ştiam asta direct de la sursă, deci…

— De ce e închis magazinul de suveniruri? am întrebat.

— Jerome a răcit, iar David a zis că nu are rost să aducă pe altcineva, mi-a explicat Dylan.

Părea logic. Nu erau prea mulţi membri veterani ai Ordinului prin zonă care să vrea să aibă de-a face cu publicul.

— Mă bucur să aud că altfel e bine!

M-am uitat în magazinul slab luminat. Câteva cranii false erau puse pe un vraf de cutii cu praline.

— Îţi făceai griji pentru boşorog? a râs Dylan. Tipul va supravieţui inclusiv unui război nuclear.

Am strâmbat din buze.

— Probabil! Şi ce faci aici?

— Acum elfii ştiu unde suntem, de când scârba aia l-a condus pe prinţ aici.

Dylan şi-a proptit gheata în zid.

— Uşa trebuie păzită.

Am vrut să spun că probabil un singur membru al Ordinului nu ar putea opri un străvechi, dar m-am gândit că nu mi-aş fi făcut niciun prieten astfel.

— Pare logic, am murmurat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Hei! m-a oprit Dylan. Mă bucur că eşti bine!

Surprinsă, m-am uitat la el peste umăr. Mi-am văzut doar imaginea reflectată în ochelarii lui de soare.

— Şi îmi pare rău pentru rahatul ăla cu Val! a continuat el. Ştiu că erai apropiată de ea. Nu e uşor să înfrunţi asta.

Degetele mi s-au strâns pe clanţa uşii.

— Nu, nu este, am recunoscut, înclinându-mă spre el. Ai

bănuit ceva?

— Nu înainte ca David să mă pună să o supraveghez, dar n-am văzut nimic care să mă facă să suspectez ceva.

Iar David îl pusese pe Dylan să fie cu ochii pe Val pentru că Ren îi spusese că o bănuia a fi halfelin.

— Ciudat este, Ivy, că am văzut-o omorând elfi.

A râs, dar fără să fie cu adevărat amuzat.

— Vreau să spun… Cât de aiurea e asta? Lucra pentru ei şi totuşi îi omora?

— Trebuia să păstreze aparenţele, presupun.

Întristată de asta, m-am întors spre casa scării.

— Ne vedem mai târziu!

— Da! a zis el.

Mi-am împins ochelarii de soare pe cap şi am început să urc scările pe care aproape că sângerasem când un străvechi mă împuşcase cu o armă pe care o materializase din senin. Un străvechi despre care David refuzase să creadă că umblă pe aici. Casa scării mirosea mereu a zahăr şi a picioare, o combinaţie dezgustătoare. Pe palierul de la etajul al doilea, am ezitat şi am simţit cum mă cuprinde o teamă iraţională. Ultima dată când intrasem pe uşa aceea îl găsisem pe Doc Harris mort pe jos, cu privirea lipsită de viaţă fixată în tavan.

Inspirând adânc, am apăsat pe sonerie şi m-am uitat în sus, spre camera mică. Habar n-aveam cine supraveghează uşa. Dacă nu era nimeni, aveam o cheie şi puteam… Uşa s-a deschis brusc. A apărut Ren. Nu mă aşteptam să îl văd deja.

— Ah…

S-a rezemat de tocul uşii.

— Credeam că o să te gândeşti la ce am spus, Ivy…

Am strâns din buze.

— Văd că nu ai făcut-o.

— Am făcut-o, am insistat eu.

— Şi am mai crezut şi că nu vei face nimic legat de muncă,

dar iată-te aici totuşi!

Hmm…

— Ai de gând să mă laşi să intru?

Ren a oftat şi s-a dat la o parte. I-am aruncat o privire încruntată şi am intrat. Primul lucru spre care s-a îndreptat privirea mea a fost podeaua. Covorul bej fusese strâns. Era logic, având în vedere că, cel mai probabil, sângele lui Harris trecuse până la parchetul de sub el.

— Hm!

Vocea îmi era ciudat de răguşită în timp ce mă holbam la podea.

— Cine ar fi zis că dedesubt e parchet? Adică, de ce să-l fi acoperit cineva cu un covor de rahat?

Ren şi-a pus mâna pe ceafa mea. Atingerea era atât de diferită de cea a prinţului! M-a întors spre el şi am deschis gura să vorbesc, dar şi-a coborât faţa spre a mea şi m-a sărutat. Nu a fost un sărut blând, dar a fost plăcut şi lung. Buzele mi s-au întredeschis, şi am simţit gust de ciocolată pe limba lui, lucru care m-a făcut să zâmbesc în timp ce braţele lui mi-au încolăcit talia. M-a tras aproape el. Din instinct, mi-am pus braţele pe după gâtul lui. Când şi-a mutat gura într-o parte, mi-a sărutat colţul buzei.

Cam rămăsesem fără respiraţie când m-a lăsat jos.

— Arătai de parcă ţi-ar fi prins bine un pic de distragere.

— Oh! am şoptit.

Şi-a trecut mâna prin claia mea de bucle.

— Nu îţi citesc gândurile, scumpo, dar ştiu ce vedeai când te uitai fix la podea.

Am închis ochii şi mi-am rezemat fruntea de pieptul lui.

— E acelaşi lucru pe care l-am văzut când am intrat aici prima dată şi de fiecare dată de atunci, dar nu pe doctor îl văd pe podea.

Şi-a lăsat capul în jos, iar eu mi-am pus mâinile pe talia lui. Ştiam că se referă la mine.

— Îmi tot spun că va deveni mai uşor.

— Şi a devenit?

— Nu chiar.

— Are darul să te motiveze, am murmurat.

Ren s-a tras înapoi, iar eu am ridicat privirea spre el.

— Ce ai de gând?

— Nu mare lucru. Am ieşit să iau *beignets,* dar…

Adevărul îmi stătea pe limbă. *Spune-i!* mi-a ordonat Ivy cea Bună. *Ţine-ţi gura!* mi-a ordonat vocea care semăna ciudat de mult cu a lui Tink.

— Ce?

Am coborât privirea.

— Era aglomerat.

Tink va fi foarte fericit.

— Şi asta te-a împiedicat? a întrebat el.

S-a deschis o uşă, iar un oftat greu, iritat, ne-a făcut să ne despărţim. M-am întors. Am fost oarecum uşurată să îl văd pe Miles Daily, adjunctul *de facto.* Motivul pentru care eram „oarecum" uşurată să îl văd pe el a fost pentru că eram destul de sigură că Miles nu mă place şi crezuse că sunt o trădătoare.

A ridicat sprâncenele negre, uitându-se de la unul la altul.

— Întrerup ceva?

— O să te enervezi dacă spun da? a zis Ren.

Mi-am muşcat buza, să îmi ascund zâmbetul. Miles şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors în camera din care tocmai ieşise, şi probabil că asta fusese cea mai emoţională reacţie pe care o văzusem vreodată la el. Niciodată nu reuşeam să îl citesc pe individul acela. Era mai rău decât David când trebuia să îmi dau seama ce simte sau gândeşte.

Pe biroul oval din încăpere erau pumnale şi dosare. Pe unul dintre ele scria Denver, Colorado. Poftim? De acolo era Ren. Oare de acolo venea cineva pe care îl ştia? Asta putea fi o informaţie interesantă.

Monitoarele TV erau aliniate într-o parte a biroului. Evident, Ren fusese aici cu Miles. M-am uitat la dosare.

— Ce făceaţi?

— Ne uitam la candidaţi.

Ren şi-a trecut mâna pe spatele meu, înainte să se îndepărteze şi să se întoarcă la birou.

— Mă rog, Miles făcea asta. Eu doar îl enervam.

— Niciodată n-au fost rostite cuvinte mai adevărate, a mormăit Miles.

A venit în faţa monitoarelor. În încăperea principală erau şi mai multe. Ordinul avea camere de luat vederi amplasate prin Cartier şi prin zonele înconjurătoare. Din câte ştiam, nu era niciuna prin apropiere de Jackson Park, slavă Domnului!

— Eşti gata să te întorci la muncă?

Expresia lui Miles era indescifrabilă în timp ce se uita la monitoare. Ren s-a întors spre mine. I-am ignorat privirea.

— Da, cred că sunt!

Ren s-a încruntat. Am ignorat şi asta.

— Sună bine! Avem nevoie de toţi oamenii apţi de muncă pe teren.

Miles s-a întors la masă.

— Poate că în clipa asta elfii stau retraşi, dar ştim că lucrurile nu vor rămâne aşa. E doar o chestiune de timp. Trebuie să fim pregătiţi.

Era momentul perfect să pomenesc de povestea cu prinţul, dar cuvintele n-au vrut nici măcar să mi se formeze pe limbă. M-am uitat spre peretele cu monitoare şi tocmai dădeam să-mi mut privirea, când una dintre imagini mi-a atras atenţia. Am mijit ochii şi m-am întors complet spre monitorul din stânga, de pe ultimul rând. Era o casă – o casă veche, antebelică, lucru care nu era ciudat, pentru că existau multe astfel de case, dar pe aceea am recunoscut-o.

— Supravegheaţi casa părinţilor lui Val? am întrebat.

— Da!

Miles a luat un dosar şi l-a deschis.

— Facem asta de câteva săptămâni.

Rahat! Asta însemna că ieşea din discuţie să mă duc acasă la Val. Totuşi, tipa nu era proastă. Nici nu avea să se apropie de casă. Încă plănuiam să verific la Twin Cups, un bar aflat la câteva străzi de Cartier, care, de fapt, era un bar ascuns într-un bar. Lui Val îi plăcea să meargă acolo să se relaxeze după muncă. Probabilitatea să fie acolo era mică, dar era un început.

M-am uitat la Ren. Privirea îi era aţintită la mine. Avea pe faţă un zâmbet leneş, din colţul buzelor. Dată fiind expresia lui, m-am gândit că nu era foarte supărat că ieşisem pe străzi. Problema era că avea să fie greu să scap de el ca să mă duc să-i caut pe Val şi pe părinţii ei.

Ştiind că probabil Ordinul încă îi interoga, existau doar câteva locuri unde puteau fi ţinuţi. Categoric, nu acolo. M-am uitat din nou la perete. Două dintre monitoare erau oprite. Ambele ar fi trebuit să fie conectate la două sedii ale Ordinului. Unul era în cartierul depozitelor. Celălalt, într-o vilă veche, cel mai probabil bântuită, în apropiere de braţul râului. Monitoarele alea afurisite mi-ar fi spus unde sunt fără să trebuiască să pierd vremea sau să fiu prinsă în timp ce mă furişam. Ce aveam de gând să fac, odată ce aflam unde sunt, era altă poveste.

În clipa aceea, improvizam.

Mi-am pus mâinile pe spătarul unui scaun.

— Cum merge treaba cu părinţii lui Val?

— Părinţii ei nu mai sunt o problemă, a zis Miles şi a aruncat pe masă dosarul.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii ce înseamnă.

Miles a ocolit biroul şi a luat un pumnal. Şi-a ridicat mânecile, dezvelind un toc de antebraţ, în care a băgat arma.

Privirea mi-a fugit spre Ren. Zâmbetul lui leneş dispăruse. Un muşchi din bărbie îi zvâcnea. Oh, nu, nu! M-am uitat din nou la Miles. Se îndrepta spre uşă, spre camera principală.

— Au mărturisit ceva?

— Nu! a pufnit Miles. Nu că vreunul dintre ei avea de gând să admită că şi-a pus-o cu un elf. Nu contează. Au fost compromişi şi, cu cât o găsim mai repede pe fiica lor, cu atât mai bine. Iar dacă avem noroc, târfa aia nu e gravidă încă. Mă îndoiesc, dar putem spera.

Oh, Doamne!

Am închis ochii strâns.

Venisem prea târziu!

Capitolul şapte

Podeaua s-a mişcat sub picioarele mele. Părinţii lui Val erau morţi. Nu a fost nevoie ca Miles să-mi confirme asta. Ştiam. În loc să mă adun, în momentul în care aflasem că Ordinul îi ascunsese pe părinţii ei, stătusem îmbufnată în apartament zile în şir, iar acum era prea târziu să încerc să fac ceva.

— Hei!

Vocea lui Ren era blândă.

— Te simţi bine?

Am expirat lent în timp ce am ridicat privirea spre a lui.

— Ştiai?

— Ce să ştiu?

— Că i-au eliminat pe părinţii ei.

— Poftim?

S-a holbat la mine o clipă, apoi a pornit spre uşă. A închis-o şi s-a întors cu faţa la mine, cu sprâncenele unite.

— Sunt sigur că toată lumea din Ordin ştia ce urmează să se întâmple, inclusiv tu.

Avea dreptate, dar credeam că mai e timp. La naiba, nici

măcar nu știu ce crezusem! Ren s-a apropiat de mine.

— Cum poți fi atât de surprinsă?

— Eu…

Mi-am umezit buzele.

— Avem vreo dovadă de netăgăduit că Val e halfelin?

A pus o mână pe scaun.

— Nu, dar…

— Dar nu avem. Și dă-mi voie să ghicesc: în tot acest timp, părinții ei și-au susținut nevinovăția, am zis, știind că trebuia să-mi țin gura, dar nu puteam. Nu? Și dacă ne înșelăm? Dacă Val e doar o scârbă trădătoare, dar nu un halfelin, iar Ordinul i-a omorât părinții, pur și simplu? Erau oameni buni, Ren! Și-au dedicat toată viața Ordinului.

Iar asta era adevărat. Chiar fuseseră oameni buni, iar acum *muriseră.* M-a învăluit o tristețe amară. A trecut un moment, iar expresia i s-a îmblânzit.

— Îi cunoșteai…

— Sigur că îi cunoșteam. Nu foarte bine, dar asta…

Vocea mi s-a frânt și am închis ochii. Sentimentul de vinovăție mi-a răscolit acidul din stomac. Provocasem moartea părinților lui Val, pentru că tăcusem? Ei oricum fuseseră în pericol, chiar dacă nimeni n-ar fi crezut că ea e halfelin, din cauza a ceea ce făcuse, dar nu puteam să nu mă gândesc la rolul pe care îl jucasem în moartea lui Shaun și a părinților mei adoptivi.

— Îmi pare rău!

Ren și-a pus un braț pe după umerii mei și m-a tras spre el. L-am lăsat, dar brațele îmi erau tot moi pe lângă corp.

— Vreau să uit că erai apropiată de ea. Greșeala mea!

S-a oprit, expirând greu.

— Și înțeleg de ce vrei să ieși și simți că trebuie s-o găsești pe Val.

Am strâns din nou din ochi.

— E ceva ce ar fi trebuit să-ți spun azi-dimineață, când am

vorbit despre asta, a continuat el. Nu vreau să o cauţi, pentru că, dacă o vei găsi, o să fie dificil, prea dificil pentru tine. Nu o spun într-un sens rău, de parcă nu te-ai putea controla, dar îţi va fi greu, Ivy. O să fii într-o poziţie foarte dificilă.

— Ştiu!

— Ştii? a întrebat el încet. Eşti pregătită s-o înfrunţi? Să te lupţi cu ea şi s-o dobori? Pentru că asta trebuie să faci, şi nu vreau să fii nevoită să iei decizia asta. Aş prefera s-o fac eu sau altcineva. Nu trebuie să trăieşti cu genul de rahat care o să rămână după aceea. Pot să suport eu asta pentru tine.

Oh, Doamne!

Mi s-a topit inima. Voiam să fiu furioasă pe el, pentru că atunci mi-ar fi fost… ei bine, mi-ar fi fost mult mai uşor să îi ascund totul, dar cum puteam să fiu furioasă când el spunea mereu lucrurile potrivite?

— Eşti prea bun! am şoptit sincer.

— Sunt chiar minunat!

Am zâmbit slab.

— Şi foarte modest!

Ren s-a întors şi s-a rezemat de masă. M-a tras după el şi m-a aşezat în aşa fel încât stăteam între picioarele lui. Şi-a strecurat un deget sub bărbia mea şi mi-a ridicat capul.

— Chiar îmi pare rău pentru ce a făcut!

Şi mie! m-am gândit. Dar el nu ştia nici jumătate din tot şi nici de ce chiar era prea bun cu mine, nici de ce nu meritam asta… din partea lui. Ştiam, şi totuşi încă stăteam acolo.

— Nu ai mâncat nimic?

Am clătinat din cap.

— Mă gândeam să încercăm un loc nou de pe Canal. Au aligator prăjit.

Am strâmbat din nas.

— Câh!

— N-am încercat niciodată.

Ochii i s-au mişcat amuzaţi.

— Cred că a venit momentul. Vino cu mine!

— Nu ştiu. Nu prea mi-e foame! În plus, am alte lucruri de făcut. Lucruri importante!

— Le-am verificat meniul. Au Tater Tots.

— Hmm?

— Tater Tots cu brânză şi bacon pe ele, a adăugat el.

Am făcut ochii mari.

— S-a făcut!

După ce am plecat de la restaurantul de pe Canal, eram atât de plină, de parcă aveam în mine un bebeluş măricel, singurul bebeluş care avea să ajungă în stomacul meu în viitorul apropiat. Ren mâncase aligatorul prăjit şi hotărâse că gustul era oarecum o combinaţie de pui şi porc. Iar mie mi s-a părut că sună oarecum dezgustător.

În timp ce mergeam pe Canal şi ne îndreptam spre Cartier, Ren m-a luat de mână, degetele lui împletindu-se relaxat cu ale mele. Nu ştiam ce să simt în privinţa asta, pentru că uram să-i ocolesc pe oamenii care se ţineau de mâini, dar îmi plăcea mâna mea în a lui Ren. Îmi plăcea greutatea caldă şi cât de… puternică era!

Ren m-a strâns de mână.

— Mergi acasă sau…

Ştiam că va urma asta. Cina fusese plăcută şi normală, în ciuda a ceea ce aflasem despre părinţii lui Val, a întâlnirii mele ciudate cu prinţul şi a celorlalte încurcături. Era ciudat cum noi toţi cei care eram membri ai Ordinului reuşeam să ne revenim uşor după cele trei lucruri: pericol, moarte şi distrugere. Poate pentru că înfruntam constant moartea sigură, profitam de fiecare clipă din zi şi mergeam înainte.

Mă rog, unii dintre noi…

Până de curând, eu, una, chiar trăisem în trecut. Împotmolită

în propriile greşeli şi sentimente de vinovăţie, temându-mă să las totul la o parte şi să merg înainte, iar acum, când în sfârşit făceam asta, tot ce ştiusem despre mine era o minciună.

Mi-am reprimat un oftat care ar fi sunat atât de jalnic, încât aş fi câştigat un Emmy pentru el.

— O să mă duc spre casă, în curând.

— Dar nu chiar acum?

N-am răspuns.

Ren s-a oprit şi m-a tras de pe trotuar, să nu stăm în drum. Eram la colţul Canal cu Royal.

— Bine! a zis el, după un moment. Doar ţine minte ce am spus mai devreme! Dacă o găseşti, gândeşte înainte să acţionezi! Sună-mă! O să mă ocup eu de asta! Asigură-te că o aduci în viaţă!

Am apreciat ce spune mai mult decât cred că ştia. M-am înălţat pe vârfuri, mi-am pus mâna pe obrazul lui fin şi l-am sărutat. Apoi i-am zâmbit.

— Vii la mine când termini?

— Aşa aveam de gând, a zis el. Poţi să-mi trimiţi un mesaj când ajungi la tine?

Îmi dădea permisiunea să îmi fac treaba. Nu o spunea clar, dar ştia ce am de gând şi se dădea la o parte. Doamne, cumva, îmi venea să mă dezbrac şi să fac sex cu el chiar acolo!

— O să-ţi scriu! i-am promis.

Privirea i-a susţinut-o pe a mea, şi era foarte multă căldură şi putere în ochii aceia de smarald, dar mai era ceva. Un sentiment profund, de nepătruns.

— Ivy, eu…

Mi-am ţinut respiraţia, la propriu. Pentru că ce era în ochii lui oglindea ce simţeam eu, iar dacă avea să rostească cele două cuvinte chiar era posibil să mă dezbrac, chiar atunci şi acolo…

— O să-mi fie dor de tine! a zis el, în cele din urmă.

Oh!

Bine atunci!

S-a aplecat şi m-a sărutat. Scurt, dar ferm, şi chiar mai delicios decât Tater Tots cu brânză şi bacon. A luat-o în jos pe Canal, întorcându-se în direcţia din care veniserăm, iar eu am rămas pe loc, uitându-mă după el, cu genunchii un pic moi.

Dumnezeule!

Am tras aer în piept, m-am uitat în jos şi mi-am scos telefonul. Se înserase şi, cum era un pic prea devreme ca Val să fie la Twin Cups, am decis să mă duc încolo. Nu strica să cercetez locul şi să stau de vorbă cu câţiva barmani.

Twin Cups era la câţiva kilometri după Cartier, în Bywater, şi era ascuns în interiorul altui bar, care arăta ca orice alt bar din afara Cartierului – duhnea ceva mai puţin, era un pic mai liniştit, podelele erau mai puţin lipicioase.

Cum abia începea să se lase seara, străzile erau aglomerate, şi mi-a luat vreo patruzeci de minute să ajung în Bywater. În tot acest timp, am fost cu ochii în patru după elfi. N-am zărit nici urmă de piele argintie, dar vreun străvechi tot putea fi prin preajmă. Aceştia erau mai greu de observat, pentru că nu foloseau farmecele la fel ca toţi ceilalţi şi se amestecau printre oameni.

Mă dureau muşchii feselor şi ai picioarelor şi, până să ajung la destinaţie, îmi venea să mă aşez. Când am intrat în bar, am fost întâmpinată de râsete şi strigăte, şi m-am strecurat pe lângă mesele înalte. Nimeni nu m-a băgat în seamă când m-am îndreptat spre holul din spatele clădirii cu două etaje. Am trecut pe lângă toalete şi m-am oprit în faţa unui automat cu cola. Am scos doi dolari din poşetă şi i-am băgat în aparat. În loc să apăs pe tasta de suc, m-am întins şi am apăsat butonul lateral. Maşinăria a prins viaţă şi m-am dat un pas înapoi. N-a căzut niciun suc, dar ceea ce arăta ca un perete obişnuit s-a întredeschis.

Foarte fantezist şi secretos.

Zâmbind, am deschis uşa spre nişte scări înguste, care duceau la etaj. În capătul lor era o altă uşă, care s-a deschis când

am răsucit un mâner. Nimic extraordinar. Doar o uşă oarecare.

Twin Cups era foarte discret. Televizoarele erau pornite şi, la fel ca jos, era un meci, dar volumul era oprit. Nu erau mese înalte, doar canapele şi taburete, înconjurate de mese de cafea şi măsuţe mai mici. Un perete plin cu cărţi dădea spre uşă. Odată, când Val fusese un pic ameţită, se dusese spre rafturi şi descoperise că unele cărţi aveau hărţi vechi ale oraşului desenate de mână. Altele aveau desene cu clădiri. Foarte mişto!

Aproape că o vedeam pe Val stând acolo, cu părul ondulat căzându-i frumos pe umeri, îmbrăcată în culori ţipătoare, cel mai probabil, portocaliu şi ciclamen. O fustă largă şi brăţări multicolore, care îi zăngăneau la încheietură.

Dar nu dansa în faţa rafturilor.

Erau doar câţiva oameni la Twin Cups. Doi bărbaţi care stăteau pe o canapea, iar un grup de femei stătea în jurul unei mese de cafea, cu cărţi stivuite pe ea. Părea un club de carte sau aşa ceva, şi imediat am fost invidioasă pe zâmbetele şi pe conversaţia lor şoptită despre iubiţi din cărţi. Pentru o clipă, mi-am permis să mă închipui stând cu ele şi vorbind despre cărţi. Puteam să mi-o imaginez pe Jo Ann cu mine. Poate chiar şi pe Val.

Dar aceea nu era viaţa mea.

Nu fusese niciodată.

Cu o greutate în piept, m-am întors spre stânga şi l-am recunoscut pe barman. Era un bărbat atrăgător, cu piele închisă la culoare, pe la douăzeci şi cinci de ani. Numele lui era Reggie şi era student la Tulane. Eram destul de sigură că el şi Val şi-o puseseră în toaleta din spatele barului, şi nu o singură dată.

A ridicat privirea de la ce făcea şi a zâmbit.

— Salut, creaţo! A trecut ceva vreme!

— Da!

M-am îndreptat spre barul lucios, lustruit, şi am urcat pe un scaun înalt. Mi-am luat ochelarii de soare de pe cap şi i-am pus în poşetă.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Bine!

A dus în spatele barului o tavă cu shoturi.

— Semestrul ăsta am doar două cursuri care chiar îmi dau bătaie de cap. Cum e la Loyola?

— Hmm, e… bine.

Stupid de jenată, n-am fost în stare să recunosc că mă lăsasem de şcoală. Sprâncenele i s-au încruntat, venind spre mine.

— Sigur eşti bine? Pare că ai un ochi vânăt.

Am presupus că machiajul mi se ştergea.

— Am fost atacată, acum vreo săptămână.

— La naiba! Pe bune?

Şi-a pus coatele pe masă.

— Oraşul ăsta blestemat, frate!

Ochii mi s-au mărit un pic în vreme ce îmi priveam mâinile.

— Vreau să te întreb ceva, am zis.

— Întreabă!

Am zâmbit.

— Ai văzut-o pe Val recent?

— Val? La naiba, n-am văzut-o de…

Ochii lui căprui s-au ridicat spre tavan.

— N-am văzut-o de câteva luni. Probabil, din iulie.

La naiba!

Reggie lucra în fiecare duminică seara şi în majoritatea nopţilor din timpul săptămânii. Dacă el nu o văzuse, probabil că nu trecuse pe acolo şi nici nu avea s-o facă. Evident, faptul că lucra pentru elfi nu era ceva nou, cu tot ce se întâmplase în ultimele câteva săptămâni.

— V-aţi certat sau ceva de genul ăsta? a întrebat el.

— Poţi spune şi aşa…

Am zâmbit din colţul buzelor.

— Pare o poveste interesantă. Am timp!

Am vrut să-i răspund, dar mi-a sunat telefonul din poşetă. Am ridicat mâna, m-am dat jos de pe scaun şi am scos mobilul. Era Brighton, ceea ce era ciudat, pentru că femeia aia era catastrofală când venea vorba să folosească telefonul, să găsească telefonul sau să sune pe cineva. Nu trebuie să mai spun că am fost surprinsă.

— Bună! am răspuns, întorcându-mă şi rezemându-mă de bar. Ce…

— A dispărut mama! a izbucnit Brighton.

Spatele meu s-a încordat.

— Poftim?

— A dispărut, Ivy. Dar asta nu e tot.

Vocea ei era piţigăiată şi încordată.

— Poţi să treci pe aici? Eu… Nu e ceva despre care pot vorbi la telefon. Trebuie să vezi!

— Vin imediat!

Brighton şi mama ei, Merle, locuiau în zona Garden, nu foarte departe de apartamentul meu. Aveau o casă antebelică minunată, cu una dintre cele mai bine întreţinute curţi, genul care făcea de ruşine bălăriile mele. În mod normal, Merle ar fi fost în spate, iar Brighton ar fi stat cu ochii pe ea. Uşile s-ar fi deschis, iar din interior s-ar fi auzit jazz.

Uşa din faţă s-a deschis când am intrat pe poarta din fier forjat şi m-am apropiat de veranda mare. Brighton stătea în uşă, cu părul blond prins într-o coadă de cal lejeră, la baza cefei. Avea treizeci şi cinci de ani şi era splendidă, în genul unei câştigătoare a unui concurs de frumuseţe din America.

— Îţi mulţumesc că ai venit imediat!

S-a dat în spate şi m-a lăsat să păşesc în interiorul răcoros al casei. Locul era foarte tradiţional, cu mobilă veche şi pereţi tapetaţi cu flori delicate, în nuanţe pastel. Probabil că era aşa de când fusese construită casa, îngrijită cu drag de-a lungul anilor.

— N-am ştiut pe cine altcineva să sun. Nu prea am încredere în ceilalţi membri şi ştiu că lucrurile stau destul de urât acum.

Nu puteam s-o învinuiesc că nu are încredere în Ordin. Un elf se hrănise din Merle şi, din punct de vedere mintal, nu îşi revenise complet din asta. O grămadă de membri ai Ordinului erau javre în privinţa lui Merle, dar, înainte de acel incident cu elful, ea avusese o poziţie sus-pusă.

Nu era prima dată când Merle dispărea. Uneori, se rătăcea, dar niciodată nu o văzusem pe Brighton atât de agitată din cauza asta.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

A trecut prin salon şi a intrat în living. Pe masa ovală, crem, erau răsfirate câteva jurnale şi însemnări de mână.

— Mama n-a mai fost în apele ei de când s-a deschis poarta.

Brighton s-a oprit şi a luat o sticlă mică, în care am presupus că e alcool.

— Mai mult ca de obicei. De parcă ştia ce avea să se întâmple.

M-am gândit la ultima conversaţie pe care o avusesem cu Merle. Femeia ştia o grămadă de lucruri – despre halfelini sau că existau două porţi – şi mereu avusese o problemă mare cu Val. Mereu crezusem că Merle e doar o persoană care se grăbeşte să pună etichete când vine vorba despre obiceiurile lui Val de a ieşi cu băieţii, aşa cum au tendinţa vârstnicii, dar acum mă întrebam dacă nu cumva bătrâna vedea ceva ce noi, ceilalţi, nu vedeam.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

A luat o înghiţitură din băutura ei, apoi s-a oprit.

— Vrei ceva…

— Nu, e în regulă!

Brighton şi-a umezit buzele, apoi a înghiţit greu. Articulaţiile mâinii în care ţinea paharul îi erau albe ca varul.

— N-a prea dormit bine de când s-a deschis poarta. Poate o oră pe noapte, apoi mă trezeam şi o auzeam patrulând prin

dormitor, murmurând în barbă despre faptul că aici nu mai suntem în siguranţă. La început, nu mi-am făcut prea multe griji. Poate că nu mai e un loc sigur pentru nimeni, de când cavalerii şi prinţul au trecut de poartă, dar acum trei zile lucrurile s-au schimbat. A început să vorbească despre locurile unde trăiau oamenii blonzi.

Am ridicat din sprâncene. Oamenii blonzi era un alt nume dat elfilor, unul pe care îl foloseau mai mult oamenii care credeau în basme.

— Se referea la Lumea de Dincolo?

— Asta am crezut la început, dar a început să vorbească despre comunităţi, şi mi-am dat seama că se referea la lumea noastră.

M-am încruntat, fără să înţeleg importanţa acestui lucru. Elfii care trecuseră pe tărâmul nostru trăiau printre oameni. La naiba, era posibil ca vreunul să locuiască la o stradă distanţă!

— Ştiu la ce te gândeşti, iar eu am crezut la fel. Că vorbea despre elfi, pur şi simplu.

Brighton a râs agitat, un râset răguşit.

— Apoi, azi-dimineaţă, a coborât cu toate jurnalele alea şi mi-a spus că nici ea, nici eu nu mai suntem în siguranţă aici. Am încercat să o liniştesc, dar nu am reuşit. Avea o criză.

Ducând paharul la gură, Brighton a dat pe gât totul, dintr-o înghiţitură.

— Zicea că Ordinul n-a putut să-i oprească pe cavaleri şi pe prinţ. Că doar elfii pot, iar Ordinul ştie asta.

Am privit-o pe Brighton mutându-se de cealaltă parte a mesei.

— Ar fi trebuit să mă duc imediat după ea când a ieşit, dar n-am făcut-o. Poate că veniserăm, cinci minute, iar când m-am dus să verific nu era în curte. Am căutat pe toate străzile din apropiere. A trecut o veşnicie de când n-a mai urcat într-un taxi. Pur şi simplu… a dispărut. Ştii că nu putea să ajungă foarte

departe, dar nu mai era, Ivy…

Bun! Doar dacă nu cumva Merle chemase un Uber, ceea ce era puţin probabil!

— Când m-am întors înăuntru, am văzut jurnalele astea, iar odată ce le-am luat şi am început să le citesc, n-am mai putut să mă opresc. Dacă te uiţi la ele, o să înţelegi de ce.

A pus paharul pe masă şi s-a întins să ia un jurnal legat în piele.

— Trebuie să citeşti asta!

M-am întins peste masă şi am luat jurnalul de la ea. Chestia aia era veche, cu pielea uzată şi moale, iar hârtia avea o nuanţă gălbuie. Am întors caietul şi am început să citesc, în timp ce Brighton umbla de colo, colo. La început, n-am prea înţeles nimic. Era ca şi cum ai lua o carte şi ai începe să citeşti de la mijloc, dar, pe măsură ce întorceam paginile şi continuam să citesc, lucrurile au început să se lege.

Pe măsură ce începeam să înţeleg ce citesc, nu îmi venea să cred.

— Doamne! am şoptit, zgâindu-mă la jurnal. Nu se poate…

Brighton s-a oprit şi şi-a încrucişat braţele.

— Asta am gândit şi eu, dar mama nu e chiar *atât de* nebună. Nu sunt pălăvrăgelile unei nebune.

— Ştiu că nu este, dar asta… ar fi o nebunie!

Am recitit rândurile acelea, recunoscând nume ale foştilor lideri de sectoare – nume conectate cu alte nume pe care nu le recunoşteam, dar legate de date când ei fie trecuseră în lumea noastră, fie se născuseră în lumea noastră. M-am aşezat pe un scaun, să nu cad.

— Nu, nu e o nebunie, dar este nemaiauzit!

— Dar nu imposibil! a completat Brighton, lăsându-se pe scaunul din faţa mea. Ştiu că nimic nu e chiar imposibil.

Avea dreptate în privinţa asta, dar acelea… erau lucruri dincolo de ce şi-ar fi imaginat vreodată oricare dintre noi. Dacă

ceea ce era în jurnalul acela era adevărat, lumea mea tocmai fusese făcută fărâme din nou. Pentru că acolo se spunea că existau elfi care trăiau în lumea noastră – elfi care nu se hrăneau din oameni.

Elfi care cândva lucraseră alături de Ordin.

Capitolul opt

M-am aşezat la loc pe scaun. Eram mută de uimire când am dat înapoi câteva pagini, unde erau înşirate numele foştilor lideri de sectoare. Totul se oprise cu câteva decenii în urmă, la Lafayette Burgos. Celelalte nume, în afară de cele ale liderilor de sectoare, am presupus că erau elfi, judecând după natura bizară a unora dintre ele.

— Există şi elfi buni, a zis Brighton, iar privirea mi-a fugit spre faţa ei palidă. Mi-e teamă până şi să sugerez asta. De parcă un membru al Ordinului s-ar putea ivi de nicăieri, gata să mă acuze de trădarea semenilor mei.

A râs din nou, ridicând ochii spre tavan.

— Dar, dacă o să continui să citeşti, asta o să afli! Despre elfi care au venit în lumea noastră, dar au decis să nu se hrănească din oameni. Au avut vieţi normale, cam ca ale noastre. În trecut, au lucrat alături de membrii Ordinului.

Gândurile mele galopau în timp ce am început să răsfoiesc jurnalul. Însemnările erau datate meticulos, detaliind investigaţii, verificări şi chiar crime. Multe dintre însemnări includeau şi nume ale membrilor Ordinului şi ale elfilor cu care lucrau.

Brighton s-a întins peste masă şi a luat un jurnal albastru-închis, unul mult mai subţire decât cel prin care mă uitam eu.

— Mama a notat totul până în cele mai mici detalii. Nici măcar nu exagerez. Nici prin gând nu îmi trecea că are toate astea ascunse. Aici sunt trecuţi toţi membrii Ordinului, până când ea… până a plecat…

Brighton a pus dosarul pe masă.

— Am fost curioasă şi am verificat unele nume asociate cu elfii. Unii dintre ei încă trăiesc, dar s-au mutat din oraş. Dar mai este unul care e pe aici. Jerome.

— Sfinte…

Nici măcar nu puteam să mi-l închipui pe Jerome lucrând cu un elf. Contrazicea tot ce ştiam despre el.

— Dacă e adevărat, de ce toate astea au fost ascunse, şterse din istoric? am întrebat. De ce nu se ştie de asta?

— Habar nu am!

A gesticulat spre o duzină de jurnale şi un teanc de hârtii risipite pe masă.

— E posibil să existe vreo explicaţie pe aici, dar în clipa asta nu am idee.

Mi-am pus coatele pe masă, trecându-mi ambele mâini prin păr şi dându-mi buclele la o parte de pe faţă. Am deschis gura, dar habar n-am avut ce să spun. Pe chipul lui Brighton era o expresie de compasiune.

— Sunt conştientă că deja ai destule pe cap, dar n-am ştiut la cine altcineva să mă duc. Tu ai fost mereu foarte răbdătoare şi înţelegătoare cu mama. Ea are încredere în tine. Eu am încredere în tine.

Am încuviinţat şi am inspirat adânc. Niciuna dintre ele n-ar fi avut încredere în mine, dacă ar fi ştiut adevărul, dar asta nu era relevant. Am cercetat masa cu privirea în timp ce-mi adunam gândurile. Bun! Să le luăm pe rând!

— Ai vreo idee unde ar fi putut să se ducă?

— Înainte să plece, mi-a spus că nu mai este în siguranţă şi că se duce la ei. La început, n-am ştiut ce vrea să zică, mi-a explicat Brighton. Dar cred că se ducea la ei – la aceşti elfi care nu se hrănesc din oameni.

Pe lângă faptul că suna complet nebunesc, m-am întrebat de ce Merle ar fi lăsat-o aici pe Brighton dacă simţea că nu mai este

în siguranţă. Nu părea deloc genul ei. Indiferent în ce stare mintală era, fiica ei era mereu o prioritate. Era ceva mai mult aici. Mult mai mult, m-am gândit, privind la toate jurnalele acelea.

— Şi avem vreun indiciu despre locul unde… trăiesc aceşti elfi buni?

— Poate…

Brighton s-a întins şi a ales un jurnal mai lung şi mai lat.

— Acesta are hărţi ale oraşului, locuri marcate, unde au avut loc vânători şi unde s-au comis crime. Sper că există ceva acolo. Dar o să dureze ceva timp să căutăm prin el. Să nu sărim nimic.

În momentul acela, habar n-aveam la ce să mă aştept.

— Ce e?

Ochii ei de culoarea albăstrelelor i-au întâlnit pe ai mei.

— Înainte să plece, mi-a spus să îl contactez pe tânărul cu care a venit Ivy aici. Ren? A zis că Ren va şti ce să facă.

„Ren va şti ce să facă”.

Întoarsă în apartamentul meu, m-am aşezat pe pat cu picioarele încrucişate şi m-am uitat la jurnalul pe care Brighton îmi dăduse voie să îl iau. Petrecusem ultimele câteva ore citind din el şi, dacă toate acelea nu erau adevărate, era o farsă foarte bine pusă la punct, întinsă de-a lungul a câteva decenii.

— Nu e o farsă, am şoptit şi mi-am dat după ureche o buclă rebelă.

Eram convinsă că porcăria aia e reală sau că Merle credea că e reală, şi credea asta de mulţi *ani,* cu mult înainte să fie prinsă de elfi. Am închis jurnalul şi m-am uitat la ceas, frecându-mi spatele. Ren avea să sosească în scurt timp. Când ajunsesem acasă, îi trimisesem un mesaj, dar nu îi spusesem nimic despre Brighton sau Merle. Asta era o discuţie pe care trebuia să o avem faţă în faţă.

„Ren va şti ce să facă”.

El ştia că există elfi… buni? Cum de nu adusese vorba despre

asta, la un moment dat? Am închis ochii strâns şi am lăsat mâna în jos. Ren făcea parte din Elită, şi probabil că cei asemenea lui aveau acces la tot felul de informaţii la care noi, cei obişnuiţi şi nu atât de grozavi, nu aveam. Şi puteam să mă enervez pe el pentru că nu îmi spusese? Luând în considerare totul, probabil că nu.

Elfi buni? Am râs în barbă şi am deschis ochii. Cum putea fi teoria aceea atât de surprinzătoare? Eu trăiam cu o fiinţă din Lumea de Dincolo – un spiriduş. Tink era enervant. Era *costisitor* şi avea oribilul obicei de a nu fi chiar sincer, dar nu era rău. Înainte să îl întâlnesc, presupusesem că toate creaturile din Lumea de Dincolo sunt rele. Evident, mă înşelasem. Aşadar, era posibil să existe elfi care erau ca… ca oamenii.

Totuşi, aveam foarte multe întrebări. Dacă nu se hrăneau, cum foloseau farmecele să îşi mascheze înfăţişarea? Din ce ştiam noi despre elfi, trebuiau să se hrănească pentru a-şi folosi puterile. Aveam informaţii false?

Când ajunsesem acasă, îl întrebasem pe Tink despre elfii buni. Era ocupat la computerul meu şi făcea meme cu *Dacă Daryl moare, ne revoltăm.* Păruse sincer nedumerit de întrebările mele. Potrivit colegului meu de apartament de mărimea unei halbe, toţi elfii erau răi. Nu exista aşa ceva – elfi buni.

În timp ce îl priveam cum se concentrează, strălucirea albă a computerului meu luminându-i faţa, îmi venise o idee.

— Tink, tu ieşi vreodată din casă? Te duci undeva?

Se încruntase la mine, de parcă îl întrebasem de ce m-aş uita la *The Walking Dead.*

— De ce aş ieşi? Aici am tot ce îmi trebuie, iar dacă nu am ceva, pot comanda de pe Amazon.

Făcuse apoi o pauză.

— Deşi, dacă mă gândesc mai bine, ne-ar prinde bine un bucătar care să locuiască aici, pentru că tu nu ştii să găteşti nimic.

Acela fusese momentul în care abandonasem discuţia.

Aşadar, dacă Tink era sincer, era foarte posibil ca el să nu fi

ieşit şi chiar să nu ştie că existau elfi buni. M-am gândit la ziua în care mă oprisem la Brighton şi la Merle şi văzusem ceea ce la început mi se păruse că e un alt spiriduş. Zărisem nişte aripi transparente. O pusesem pe seama faptului că am vedenii, dar acum nu mai eram sigură.

Nu mai eram sigură de nimic.

Dar ce se schimbase în privinţa Ordinului? Şi de ce era totul atât de ascuns, încât, după câteva decenii, nimeni nu ştia măcar despre asta, cu excepţia membrilor mai în vârstă?

Toate gândurile astea îmi dădeau dureri de cap.

M-am lăsat pe spate, mi-am întins braţele în lateral şi am zăcut acolo, până când am auzit cheia în uşa de la intrare. Nu m-am clintit niciun centimetru. Uşa dormitorului meu era întredeschisă, aşa că am ştiut că mă văzuse din clipa în care intrase. Sau jumătate din mine. Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis de tot, iar un chicotit răguşit şi sexy a ajuns până la mine.

— Ce naiba faci?

Am ridicat mâinile în aer, în semn de habar n-am. S-a apropiat de pat şi atunci l-am văzut. Părul lui ondulat era ud, iar umerii tricoului erau umezi. Probabil că începuse să plouă.

— Arăţi ciudat de adorabil, în clipa asta, a zis.

Şi-a lăsat genunchiul drept pe pat şi mâna stângă lângă capul meu.

— Totuşi, am o întrebare, a continuat.

— Anume?

— De ce porţi pantaloni scurţi şi şosete până la genunchi?

S-a aplecat, imobilizându-mă.

— De ce nu porţi pantaloni, pur şi simplu?

Am ridicat o sprânceană.

— În primul rând, nu sunt chiar pantaloni scurţi. Sunt pantaloni scurţi de dormit.

— Şi prin ce sunt diferiţi? a întrebat el, lăsându-şi capul în jos şi sărutându-mă pe obraz.

— Există o diferenţă.

Am aşteptat cât m-a sărutat şi pe celălalt obraz.

— În al doilea rând, şosetele sunt comode şi pufoase, iar asta le face mai bune decât pantalonii.

— Bine!

A chicotit din nou, pupându-mă pe frunte.

— Şi, în sfârşit, este combinaţia perfectă. Nu îmi este prea cald sau prea frig, i-am explicat.

— Cum zici tu!

Mi-a pupat vârful nasului.

— Tot ce ştiu e că o să-mi placă la nebunie să-i dau jos mai târziu. Cu dinţii.

Am făcut ochii mari şi am simţit un gol în stomac, iar muşchii abdominali mi s-au încordat. Trupului meu chiar îi plăcea cum sună asta. Gura lui se îndrepta acum spre a mea şi ştiam că, dacă îl lăsam să mă sărute, chiar îmi va da jos cu dinţii *toate* hainele şi, din păcate pentru libidoul meu, nu puteam lăsa să se întâmple asta. Încă.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, iar când am vorbit, buzele mele le-au atins pe ale lui.

— Mai întâi trebuie să vorbim despre ceva!

— Bine!

Limba lui mi-a urmărit buza de jos, făcându-mă să inspir sacadat.

— O să vorbim despre faptul că sânii tăi se simt abandonaţi? Pentru că toată ziua am planificat să rectific asta.

Mi-a cuprins în mână sânul stâng, iar degetul lui mare mi-a trecut peste sfârc.

— Fără sutien? Perfect!

Inspirând adânc, m-am folosit de fiecare gram de voinţă pe care o aveam şi am zis:

— A dispărut Merle.

Gura i s-a oprit deasupra gurii mele.

— Poftim?

— Şi a lăsat toate jurnalele şi nişte însemnări, unele de acum câteva decenii.

— Hmm…

Degetul lui mare s-a mişcat din nou. Degetele de la picioare mi s-au încordat.

— Iar în jurnalele alea sunt nume ale liderilor de sector de odinioară şi…

Am tresărit când mi-a prins sfârcul întărit prin bumbacul subţire al tricoului.

— Şi oferă detalii despre faptul că Ordinul lucra împreună cu elfii.

Mâna i s-a oprit, iar eu am descoperit că nu ştiam dacă să fiu fericită sau tristă. După o clipă, Ren s-a ridicat un pic, încet, să îi pot vedea faţa.

— Mai spune o dată! a cerut el.

— Vorbeşte despre faptul că existau… elfi buni, elfi care nu se hrăneau din oameni.

— Eşti drogată? m-a întrebat, clipind încet.

— Aş vrea eu! am mormăit, sperând că reacţia îi e sinceră. Iar dacă îmi laşi sânul, pot să îţi arăt.

A ezitat.

— Chiar trebuie să îţi las sânul?

M-am uitat la el. În obrazul drept i-a apărut o gropiţă şi a luat mâna încet, deget cu deget.

— Bun! Despre ce vorbeşti, mai exact?

— Totul e în jurnalul care e la câţiva centimetri de genunchiul tău.

Privirea i-a trecut peste faţa mea când şi-a lăsat capul într-o parte.

— Tu chiar vorbeşti serios!

— Oh, da!

Încruntându-se, Ren s-a aplecat şi a apucat jurnalul, apoi s-a

aşezat lângă mine, cu el în mână.

— Ai zis că Merle a dispărut?

M-am ridicat în fund.

— Da, Brighton m-a sunat după cină. Mi-a povestit că, de când s-a deschis poarta, Merle n-a mai fost în apele ei într-o măsură mai mare decât de obicei, iar azi-dimineaţă trebuie să fi coborât cu toate jurnalele şi chestiile alea.

— Aşa! a zis el încet.

— I-a spus lui Brighton că nu mai e în siguranţă acolo, apoi a plecat. Când Brighton s-a dus să o caute, după vreo cinci minute, Merle dispăruse. A verificat la câteva străzi distanţă şi nici urmă de ea.

— E posibil să fi oprit un…

— E posibil, dar puţin probabil. În fine, când Brighton s-a întors în casă, a început să se uite la toate lucrurile acelea – inclusiv jurnalul – şi atunci m-a sunat. L-am răsfoit, apoi l-am adus acasă. L-am citit ore în şir şi… Ren, cred că e adevărat.

Am văzut că lui Ren i se ridicase un colţ al gurii.

— Ivy, nu există elfi care nu se hrănesc din oameni.

— Potrivit jurnalului, există.

Sprâncenele i s-au unit.

— Nu încerc să fiu necioplit sau aşa ceva, dar Merle se chinuie…

— Da, se chinuie, dar chestiile astea au fost consemnate de-a lungul a zeci de ani, Ren, înainte să fi fost prinsă de elfi.

M-am ridicat în genunchi şi l-am ocolit, luându-i jurnalul din mâini.

— Crede-mă, nici eu nu am crezut la început, ba chiar nu mi-a venit să cred, dar uită-te aici!

Am deschis jurnalul la o însemnare din anii 1970 şi i l-am înapoiat.

— Citeşte asta şi fii atent la dată!

Timp de câteva clipe, privirea i-a susţinut-o pe a mea, apoi s-

a uitat la jurnal. Ştiam ce parte citeşte. Era despre o misiune comună a Ordinului şi a elfilor, în care aceştia din urmă ajutau la localizarea câtorva adolescenţi oameni care fuseseră răpiţi de alţi elfi. Îmi aminteam numele elfilor buni – Handoc, Alena şi Phineas. Desigur, ultimul nume m-a făcut să mă gândesc la *Phineas şi Ferb1.* Ha!

Gura lui Ren s-a deschis şi s-a închis la loc. A clătinat uşor din cap.

— Eu…

Zâmbind, m-am întins şi am dat pagină după pagină până la lista cu nume.

— Aruncă o privire aici! Lista cu membrii Ordinului care se pare că vânau împreună cu elfii.

A cercetat pagina.

— Eu…

— Şi nu doar asta. Serios! Poţi să citeşti toată noaptea. E imposibil ca toate acestea să fie doar închipuiri nebuneşti, pe durata a decenii.

L-am lăsat câteva minute să citească. Se oprea din când în când, de parcă citea încă o dată. Când, în sfârşit, s-a uitat la mine, expresia lui era adorabil de nedumerită.

— Mare parte dintre membrii Ordinului de atunci s-au retras şi s-au mutat din oraş sau nu au ajuns la vârsta pensionării, am zis eu. Dar există unul care încă e în viaţă şi e accesibil. Jerome!

Ren a ridicat din sprâncene.

— Şi mai e ceva!

M-am ridicat de pe pat.

— Înainte să plece, Merle i-a spus lui Brighton să te contacteze. Că tu o să ştii ce e de făcut.

---

[1] Desen animat din 2007, produs de compania Disney, în care este vorba despre doi băieţi dintr-un oraş numit Danville care caută modalităţi inedite de a-şi petrece vacanţa de vară (n. red.).

— Poftim? a venit imediat răspunsul lui.

— Aşa i-a spus.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Să te contacteze.

Ren a clătinat din cap, uitându-se în jos, la jurnal.

— Habar n-am ce să spun…

— Deci nu ştiai despre asta? Că ar exista elfi… buni?

— Sincer, niciodată n-am auzit asta, şi ca membru al Elitei ştiu tot. De-asta e imposibil!

— Ştii că nimic nu e imposibil, am zis, repetând ce zisese Brighton mai devreme. Dacă e adevărat, Ordinul şi Elita au ascuns bine asta, ştergând practic orice dovadă, iar cei care mai sunt în viaţă, evident, nu vorbesc despre asta.

S-a întors la jurnal.

— Asta… sincer, nu ştiu ce să cred, dar îţi spun sigur că n-am idee de ce Merle i-ar spune fiicei ei să vină la mine. Chiar nu am idee, pentru că n-am mai auzit de asta.

Uitându-mă la el, am ştiut, pur şi simplu am ştiut că îmi spune adevărul. Spre deosebire de mine, care minţeam.

— Dacă e adevărat…

Privirea i-a fugit din nou spre a mea.

— Atunci trebuie să găsim un elf din ăsta cumsecade, care nu se hrăneşte din oameni, şi trebuie s-o facem repede!

— Da!

L-am privit răsfoind paginile.

— O spui de parcă e ceva simplu.

— La naiba!

A râs sec.

— Am învăţat, cred, că nimic nu e simplu.

— Foarte adevărat! am murmurat.

Mi-am scos şosetele şi m-am întins, vârându-mi picioarele sub pătură, în timp ce Ren era cufundat în jurnal. Am tăcut, ştiind că îi vâjâie capul, aşa cum mi se întâmplase şi mie când citisem

prima dată. La naiba, capul meu încă vâjâia!

În mod surprinzător, am adormit cât el a citit, trezindu-mă cândva după ce se băgase şi Ren în pat. Ceva din căldura trupului său puternic trebuie să fi ajuns în adâncurile somnului meu, pentru că m-am trezit pe deplin. Habar n-aveam cât timp trecuse, dar eram cuibărită lângă el, iar el era pe spate. Lăsase veioza aprinsă, iar când privirea mi s-a limpezit, am văzut unul dintre jurnale pe marginea patului. Ren adormise citind şi, nu ştiu de ce, mi s-a părut incredibil de adorabil.

Şi sexy.

Pielea îi era lipită de a mea. Îşi scosese hainele, iar când mi-am trecut piciorul peste piciorul lui gol, am descoperit repede că se dezbrăcase până la chiloţi. Părul de pe piciorul lui m-a gâdilat când mi-am pus gamba peste el. Ren s-a foit, iar mâna lui, până atunci moale pe mijlocul meu, s-a încordat. Mi-a prins tricoul în pumn, iar inima mi-a tresărit. Mi-am pus palma pe pieptul lui, peste pectoralii bine conturaţi. Trupul lui Ren era uimitor!

Iar în timp ce stăteam acolo, lipită de el, nu mă gândeam la tot ce se întâmplase. Nu gândeam deloc, şi era perfect. Parcă trecuse o veşnicie de când gândurile mele nu mai luaseră o pauză şi nu mă durea corpul. Mă rog, unele părţi ale corpului mă dureau, dar din cu totul alt motiv. Muşcându-mi buza de jos, mi-am lăsat mâna în jos, pe abdomenul lui plat, peste muşchii fermi. Când am coborât mai mult, s-a încordat. Ren era treaz.

— Ivy! a zis el, cu voce guturală şi profundă. Ce faci?

În loc să răspund, am împins pătura în jos, pe picioarele noastre, apoi mi-am dat jos chiloţii. Am întins mâna spre boxerii lui, iar când am văzut că nu mă opreşte, am tras uşor de ei. Şi-a ridicat şoldurile şi şi i-a scos.

— Ivy!

Mi-a rostit numele gemut în vreme ce mâna lui mi-a alunecat pe spate. Am roşit. M-am ridicat şi m-am aşezat pe el. Inima îmi bubuia în piept în timp ce-l priveam. Un colţ al gurii i s-a ridicat

când mâinile i-au aterizat pe coapsele mele goale. Am lăsat capul în jos şi mi-am lipit buzele de ale lui. I-am urmărit gura cu ele, apoi limba mea i-a deschis buzele. Mâinile i s-au mişcat, alunecând în sus pe coapsele mele, apoi pe sub tricoul larg de pe mine, spre şolduri. Mi-am lăsat corpul mai în jos, tresărind când m-am frecat de el, şi am simţit pulsul adânc şi dureros dintre coapse.

Ştiam că îşi doreşte asta la fel de mult ca mine. Erecţia lui îmi apăsa centrul, şi o simţeam în privarea lui ameţitoare şi în felul în care mă strângea de şolduri. Din nou m-am împins în jos din şolduri, delectându-mă când a lăsat să-i scape un geamăt al naibii de sexy. Mişcându-mă încet, m-am frecat de el până când am început să gâfâi sacadat. Şoldurile i s-au ridicat, dând parcă impresia că dansăm.

— Ren! am murmurat, lipită de gura lui. Te rog!

— Nu trebuie să implori, scumpo!

Mâinile i-au alunecat pe şoldurile mele, apucându-mă de fese.

— Scoate-mi portofelul din pantaloni! E un prezervativ acolo.

Cu gâtul uscat, am încuviinţat şi m-am dat jos de pe el, găsindu-i repede pantalonii pe podea. I-am scos portofelul şi am găsit prezervativul.

— Ce clişeu! am murmurat.

— Am vrut să fiu pregătit. Aveam de gând să îl folosesc imediat ce am ajuns aici, dar am fost distras.

S-a ridicat în fund şi a luat prezervativul. Mi-am pus un genunchi pe pat şi l-am privit cum îl rulează pe erecţia impresionantă. Când a terminat, ochii lui verzi ardeau.

— Vino înapoi! mi-a cerut.

Excitată, am făcut ce mi-a zis şi m-am întors de unde începusem, cu genunchii de fiecare parte a şoldurilor lui.

— La naiba!

O mână s-a ridicat şi m-a prins de după gât. M-a tras în jos. Gura i s-a lipit din nou de a mea, iar sărutul a fost mai apăsat şi mai lung decât ultimul. Limbile noastre s-au întâlnit, iar când m-am tras din nou, m-a ciupit de buză, făcându-mă să gâfâi. Am coborât mâna şi mi-am băgat degetele sub marginea tricoului, înainte să îl ridic şi să îl arunc de pe mine. Complet goală, am rezistat tentaţiei de a mă acoperi în timp ce el se uita la erecţia lui. Privirea i s-a mutat la sânii mei, apoi mâinile lui au urmat-o. Mi-a prins sfârcurile între degete, răsucindu-le până când m-au durut de plăcere şi toate senzaţiile acelea minunate mi s-au adunat între picioare. Acum, sânii mei nu se mai simţeau deloc abandonaţi, mai ales când şi-a pus gura pe unul dintre ei, sugându-l şi smulgându-mi un strigăt. Capul mi s-a lăsat pe spate când a trecut la celălalt sân, iar trupul a început să-mi pulseze.

— Te vreau în mine, acum! am şoptit.

— Futu-i! a gemut el. Mai vorbeşte aşa, şi nu ştiu dacă o să rezist până în punctul ăla!

Încurajată şi simţindu-mă îndrăzneaţă, am râs.

— Am încredere în tine!

— Da?

Vocea îi era răguşită, când şi-a pus mâna la baza penisului. Mi-am lăsat genunchii în jos, uşor.

— Da!

Un geamăt răguşit mi-a întredeschis buzele în timp ce m-am lăsat pe el, centimetru cu centimetru. Amândouă mâinile lui au zburat spre şoldurile mele.

— Oh, Doamne! am şoptit.

— La naiba! a zis el, lăsând să-i alunece mâinile pe mine. Aş putea să te ţin mereu aici.

Şi-a ridicat şoldurile, smulgându-mi un geamăt.

— Exact aşa!

În clipa aceea, cu toate senzaţiile minunate care creşteau în mine, eram complet de acord. M-am ridicat, mişcându-mi

şoldurile, cu mâinile pe pieptul lui. Era mult mai bine aşa, mult mai intens. Degetele de la picioare mi s-au încordat în timp ce plăcerea îmi străbătea tot corpul.

— Fac… fac ce trebuie? am întrebat. N-am mai făcut-o aşa niciodată.

— Scumpo…

Mi-a cuprins sânul cu o mână, degetul lui mare trecând peste sfârc.

— N-ai avea cum să greşeşti. Niciodată!

Ritmul meu s-a iuţit, iar el m-a urmat. A intrat adânc, apoi, cumva, şi mai adânc. Parcă atingea fiecare părticică din mine. Şi-a coborât mâna spre zona unde trupurile noastre se uneau, iar degetul mare a început să se rotească.

— E uimitor! am zis, apăsându-mă pe el, în timp ce tensiunea creştea. Cred că o să… *Oh, Doamne!*

Ren a zis ceva, dar s-a pierdut în amestecul de senzaţii care se revărsau în corpul meu. Mi-am dat capul pe spate, savurând eliberarea intensă care mă străbătea. Parcă toate terminaţiile nervoase hotărâseră să ia foc deodată şi continuau să explodeze. Încă juisam când el s-a întors, m-a răsucit pe spate şi a împins repede şi puternic. Şoldurile lui se loveau de ale mele, şi n-am putut decât să mă ţin de el. Picioarele mi s-au încolăcit pe talia lui şi l-am prins de braţe. Şoldurile i s-au mai izbit o dată, apoi a rămas nemişcat, cu faţa îngropată la gâtul meu, lăsând să iasă un geamăt istovit.

Încă tremurând, mi-am trecut mâna prin părul lui mătăsos. Doamne, era… uimitor! Totul la el era uimitor! Ren m-a ţinut strâns în timp ce ieşea, apoi s-a rostogolit pe o parte, ţinându-mă lângă corpul lui. Îi simţeam inima galopând lângă a mea când mi-am pus buzele pe gâtul lui şi l-am sărutat.

Te iubesc!

Cuvintele acelea s-au auzit în mine. Am vrut să le rostesc, dar n-am reuşit să le spun cu voce tare, aşa că le-am repetat în minte,

iar şi iar.

Te iubesc!

O bătaie în uşa din faţă ne-a trezit pe amândoi în acelaşi timp. M-am ridicat alene, dându-mi grămada de bucle la o parte de pe faţă. Ren se uita deja la ceasul de pe noptieră.

— E trei şi ceva dimineaţă. Cine e la uşa ta?

M-am uitat la el.

— Habar n-am!

— Mă îndoiesc că e o livrare de la Amazon.

Ren era în picioare, trăgându-şi pe el pantalonii. I-a lăsat descheiaţi, lucru care m-a făcut să salivez un pic. Am sărit din pat, trăgând pe mine pantalonii scurţi şi tricoul. Când Ren a deschis uşa dormitorului, mi-a trecut prin minte un gând oribil. Dacă…

De unde eram, vedeam clanţa întorcându-se. Privirea mi-a fugit spre zăvor. Ren nu îl pusese. Înjurând, am ţâşnit înainte, luând un pumnal de fier de pe comodă, tocmai când uşa de la intrare se deschidea.

În uşă era un cavaler.

Capitolul nouă

Categoric, elful care a intrat în apartamentul meu era un cavaler – un elf străvechi, care trecuse prin poartă odată cu prinţul. Era înalt şi lat în umeri, cu aceeaşi piele măslinie. Părul lui negru era tuns periuţă. Nu avea arme în mâini, dar mai văzusem străvechi scoţând o armă de nicăieri.

Era îmbrăcat cam ca un motociclist şmecher, cu un tricou negru şi pantaloni din piele, iar Ren s-a uitat la el şi a râs. Chiar râdea, stând acolo cu bustul gol şi pantalonii descheiaţi.

— Oh, tocmai ai dat buzna în casa greşită! a mârâit el.

Răspunsul cavalerului a fost un zâmbet cu buzele strânse, după care a înaintat cu bărbia în piept. Nu aveam timp să ne

întrebăm de ce venise cavalerul acasă la mine. În mod normal, elfii nu îi vânau pe membrii Ordinului. Noi eram vânătorii, nu vânaţii.

Ren era în faţa mea, devenind un obstacol viu, respirând. Dar, cu toate că îi apreciam firea protectoare, puteam să îmi port de grijă. Degetele mi s-au strâns pe mânerul pumnalului, în timp ce Ren flutura ţepuşa din lemn spinos. Cavalerul a lovit cu pumnul lui zdravăn, dar Ren a fost foarte rapid. S-a aplecat pe sub braţul întins al cavalerului şi a ţâşnit în spatele lui. A pus un picior în pământ, s-a răsucit pe jumătate şi i-a plasat o lovitură puternică în spate.

Împleticindu-se un pas în faţă, cavalerul s-a îndreptat cu uşurinţă şi s-a rotit. Profitând de avantaj, am ţâşnit înainte în timp ce Ren a pus vârful ţepuşei la gâtul cavalerului. Era singurul mod de a doborî un străvechi. Capul trebuia tăiat şi, sincer, speram şi mă rugam să nu facă mizerie. Cavalerul a evitat înţepătura lui Ren, apoi a ridicat o mână spre mine. Nu m-a atins, nici nu s-a apropiat de mine. Doar a ridicat mâna şi, deodată, picioarele mele încălţate cu şosete au alunecat în spate, pe parchet. Am lovit peretele.

— Ce naiba? am ţipat, cu ochii mari, holbându-mă la cavaler.

Ren a lovit cu celălalt pumn, izbindu-l în falcă. Cavalerul şi-a întors obrazul şi a râs.

— A fost amuzant? a mormăit Ren.

A răsucit ţepuşa, apoi a ţâşnit înainte, lovind-o de pieptul cavalerului. Acesta a mârâit în timp ce Ren a tras-o în jos, cu o mişcare ce nu putea să se sfârşească bine.

— Mă rog! a zis cavalerul, apoi a întins un braţ, lovindu-l pe Ren cu dosul palmei peste faţă şi trimiţându-l cât colo.

Ren s-a prăbuşit pe măsuţa de la capătul canapelei. Veioza a căzut pe podea, spărgându-se în câteva bucăţi mari.

Oh, la naiba, doar nu îl lovise pe Ren!

Văzând roşu în faţa ochilor, m-am împins de la perete şi m-

am aruncat înainte în timp ce Ren s-a ridicat şi a dat cu piciorul, lovindu-l pe străvechi în genunchi. Cavalerul a căzut pe un picior, tocmai când am ajuns la el. L-am apucat de creştet, i-am dat capul pe spate, braţul meu arcuindu-se…

Cavalerul a întins mâna şi, o clipă mai târziu, am fost azvârlită prin cameră, lovindu-mă de un suport de flori. Feriga s-a răsturnat, împrăştiind pământ prin toată camera. De data asta, m-am oprit lângă uşile balconului.

— Ce naiba! am strigat din nou.

Ren a ţâşnit înainte, s-a răsucit, dar cavalerul s-a ferit de atacul lui. A prins braţul lui Ren şi l-a învârtit, aducându-l cu spatele la pieptul lui. M-am împins dinspre uşi şi am parcurs rapid distanţa mică. Am înfipt pumnalul în spatele cavalerului, am smuls lama şi am fost aruncată la pământ încă o dată, înapoi spre dormitor, în timp ce cavalerul îi dădea drumul lui Ren.

Am avut o revelaţie rece şi neplăcută în timp ce mă prindeam de tocul uşii. Cavalerul mă ţinea intenţionat în afara luptei în timp ce se bătea cu Ren, care l-a prins de umăr cu o mână şi a ridicat piciorul, lovindu-şi adversarul cu genunchiul în burtă. Cavalerul a expirat zgomotos şi l-a împins pe Ren pe scaunul meu. Era cel pe care îl folosea Tink şi a zburat cât colo.

Apoi s-au năpustit unul asupra celuilalt, o grămadă de pumni în aer, fandări şi plonjări. Am ţâşnit din nou, de data aceasta hotărâtă să nu fiu azvârlită la o parte, ca o haină dată jos. Eram la câţiva centimetri când mi-a atras atenţia o mişcare din dreapta mea.

Tink s-a ivit pe hol, chiar după baie, cu aripile mişcându-se leneş în timp ce căsca. Purta o… bonetă de noapte? Ce dracu'? Ba chiar avea şi pantaloni de pijama în miniatură, cu dungi albastre şi albe, şi habar n-aveam de unde îi luase. Chiar n-aveam habar.

Se pregătea să-şi întindă braţele mici, când s-a uitat prin cameră.

— Ce prosteală e asta?

Prosteală?

Cavalerul a fost distras pentru o clipă, privindu-l surprins pe Tink. O clipă mai târziu, spiriduşul a făcut ochii mari, şi tot somnul i-a dispărut de pe faţă. Tink a ţâşnit în living, smulgându-şi delicata bonetă de noapte şi aruncând-o cât colo. Scufia albastru-deschis a plutit spre podea.

— Pe aici nu se trece! a strigat Tink, întinzând mâna în direcţia cavalerului şi a lui Ren.

M-am oprit.

S-a oprit şi Ren la jumătatea unei mişcări circulare. Cavalerul i-a prins braţul lui Ren, blocând lovitura, în timp ce s-a întors şi a înclinat capul într-o parte, holbându-se la spiriduş.

Tink a clipit încet.

— Ei, rahat! În *Stăpânul Inelelor* asta a funcţionat.

O, Doamne!

Ignorându-l pe Tink şi sperând că va reuşi să stea deoparte sau să iasă viu din toată povestea, m-am aruncat spre cavaler.

— Chestia asta trebuie să înceteze chiar acum! Îmi stricaţi programul de somn! a zis Tink, lăsându-şi braţele pe lângă corp în timp ce plana în apropierea măsuţei de cafea. Îţi mai dau o singură şansă, sir! Pleacă, altfel…

— Iisuse! a mormăit Ren, aplecându-se când cavalerul s-a aruncat spre el. Ce o să faci, Tink? O să-l enervezi până moare? Asta chiar s-ar putea să funcţioneze!

— Habar n-ai de ce sunt în stare! a ripostat Tink.

Am sărit şi am apucat braţul cavalerului, încercând să-l răsucesc peste spătarul canapelei, dar el m-a aruncat pe perne. Am vrut să mă ridic când l-am văzut pe Tink îndreptându-se spre locul unde se băteau Ren şi cavalerul.

— Nu te băga, Tink! am strigat.

La naiba, toată povestea îmi scăpa de sub control!

— Mă descurc!

Tink s-a uitat la mine, apoi a tras aer în piept.

— Îmi pare rău, Ivy!

M-am încruntat în timp ce mă ridicam de pe canapea.

— Îți…

O strălucire fină l-a învăluit pe Tink, un fel de nor ceţos din praf auriu. Era acoperit complet, trup şi aripi. Praful s-a extins, formând un ciclon, care s-a transformat într-un vârtej până la podea şi jumătate din distanţa spre tavan. Se mişca foarte repede şi era atât de dens, încât nici nu-l vedeam pe Tink în interiorul lui.

Am făcut un pas în faţă în timp ce frica pentru spiriduş îmi creştea în stomac, apoi ciclonul strălucitor s-a oprit şi s-a prăbuşit într-o ploaie de praf auriu strălucitor şi…

— Sfinte Sisoe! am şoptit.

Cavalerul s-a oprit din luptă. La fel şi Ren. Întreaga lume s-a oprit, pentru că vedeau ce vedeam şi eu, şi era o nebunie! O nebunie absolută. Pe locul unde planase Tink stătea un bărbat – un bărbat matur, la fel de înalt precum cavalerul, iar bărbatul acela, oricine o fi fost, arăta ca Tink. Avea păr şocant de alb şi ochi albaştri. Feţişoara frumoasă a lui Tink se transformase acum într-o faţă frumoasă de dimensiuni normale. Era înalt şi lat în umeri, cu muşchii bine definiţi şi… oh, Doamne, era gol! Gol-goluţ! Şi nu puteam să fac să uit imaginea aceea, pentru că… pentru că masculul acela adult era Tink.

— Oh, Dumnezeule!

Am făcut un pas lateral, după care genunchii mi-au cedat. M-am lăsat să cad pe canapea.

— Ce drăcia dracului? a exclamat Ren.

Asta spunea totul.

Înaintând cu paşi mari, Tink s-a dus drept spre cavalerul uimit. Ren s-a dat la o parte şi cred că era complet şocat, pentru că vedea *chestii* care atârnau şi se bălăngăneau, iar eu eram marcată pe *viaţă.*

— Nu există niciunul din neamul tău pe acest tărâm, a zis cavalerul. Nu eşti…

— Nu! Nu! Nu! E miezul nopţii, şi nu am nici timp, nici chef să te ascult, a zis Tink, apoi s-a mişcat atât de repede, încât, într-o secundă, se îndrepta gol spre cavaler, iar în secunda următoare gâtul acestuia era spintecat. Sângele roşu-albăstrui îi curgea pe partea din faţă a tricoului, iar capul s-a lăsat într-o parte şi a căzut pe podea.

Bufnitura dezgustătoare a scăfârliei lovind podeaua a răsunat în liniştea lăsată brusc, apoi a urmat corpul, îndoindu-se ca un sac de hârtie.

— Da, străvechii nu dispar în neant! Va trebui să facem ceva în privinţa cadavrului. Probabil, înainte de revărsatul zorilor, a explicat Tink. Pentru că au tendinţa să se descompună repede, iar printre scândurile parchetului va trece mai mult decât sânge.

Ăăă…

Tink i-a înmânat lui Ren ţepuşa din lemn spinos. Cumva, habar n-am cum, o luase de la Ren. Tink a zâmbit mândru, ştergându-şi mâinile una de alta şi uitându-se în jos, la trupul căzut al cavalerului.

— O zi bună şi ţie, domnule!

— Ce dracului! a zis Ren din nou.

Eu rămăsesem cu gura căscată.

Ren se holba şi el, privirea lui mutându-se de la locul unde zăcea cavalerul la Tink-cel-adult, la Tink-cel-adult *şi gol.* Bărbia i se mişca, dar parcă nu-şi găsea cuvintele. Nu putea să îl învinuiesc. Tot ce reuşeam să fac era să mă holbez la Tink.

— Cum? am şoptit, şi nu ştiam dacă întrebam cum reuşise să scape de străvechi sau cum de era cât un om mare.

Lui Tink i-a luat o clipă să îşi dea seama că vorbesc despre el.

— Am multe puteri, Ivy! Ţi-am mai spus asta de o sută de mii de ori, dar probabil că doar m-ai ignorat. Esenţele tari se ţin în sticluţe mici.

— Asta… nu explică nimic, am zis.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Mă rog, sunt un fel de spiriduş domestic.

— Of, Dumnezeule! am zbierat, sărind de pe canapea. Nu eşti un spiriduş domestic! Futu-i, asta nu e nenorocita de lume vrăjitorească! Eşti cât un om. Adică de mărimea unui bărbat adult.

— O să mă prefac că n-ai vorbit pe un astfel de ton despre lumea vrăjitorească, a răspuns el cu aroganţă. În orice caz, sunt spiriduş, iar cei asemenea mie au o remarcabilă abilitate care ne permite să ne micşorăm. E ca un mecanism de apărare. Aşa cum oposumii se prefac morţi.

Faţa mea s-a încruntat.

— Ăsta… ăsta nu e acelaşi lucru cu oposumii care se prefac morţi!

— Dar e aceeaşi idee. Putem să devenim mai mici, astfel că suntem extraordinar de subestimaţi, a explicat Tink, ridicând din umeri. Funcţionează. Evident. Niciunul dintre voi n-a crezut că pot…

Am ridicat o mână, iar el trebuie să fi citit nebunia de pe faţa mea, pentru că a tăcut.

— Aşadar, îmi spui că, de fapt, în tot acest timp, tu te prefăceai că eşti mic?

— Nu m-am prefăcut, a răspuns el, gânditor. Să fii mic e la fel cu a fi mare.

M-am holbat, năucă.

— Nu înţeleg nimic!

— Te-am avertizat, Ivy! Ba chiar te-am întrebat dacă ştii exact cu ce trăieşti în casă.

Ren a ales exact momentul acela să îmi amintească de asta. M-am uitat urât la el.

— Tu ştiai că el are, de fapt, un metru optzeci şi este dezvoltat anatomic aşa cum trebuie?

Ren a strâmbat din nas.

— Păi, nu!

— Atunci taci naibii!

Ren a ridicat mâinile în aer.

— În regulă!

— De ce ai crede că nu sunt dezvoltat corespunzător din punct de vedere anatomic, înainte de toate? a întrebat Tink, ofensat.

Întorcându-mă spre Tink cel gol, de mărimea unui om, i-am ignorat întrebarea şi am strigat:

— Şi unde îţi sunt afurisitele de aripi?

S-a încruntat.

— Acum îmi sunt ascunse. În forma asta, sunt destul de mari şi ar lovi în stânga şi-n dreapta şi, având în vedere cât de instabilă eşti, mă îndoiesc că…

— Sunt instabilă pentru că nu eşti de dimensiunea unei nenorocite de păpuşi Barbie!

— Nu înţeleg de ce ar fi o problemă, a răspuns Tink. De fapt, sunt mai folositor aşa. Nu trebuie să îmi cari livrările când sunt…

— Oh, Doamne! am mai ţipat o dată.

Nu-mi venea să cred. Tink nu era deloc de mărimea unei păpuşi. El doar alesese mărimea aceea, iar în tot acel timp în care locuise acolo fusese de mărimea lui Ren şi mă văzuse în sutien şi chiloţi, şi…

— Oh, Doamne, o să te omor!

Tink s-a tras înapoi, cu ochii mari.

— Asta e un pic cam… drastic!

— Eu pot să înţeleg raţionamentul, a zis Ren sec.

— Ţi-am salvat viaţa! a oftat Tink, răsucindu-se spre Ren. Cum îndrăzneşti?

Ren a dat ochii peste cap.

— Mă descurcam…

— Părea că singurul lucru cu care te descurcai era arta de a o încasa.

M-am aşezat din nou pe canapea, fără să am nici cea mai

mică idee despre ce se întâmplă.

— Continuă să-ţi spui asta!

Ren a ocolit canapeaua şi a ridicat veioza spartă. A aşezat-o pe colţul mesei.

— Poţi să pui nişte afurisite de haine pe tine?

Tink a ridicat o sprânceană.

— Ai o problemă cu nuditatea masculină?

— Am o problemă cu scula ta care atârnă liberă.

— Nu ai avut o problemă când te plimbai peste tot prin apartament cu scula ta prin faţa tuturor, a replicat Tink, referindu-se la prima dimineaţă în care ei doi se întâlniseră.

— Asta pentru că nu ştiam că eşti aici.

Tink a rânjit.

— Ştii care cred că e problema ta? Eşti intimidat de mărimea mea.

Oh, Doamne!

Ren a râs.

— Mda, nu sunt intimidat! Asta nu e o problemă.

Având în vedere că, din fericire, ştiam cât de mare e a lui Ren şi, din nefericire, acum ştiam şi cât de mare e a lui Tink, puteam să confirm că, într-adevăr, nu era o problemă. Am luat o pernă şi am aruncat-o spre Tink. A prins-o şi a oftat, ţinând-o astfel încât să-i acopere acele părţi pe care nu voiam să le mai văd vreodată.

Mi-am apăsat degetele pe tâmple.

— Ăsta e un coşmar! În câteva minute o să mă trezesc, încuietoarea de la uşă n-o să fie spartă, n-o să existe niciun cavaler, iar Tink o să fie tot de câţiva centimetri, jucându-se cu păpuşi troll.

— Oh, tot o să mă joc cu ele! a zis Tink.

Am închis ochii strâns.

— Dacă te face să te simţi mai bine, pot să revin la dimensiunea lui Tink care îţi place, s-a oferit el.

— Nu o să mă facă să mă simt mai bine.

Am deschis ochii.

— Acum, că ştiu că eşti adult.

— Bine!

S-a aşezat pe marginea măsuţei de cafea, cu fundul gol şi cu boaşele *peste tot.* Iisuse!

Şi-a întins picioarele lungi.

— Deci… e ciudat…

Nu zău! În tot acest timp, crezusem că locuiesc cu un spiriduş mic şi drăguţ, dar, de fapt, trăisem alături de o creatură masculină din Lumea de Dincolo, un tip extraordinar de sexy şi foarte înalt, cât un adult. Pentru că mă gândisem la el ca la o chestie micuţă, cu aripi, niciodată nu prea îmi făcusem griji că, din greşeală, mi-ar putea vedea ţâţele sau mai rău.

— Cum spectacolul ăsta de rahat nu e chiar o nimica toată, a zis Ren, gesticulând spre Tink, care, cum era de aşteptat, părea ofensat de cuvintele lui, va trebui să mai pun o nenorocită de întrebare dintr-o serie de întrebări nenorocite.

Ren s-a aşezat pe un braţ al canapelei.

— Ştiu că a fost o nebunie, mă rog, încă este o nebunie…

S-a uitat la versiunea adultă a lui Tink.

— Dar cavalerul ăla mă vâna pe mine, şi sunt cât se poate de serios! Nu voia să-i facă nimic lui Ivy.

Am făcut ochii mari. Oh, nu! Ren observase asta. Fireşte că observase. Nu că n-ar fi fost evident. Habar n-aveam ce să spun. Şi nici n-am apucat să fiu foarte inventivă, pentru că a vorbit Tink, din poziţia aceea, cocoţat pe marginea măsuţei mele de cafea.

— Probabil pentru că s-a gândit să-l vâneze pe cel care îi părea că e o ameninţare mai mare, a zis el. Eu aşa aş face. L-aş doborî mai întâi pe cel care e mai puternic.

Sprâncenele mi s-au relaxat. Tink m-a ignorat intenţionat.

— Cavalerii se gândesc la tactică. Sunt strategi.

Habar n-aveam dacă spunea adevărul sau doar mă acoperea.

Ren s-a uitat spre mine.

— Asta e ceva grav! a zis el.

Tot ce era legat de ultimele douăzeci şi patru de ore era grav.

— Dacă au început să vină în toiul nopţii acasă la membrii Ordinului…

Ren şi-a trecut mâinile prin păr, apoi le-a lăsat în jos.

— Asta schimbă tot.

Privirea mea întâlnit-o pe a lui Tink. Totul se schimbase deja.

Capitolul zece

— Îmi pare rău, Ivy-Divy!

Tink m-a urmat în dormitorul meu.

— Încetează cu rahaturile drăguţe! i-am tăiat-o în timp ce m-am îndreptat spre dulap şi am deschis uşa. Nu mai e drăguţ să îmi spui Ivy-Divy, nu când eşti cu un metru mai înalt decât mine.

— Nu sunt cu atâta mai înalt decât tine.

M-am uitat la el peste umăr, aruncându-i o privire care putea să-i ofilească părţile masculine, ascunse acum de un prosop înfăşurat în jurul taliei, deoarece, din câte se părea, nu avea la îndemână nimic de îmbrăcat de mărimea unui bărbat.

— Bine!

S-a dat înapoi… câţiva centimetri.

— N-am zis nimic niciodată, pentru că…

— Lasă-mă să ghicesc! Pentru că niciodată nu te-ai gândit că va fi o problemă?

Am râs amar şi am luat un pulover de pe umeraş. Am închis uşa şi m-am întors spre Tink – Tink cel de mărimea unui bărbat.

— Am mai auzit scuza asta.

— Ştiu!

A aruncat o privire în living. Ren plecase cu cadavrul, Dumnezeu ştie unde, dar putea să se întoarcă în orice clipă.

— Doar că, atunci când intrăm în lumea oamenilor, mereu

luăm forma asta. E o măsură de protecţie, iar tu m-ai găsit aşa, şi eu am crezut că e cel mai bine…

— Oh, Doamne, Tink, puteai măcar să spui ceva! De exemplu, oh, nu ştiu! „Hei, poate că arăt mic, dar chiar sunt un idiot uriaş”. Ar fi fost de ajutor.

Am tras puloverul pe mine, apoi am intrat nervoasă în living, ocolind sângele lucios, care mirosea vag a fructe de pădure şi frişcă. Nici măcar nu puteam să văd aşa ceva.

— Tu o să cureţi aia! i-am strigat lui Tink.

— O să curăţ, Ivy, dar nu-mi place când eşti supărată pe mine!

Am pufnit şi am intrat în bucătărie, apucând mătura şi făraşul din cămară.

— Atunci, ce-ar fi să fii sincer cu mine, complet sincer? Asta m-ar ajuta să nu mai fiu supărată pe tine.

Tink m-a urmat înapoi în living, privind cum adunam grămada de mizerie.

— Dacă ai fi ştiut că pot fi de dimensiunea asta, nu te-ai fi simţit confortabil locuind cu mine, a adăugat.

M-am oprit şi m-am uitat la el. Al naibii de corect că nu m-aş fi simţit confortabil!

— Corect!

— Vezi? Probabil că ai fi încercat să mă omori. Tu mă ştiai în forma mea mai mică, astfel că am rămas aşa, până când am simţit că trebuie să intervin.

A oftat.

— Uite ce e, poate că Ren s-ar fi descurcat cu cavalerul, dar cavalerii sunt extrem de periculoşi şi puternici. Am reacţionat fără să mă gândesc.

M-am întors la mizeria de pe jos, adunând şi mai multă.

— Mă bucur că te-ai ocupat de cavaler, dar asta nu schimbă faptul că în tot acest timp nu ai fost sincer cu mine.

Aplecându-mă, am luat făraşul şi l-am dus unde aterizase

veioza, ocolind pata de sânge de culoare albăstruie.

— Sunt atâtea lucruri în privinţa cărora nu ai fost onest!

Tink n-a zis nimic, doar a îndreptat suportul pentru plante, apoi a pus feriga la loc pe el. Printr-un fel de magie neagră, prosopul prins în jurul taliei i-a rămas acolo.

N-am ştiut ce să-i spun. Se întâmplau atâtea, iar mintea mea fugea în atât de multe direcţii, încât aproape că nu mai aveam spaţiu liber în creier pentru el. Tink s-a ivit lângă mine.

— Hei, cel puţin l-am omorât pe războinic cu puterea şi îndemânarea mea!

Am pufnit, adunând bucăţile din veioza spartă.

— Mai degrabă l-ai şocat cu nuditatea ta.

— Ei bine, a zis el zâmbind, grosimea mea *e* impresionantă.

— Îh! am mormăit, apoi m-am întors spre el.

Au trecut câteva momente.

— Serios, trebuie să ştiu dacă mai există ceva ce nu mi-ai spus. Vorbesc foarte serios, de data asta! Dacă mă mai minţi…

M-am oprit şi am înghiţit un nod care mi s-a pus brusc în gât. Dacă mai erau minciuni, se termina! Era prea mult!

— Acum e momentul să fii complet sincer.

Ochii de un albastru-deschis ai lui Tink i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu mai e nimic, Ivy! Acum ştii totul despre mine.

— Ce te-am întrebat mai devreme, despre… despre comunităţile de elfi care s-ar putea să nu fie… răi? Spuneai adevărul?

— Da!

A încuviinţat din cap, să sublinieze. Acum era greu să-i susţin privirea, pentru că era… era sexy, iar asta mă făcea să mă simt cumva dezgustată. Niciodată nu mă gândisem la el aşa. Nici măcar o dată nu-mi trecuse prin minte.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Poate că există pe undeva, dar, sincer, nu ştiu. Şi nici nu prea am plecat de aici, a

adăugat el, cu sprâncenele unite. A fost copleşitor când am trecut prin poartă. Totul a fost atât de zgomotos şi… şi, da, nu m-am mai întors afară!

Lui Tink chiar îi era frică să iasă în lume? Asta putea explica obsesia lui pentru Amazon. Mereu crezusem că e deoarece, ei bine, deoarece e micuţ şi e cam dificil să te integrezi când ai doar câţiva centimetri şi aripi. Evident, ar fi putut trece la forma de acum oricând nu eram eu prin preajmă, şi să iasă din acest apartament, să îşi facă de cap pe Bourbon Street.

— Chiar n-ai mai fost pe afară? am întrebat.

Tink a clătinat din cap.

— Mi-a trecut prin minte, dar n-am mai luat forma asta de când am trecut aici.

S-a uitat în jos, la corpul lui.

— E ciudat! Să am dimensiunea asta, adică. Inspirând adânc, şi-a ridicat încet privirea spre a mea şi a zis: Aici e mai uşor să fii mai mic. Nu mai e nimeni din neamul meu. Nimeni! Mi-e mai uşor!

Deodată, mi s-a făcut foarte milă de Tink, deşi nu voiam, pentru că mă minţise de atâtea ori! Era mai uşor să fii furios decât să ierţi şi să înţelegi. Avea motive întemeiate pentru minciunile lui, dar tot mă durea. Am pus făraşul pe măsuţa de cafea.

— Mai eşti supărată?

Tink s-a apropiat de canapea.

— Pot să nu mai comand de pe Amazon. Bine, mă rog, pot să mai reduc din cumpărăturile de pe Amazon. Să zicem, la vreo trei comenzi pe…

— Nu trebuie să renunţi la cumpărăturile de pe Amazon.

Am strâns mătura în mână, iar privirea mi-a fugit spre uşă. Ren se oprea la Walmart, care era la vreo zece minute distanţă, să ia o încuietoare nouă. Avea să fie o noapte lungă şi, chiar şi cu încuietoarea schimbată, cât de în siguranţă era să rămânem

acolo?

— Până acum, niciodată n-a trebuit să ne facem griji că ne vor căuta elfii, am zis. Asta… Nici măcar nu ştiu ce să cred despre asta.

Tink n-a zis nimic, pentru că ce putea să zică?

Eu şi Ren trebuia să discutăm cu David despre cele întâmplate. Nu puteam evita asta. Era prea important, prea periculos. M-am gândit la prinţ şi la cum se purtase cavalerul. Degetele îmi tremurau pe mătură, aşa că am rezemat-o de canapea.

— L-am văzut pe prinţ, mai devreme.

— Poftim?

Răspunsul lui Tink a fost tăios şi dur. Am repetat:

— L-am văzut când am plecat de aici. M-am dus să iau *beignets* şi a venit în spatele meu.

— Şi abia acum spui ceva?

Tink a sărit peste canapea. Adică a sărit peste spătar şi a aterizat pe mijlocul pernei. L-am privit cu gura căscată.

— Cum naiba rămâne prosopul tău la locul lui, când eu nu pot să-l înfăşor ca lumea nici măcar când ies de la duş?

— Magie! a zis el. Serios! Ce naiba, Ivy? Ce s-a întâmplat?

— Dacă te dai jos de pe canapea, îţi spun!

Tink s-a îmbufnat, dar a coborât repede de pe canapea. S-a aşezat şi şi-a împreunat mâinile în poală, cuminte.

— Aştept!

M-am aşezat pe marginea măsuţei de cafea – nu pe aceeaşi parte pe care fuseseră chestiile lui masculine. I-am spus totul, terminând cu partea în care prinţul plecase pur şi simplu.

— Nu a încercat să mă ia cu el sau aşa ceva. A…

— Te curta. Cum am spus…

Tink s-a întins şi mi-a atins vârful nasului. Iar acum asta era al naibii de ciudat. M-am tras înapoi, aruncându-i o privire de avertizare. A ignorat-o.

— Sau poate că doar încerca să te înţeleagă, să îşi dea seama ce să facă mai departe.

— Cred că ştim care e următorul lui pas, am zis, încrucişându-mi relaxat braţele în poală. Prinţul ştie despre Ren, iar cavalerul n-a avut nicio intenţie să se lupte cu mine. Mă tot dădea la o parte. Nici măcar nu m-a zgâriat. Aşa cum a zis Ren, era complet concentrat la el. Cred că venise…

Muşcându-mi buza, n-am putut să termin gândul acela. Am văzut în privirea lui Tink că înţelesese.

— Cavalerul a fost trimis aici să îl omoare pe Ren. Să elimine concurenţa.

Capitolul unsprezece

Cum era de aşteptat, a fost o noapte lungă. Ren a rămas tăcut când s-a apucat să schimbe încuietoarea, iar eu nu l-am întrebat ce făcuse cu cadavrul cavalerului. Pur şi simplu, eram recunoscătoare că maşina îi era aici şi că nu fusese nevoit să încerce să pună un cadavru în spatele unei Ducati. Era aproape patru dimineaţa când ne-am retras în dormitor, încuind uşa.

Şi nici atunci nu prea am vorbit cu adevărat, doar eu am întrebat dacă se simte bine, iar el a făcut la fel. Apoi, şi-a pus un braţ în jurul taliei mele, m-a strâns la piept şi şi-a vârât un picior între ale mele.

Era greu să adorm, ştiind că un cavaler mă găsise – ne găsise –, dar oboseala din trupurile noastre a permis somnului să ne cuprindă. Am dormit cu un pumnal din fier sub perne şi abia luni dimineaţă târziu eu şi Ren ne-am desprins unul de altul şi am făcut duş. Din păcate, duşul a fost separat. Amândoi primiserăm mesaje de la David. Aveam o şedinţă în după-amiaza aceea.

Când am ieşit din dormitor, în timp ce Ren îşi vedea de ale lui, am observat că sângele de elf fusese curăţat de pe jos, iar când am intrat în bucătărie, am avut parte de o surpriză. Tink

revenise la, mă rog, Tink cel de dimensiunea cu care eram obişnuită, cu aripi şi tot tacâmul. Stătea pe blat şi mânca din cerealele de lângă el în timp ce se uita la un episod din *Supernatural* pe laptopul meu.

— Ştii la ce mă gândeam? a zis el când m-am dus spre dulap şi am luat cafeaua. Niciodată n-am crezut că o să pot alege între Sam, Dean, Castiel sau Crowley, dar cred că pot.

— Poftim? am murmurat şi am pus vreo zece linguriţe de cafea în cafetieră.

— Da! Mă opresc la Crowley.

Am pus capacul şi am clipit. Asta era neaşteptat. Am pornit cafetiera, m-am întors şi m-am rezemat de blat.

— L-ai ales pe regele iadului?

A încuviinţat şi, văzându-l din nou mic, n-a fost atât de ciudat cum crezusem că va fi.

— Am motivele mele. Unul dintre ele este că are un accent britanic grozav.

Am ridicat o sprânceană şi m-am întors să iau o cană, pe care am umplut-o cu cafea şi zahăr.

— Şi îmi place că s-a îndrăgostit de Dean, a continuat Tink. Cine nu s-ar îndrăgosti de Dean? Dacă nu te-ai îndrăgosti de el, nici n-aş crede că exişti pe bune.

— Aha! am mârâit, luând o înghiţitură.

Nu eram nici pe departe suficient de trează să procesez discuţia aceea. Tink a arătat spre ecran.

— Doar uită-te la ochii ăia albaştri! Zâmbetul lui, aşa arată raiul!

Acela a fost momentul în care am abandonat discuţia, schimbând locul cu Ren. Am sperat că nu o să-l omoare pe Tink cât fac duş şi m-am pregătit. M-am bucurat să văd că a trebuit să folosesc mai puţin anticearcăn în jurul ochiului şi pe maxilar.

Când am ieşit din baie, l-am găsit pe Ren stând pe patul meu, gata de lucru, cu cana mea de cafea în mână – cana mea de cafea,

evident, goală.

Zâmbetul îi era timid.

— Îmi pare rău! M-am dus în bucătărie, am rezistat câteva secunde, apoi m-am întors aici. Ţi-am văzut cafeaua. Era prea dulce să o refuz.

— Tink a încercat să îţi vorbească despre cineva pe nume Crowley?

— Da!

S-a aplecat şi a pus cana pe noptieră.

— Habar n-am despre ce vorbeşte şi nici nu vreau să ştiu.

M-am apropiat zâmbind, iar el şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a tras între picioarele lui. Privirea i s-a dus spre maioul de pe mine.

— Mă bucur că azi-noapte am avut ceva timp pentru noi, înainte să se dezlănţuie iadul.

— Şi eu!

M-am încălzit când mi-am amintit clar de timpul petrecut împreună. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Ce părere ai despre Tink? am întrebat.

— O să fiu foarte sincer cu tine! a răspuns, strângându-mi coapsele. Faptul că nemernicul nu e de dimensiunea bocancilor mei mă deranjează. Nu îmi pasă că a revenit la dimensiunea aceea şi mănâncă cereale pe blatul tău, ca un afurisit de şoarece de companie.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu spun că ar trebui să îl dai afară. Nu îţi cer asta, deşi aş susţine sută la sută o asemenea decizie, a continuat el, cu un zâmbet ironic. Pur şi simplu, nu prea îmi place toată povestea.

— Am notat.

M-am aplecat şi l-am sărutat, încântată de felul în care buzele i s-au curbat într-un zâmbet sub ale mele. Trebuia să o pornim spre Ordin în curând şi aveam doar câteva minute, aşa că l-am sărutat din nou şi am petrecut acel răgaz scurt giugiulindu-

ne. S-a dovedit că nu a fost chiar cea mai strălucită idee, pentru că mi-am dorit mai multe minute decât aveam şi, având în vedere ce simţeam sub mine, la fel îşi dorea şi Ren. A scos sunetul acela mârâit, care m-a făcut să mă foiesc în poala lui, în timp ce buzele i-au urcat pe obrazul meu, spre ureche.

— Diseară, după ce terminăm cu treaba, o să fim doar tu şi eu, şi nu-mi pasă cu ce rahat trebuie să avem de-a face sau la ce trebuie să ne gândim, sau ce trebuie să planificăm. Îndată ce terminăm, o să te dezbrac.

Degetele mi s-au înfipt în umerii lui.

— Îmi place cum sună!

— Sunt sigur, dar n-am terminat!

Limba i-a trecut peste urechea mea, cu o secundă înainte ca dinţii să-mi prindă lobul şi să mă facă să tresar.

— După ce o să te dezbrac, o să petrec nişte timp între patru ochi cu diverse părţi ale corpului tău, apoi o să te pun sub mine, apoi din nou pe mine, pentru că a fost al naibii de sexy, iar apoi în faţa mea. O să te fut. Zdravăn!

— Oh, Doamne! am gemut, mâinile relaxându-mi-se pe umerii lui.

Îmi plăcea asta. Mult! M-a sărutat pe gât.

— Am o replică de agăţat foarte tare, pentru tine.

— Da?

— Da! Am auzit-o de curând şi am păstrat-o pentru momentul potrivit.

Am rânjit.

— Aştept!

— Eşti o operă de artă!

S-a oprit.

— Aş vrea să te pun pe perete.

— Oh, Doamne!

Am râs cu poftă.

— Ce oribil! Ce tâmpenie!

Ren a chicotit.

— Ştiu! Acum dă-te jos de pe mine, ca erecţia secolului să dispară!

Am râs din nou, apoi m-am ridicat din poala lui, dar nu am fost chiar blândă. M-am aplecat, am găsit erecţia aia a secolului şi am strâns-o. Geamătul i-a răsunat prin încăpere.

— Ticăloaso! a murmurat el.

Zâmbind, i-am dat drumul şi am făcut un pas înapoi.

— Cum zici tu…

Ren a închis ochii, părând să numere în barbă.

— Nu e chiar cald afară. Te previn! a zis el.

— Mulţumesc pentru prognoza meteo!

M-am întors la dulap şi am luat o bluză neagră, pe care am tras-o pe mine. Apoi mi-am luat armele şi am prins ţepuşa din lemn spinos la gambă, ascunzând-o sub pantaloni. Ren mergea un pic încordat când am ieşit din dormitor, iar când s-a oprit la uşă, privirea i-a zăbovit asupra zâmbetului meu.

— Mă întorc imediat! i-am zis şi am intrat în bucătărie.

Tink nu se vedea pe nicăieri, iar laptopul meu dispăruse. Pe blat rămăseseră firimituri de cereale. Unele lucruri nu aveau să se schimbe niciodată. Am bătut la uşa lui.

— Tink?

— Îhî! a strigat el, şi părea să fie Tink cel normal, nu Tink de mărimea unui adult.

— Mergem la lucru, i-am zis, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Am vrut doar să…

Uşa s-a deschis brusc şi s-a ivit Tink, mişcând leneş din aripi.

— Ai vrut doar să ştiu? Asta e o schimbare! De obicei, pleci fără să spui nimic.

M-am încruntat la el şi am observat că purta o pereche de pantaloni scurţi de sport şi erau micuţi, ca nişte pantaloni de disco-dance. Şi erau argintii, din satin. Uau!

— Ţi-am spus…

— Eşti îngrijorată pentru mine, din cauza celor întâmplate cu cavalerul. Nu-ţi bate capul! Pot să am grijă de mine.

Plutind mai în faţă, mi-a atins vârful nasului.

— Ai grijă de tine şi spune-i lui Ren că e mai mult decât binevenit să stea la el acasă diseară.

Apoi mi-a închis uşa în nas.

Bineînţeles că nu aveam de gând să îi spun asta lui Ren.

— Totul e în regulă? a întrebat el când l-am ajuns din urmă.

— Da, doar am verificat ce face Tink.

M-am oprit, mi-am luat geanta şi mi-am trecut cureaua peste umăr.

— Recunosc, am zis cu voce joasă, că sunt un pic îngrijorată că îl las aici. Nu are ţepuşa din lemn spinos, ca data trecută.

Ren a deschis gura, părând să se gândească foarte bine la ce voia să zică, apoi a închis-o.

— Sunt sigur că va fi bine.

— Aha!

A zâmbit din colţul gurii şi a deschis uşa. Am coborât scările şi am ieşit în curte. Afară era răcoare, mai răcoare decât era normal, dar nu mă plângeam. Nu cu mult timp în urmă, îmi dorisem un vortex polar care să lovească New Orleans, dar era neobişnuit pentru perioada asta a anului.

Drumul prin Cartier n-a fost chiar rău, pentru că era o oră decentă a după-amiezii. Totuşi, aş fi jurat că văzusem pe cineva tunzând iarba într-un costum de T-rex.

Cumva, prin cine ştie ce minune, Ren a găsit un loc de parcare în garajul folosit de Ordin, care era mai aproape decât zona unde parca de obicei, pentru că pe Phillips era plin. În general, nu găseai locuri disponibile, pentru că localnicii îşi dăduseră seama că poţi parca acolo fără să fie nevoie să predai cuiva cheile şi maşina, dar, evident, Ren era superspecial.

— Eşti gata să avem o discuţie cu David, după şedinţă? a întrebat Ren în timp ce ne îndreptam spre sediu. O să-i dăm nişte

veşti de rahat!

Asta era subestimarea deceniului. În drum spre Cartier, hotărâserăm să nu pomenim de comunitatea nedovedită a elfilor buni. Aveam să vorbim mai întâi cu Jerome, să vedem ce zice şi ce putem scoate de la el, înainte să mergem la David.

— Nu o să se bucure că nu l-am sunat seara trecută, dar măcar putem să îl periem cu vestea bună că am scăpat de unul dintre cavaleri.

— Nu o să ţină prea mult.

Am încuviinţat şi am cercetat străzile. Ren a făcut la fel. El se uita după elfi, dar eu eram cu ochii-n patru după prinţ. Deocamdată, nu vedeam decât o grămadă de turişti nepregătiţi vestimentar pentru valul de frig. La distanţă de o stradă de sediu, Ren a întins mâna şi m-a tras de o buclă. M-am uitat la el. Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu mă pot abţine să nu mă joc cu ele.

I-am dat peste mână şi am clătinat din cap.

— Lasă asta pentru mai târziu!

— Nu ştiu ce să zic.

S-a întins şi şi-a trecut o mână pe spatele meu.

— Atunci o să mă joc cu alte chestii.

Oh, Doamne!

S-a ivit clădirea, iar eu mi-am revenit, în timp ce Ren chicotea. Unul dintre recruţii cei noi stătea de gardă afară. Mama Lousy era tot închis, ceea ce însemna că cel mai probabil va trebui să îl vizităm pe Jerome acasă. Poate că era mai bine aşa, pentru că magazinul de suveniruri era conectat la camerele video.

I-am zâmbit tipului nou, iar el a dat din cap în direcţia mea.

— Bună, Glenn, ce mai e nou? a întrebat Ren, deschizând uşa.

— Nu mare lucru! a zis el.

Glenn era înalt şi cu piele închisă la culoare, cu capul chel şi neted. Ochelarii de soare îi protejau ochii şi avea un aer de „nu te

pune cu mine”.

— Sunt nişte oameni noi sus.

— Nu mă surprinde! a zis Ren, iar eu am luat-o spre casa scării.

— Da, dar tipii ăştia sunt altfel.

Am schimbat o privire cu Ren, iar el a ridicat din umeri. Când am ajuns la uşă, s-a deschis. De cealaltă parte era Rachel Adams. Tânăra şi zvelta membră a Ordinului avea în jur de treizeci de ani. Nu o ştiam bine şi, la fel ca majoritatea membrilor, era retrasă. Dincolo de ea, am văzut că încăperea e plină.

— Mă bucur să văd că te-ai întors şi te mişti! a zis ea şi s-a dat la o parte.

— Mulţumesc! Mă bucur să văd că nu ai murit!

Am făcut ochii mari când mi-am dat seama cum sunase asta.

— Voiam să spun că nu ai murit în bătălie, nu că mă bucur că a murit altcineva, dar, da…

Ea s-a uitat fix la mine şi a ridicat o sprânceană.

— Drăguţ! a murmurat Ren în barbă, iar eu l-am înghiontit cu cotul în coaste.

A zâmbit, făcând să se ivească gropiţa din obrazul stâng. Mă gândeam să-i mai dau una când, deodată, în faţa noastră a apărut David. Nu îl mai văzusem pe David de când ieşisem din spital, iar dacă de obicei părea un bărbat fără vârstă, acum nu era la fel. Părul cărunt de la tâmple i se extinsese şi în lateral. Pe pielea închisă la culoare din jurul ochilor i se formaseră riduri mai adânci. Părea obosit.

Şi iritat.

Dar el mereu părea oarecum iritat.

David a dat din cap spre Ren, apoi s-a uitat la mine. Mi-a pus o mână pe umăr şi m-a strâns uşor.

— Mă bucur să văd că, în sfârşit, intri din nou pe uşa aia!

Am clipit o dată, de două ori, apoi am murmurat:

— La fel!

S-a dat înapoi şi am simţit că leşin, pentru că era chiar drăguţ, venind de la David, de la bărbatul pe care mereu aveam impresia că îl dezamăgesc şi care niciodată nu părea să fie foarte mulţumit de orice făceam sau spuneam.

Aproape că îmi venea să fac o tumbă.

M-am uitat prin încăpere, dar nu l-am văzut pe Miles. Nerăbdătoare, m-am uitat la Ren. Atunci am observat că zâmbetul lui începea să dispară. Doi bărbaţi pe care nu-i mai văzusem niciodată i s-au alăturat lui David. Unul era înalt, cu păr negru, şi probabil că avea spre cincizeci de ani. Celălalt era mai scund, cu piele albă şi păr roşcat mai aprins ca al meu, iar asta era ceva. Ren s-a încordat când bărbatul brunet s-a apropiat de el.

— Ren! a zis acesta şi i-a întins mâna. A trecut ceva vreme! Mă bucur să văd că eşti bine!

— La fel!

Ren a strâns mâna bărbatului, dar nu era niciun gram de căldură în vocea lui.

— Ce faci aici, Kyle?

Am făcut ochii mari. Kyle? Acel Kyle? Cel care îl omorâse pe cel mai bun prieten al lui Ren, pentru că se dovedise a fi un halfelin? Să-mi trag palme!

— Am venit pentru că e nevoie de noi.

Kyle s-a întors spre mine, apoi mi-a întins mâna.

— Tu trebuie să fii Ivy. David îmi povestea despre tine.

— Mă bucur să te cunosc! am minţit printre dinţi în timp ce îi scuturam mâna.

— Şi eu!

M-a măsurat din priviri.

— Te-ai bătut cu prinţul din Lumea de Dincolo şi ai supravieţuit. Uimitor!

M-am silit să nu reacţionez.

— Abia am supravieţuit.

Am zâmbit încordat în timp ce Kyle mi-a dat drumul. S-a

întors într-o parte şi am simţit o presiune ciudată în piept. David s-a mutat în mijlocul camerei.

— Bun, toată lumea, fiţi atenţi! Avem aici doi membri din Colorado. Numele lor sunt Kyle Clare şi Henry Kenner.

Un muşchi a zvâcnit pe bărbia lui Ren în timp ce şi-a încrucişat braţele pe piept. Nu aveam nicio îndoială că Ren era nemulţumit că sunt acolo.

Nici eu nu eram chiar încântată.

— O să trec direct la subiect! Eu şi Henry suntem aici să găsim halfelinul, a anunţat Kyle.

Nu s-a văzut nicio tresărire de surpriză printre ceilalţi membri. Din câte se părea, fuseseră informaţi în legătură cu toate acestea şi cu societatea secretă a membrilor Ordinului cunoscută ca Elita, dar, în timp ce privirea lui Kyle se plimba prin încăpere, în mine creştea neliniştea.

— Iată ce vă scapă tuturor! Dacă fata aceea chiar era halfelinul, iar elfii ştiau asta, n-ar fi lăsat-o să se apropie de poartă, a zis Kyle. Ar fi ţinut-o departe, în siguranţă! Nu ea este halfelinul!

Am părăsit şedinţa în clipa în care am putut să plec fără să stârnesc suspiciuni. A trebuit s-o fac, deoarece, cu cât zăboveam acolo, cu atât simţeam cum pereţii veneau peste mine. Panica îmi ardea plămânii, iar acizii mi se învârteau prin stomac. Abia dacă auzisem ce mai spuseseră Kyle şi Henry, şi nici vorbă să stau să discut cu David despre ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Ştiam că trebuie să o fac, dar aveam nevoie să ies de acolo pentru o clipă.

Odată ajunsă afară, am tras aer în piept de câteva ori şi m-am îndreptat spre stradă, fără să îmi pese prea mult încotro o iau. Trebuia doar să mă îndepărtez de Kyle, de acel membru al Elitei care descoperise că cel mai bun prieten din copilăria lui Ren era halfelin şi care îl urmărise cu calm pe puşti plecând de acasă de la

Ren şi îl omorâse.

Era aici şi ştia că nu Val e halfelinul. În scurt timp, şi ceilalţi aveau să îşi dea seama de asta şi să…

— Ivy! a strigat Ren, dar am continuat să merg, ocolind oamenii. Ivy, stai aşa!

M-a ajuns repede, prinzându-mă de braţ şi forţându-mă să mă opresc.

— Te simţi bine?

Inima mea bătea atât de repede, încât o auzeam în timpane. Am clătinat din cap, simţind cum mi se face rău. Sprâncenele i s-au unit, iar îngrijorarea i-a umplut ochii de smarald.

— Ce se întâmplă?

Când a văzut că nu răspund, m-a tras deoparte, pe o alee îngustă dintre două clădiri.

— Vorbeşte cu mine! a insistat.

Abia puteam să respir când mă uitam la el. Ce îmi spusese Ren cu ceva vreme în urmă? Că nu putea să treacă din nou prin asta. Să trebuiască să aleagă între cineva la care ţinea şi datorie. Şi era târât din nou în mijlocul unei astfel de situaţii.

— Iubito! a zis el, prinzându-mi faţa în palmă şi plimbându-şi degetul mare peste curba obrazului meu. Ce se întâmplă?

În faţa mea se conturau două opţiuni. Puteam continua să nu-i spun lui Ren ce eram şi să sper că totul avea să fie bine. Să mă rog ca nici Kyle să nu îşi dea seama că eu eram şi că aveam să ne descurcăm într-un fel cu prinţul şi cu străvechii, fără să fiu descoperită. Dar, în timp ce mă uitam în ochii lui, mi-am dat seama că asta implica o grămadă de speranţă şi rugăciuni – un nivel periculos chiar.

Să îi spun adevărul, care era singura alternativă reală, era incredibil de riscant. Îl iubeam. Eram îndrăgostită de el şi poate că asta mă orbea un pic, dar, pentru că îl iubeam, nu puteam să-i fac asta. Nu puteam permite să afle de la Kyle sau de la alţi membri ai Elitei. Nu ştiam ce se va întâmpla dacă îi spuneam şi

îmi era foarte clar că, practic, îi puneam în mână o armă încărcată. Habar n-aveam ce va face, dar ştiam că, dacă rosteam vorbele acelea, între noi totul se termina. Şi nu puteam să-i cer să nu-şi facă datoria. El ar fi trebuit să mă predea Ordinului sau, mai rău, să mă elimine cu mâna lui. Ştiam că nu pot să îl las să facă asta. Eram prea războinică pentru aşa ceva. Mă cunoşteam. M-aş fi luptat cu oricine ar fi venit după mine, chiar dacă aş fi înţeles de ce.

— Chiar începi să mă sperii, Ivy!

Ochii lui i-au scrutat pe ai mei.

— Pe bune!

Am tras aer în piept, iar zgomotul traficului şi zumzetul discuţiilor s-au estompat. Trebuia să îi spun. Trebuia să afle, pentru că nu puteam permite să fie luat prin surprindere din nou. Nu mai puteam să îl mint.

Mi s-a pus un nod în gât. Trebuia să fac ce e corect.

Capitolul doisprezece

Îmi simţeam inima de parcă era pe cale să mi se oprească în piept.

— Eu sunt…

— Hei, ce faceţi voi aici? a strigat o voce din gura aleii, oprindu-mă.

M-am răsucit şi inima aproape că mi-a ieşit din piept când l-am văzut pe Henry la câţiva metri de noi. Sfinte Sisoe pe un biscuit cu unt, aproape că recunoscusem că eu sunt halfelinul în faţa lui Henry, un membru al Elitei!

— Păi, nimic nu se compară cu explicarea lucrurilor evidente, a zis Ren. Stăm de vorbă. Ştii, ceva ce doi oameni, uneori, chiar mai mulţi sau, la naiba, poate fi şi o singură persoană, vor să facă fără să fie întrerupţi.

I-am aruncat lui Ren o privire piezişă. Henry a înaintat pe

alee, culoarea din obrajii lui începând să se asorteze cu cea a părului.

— Kyle m-a avertizat că faci pe şmecherul! Văd că nu exagera!

Ren a rânjit.

— Ce e?

— Kyle vrea să stea de vorbă cu tine.

Henry s-a uitat apoi spre mine şi părea să fi decis că nu meritam să fac parte din discuţie, pentru că s-a întors la Ren. Am ridicat o sprânceană.

— Sunt cam ocupat acum.

Ren şi-a încrucişat braţele.

— O să mă duc la Kyle când…

— E un ordin!

Henry l-a întrerupt, imitându-l pe Ren şi încrucişându-şi braţele.

— Aşa că, orice ai avea de făcut acum, va trebui să aştepte!

Pentru o clipă, am crezut că Ren va continua să facă pe şmecherul. Linia fermă a maxilarului său îmi spunea că e foarte posibil s-o facă. De asemenea, am recunoscut o anumită strălucire din ochii lui. Era timpul să intervin.

— Pot să aştept! i-am zis, atingându-l pe braţ. Du-te şi vezi ce vrea Kyle!

— La naiba! a mormăit Ren în barbă, şi mi-am dat seama că o discuţie cu Kyle era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Continuăm mai târziu! Da?

Am încuviinţat, lăsând braţul jos.

— Timpul se scurge, băiete! a comentat Henry.

Ren l-a ignorat şi a ridicat braţul, punându-şi mâna în jurul cefei mele. Şi-a coborât capul şi m-a tras spre el, iar eu nu m-am împotrivit, crezând că Ren nu vrea să îşi ascundă relaţia în faţa nou-veniţilor. Nu puteam să decid dacă era un lucru bun sau rău.

Şi-a apropiat gura de urechea mea şi a şoptit suficient de

încet să aud doar eu:

— Te simţi bine?

În clipa aceea, nu ştiam cum mă simt.

— Mă simt bine.

Ren a ezitat o clipă, apoi şi-a lipit buzele de obrazul meu. Am crezut că asta va fi tot, dar apoi gura a atins-o pe a mea şi m-a sărutat apăsat. Nu era un sărut cast sau nevinovat, şi aproape că am uitat că e şi Henry acolo.

— Cred că tocmai a rămas însărcinată, a zis Henry, dregându-şi vocea.

Ren a ridicat capul încet, cu privirea lipită de a mea.

— Cred că mai bine ţi-ai ţine gura închisă, dacă vrei s-o foloseşti mai târziu pentru chestii cum ar fi respiratul şi mâncatul!

Am făcut ochii mari. Oh, Doamne!

Orice a răspuns Henry s-a pierdut într-un alt sărut rapid, după care am pornit toţi trei pe alee.

— Trimite-mi un mesaj când termini! i-am zis lui Ren.

— Bine!

M-am uitat la Henry, care se străduia să se poarte de parcă nici nu existam.

— Pa, Henry! am zis.

El a mârâit ceva.

Am dat ochii peste cap, iar Ren mi-a zâmbit din colţul gurii. Fluturând degetele spre el, m-am răsucit şi am pornit în direcţie opusă. Am aşteptat până am ajuns la colţul Royal, apoi m-am oprit, rezemându-mă de zid.

— Rahat! am murmurat, aplecându-mă în faţă când mi-am dat seama pe deplin care era situaţia. Sfântă furtună de rahat!

Mi s-a strâns stomacul. Fusesem sută la sută pregătită să îi spun lui Ren că eu sunt halfelinul, iar cuvintele îmi zăboviseră pe vârful limbii înainte să apară Henry. Tot trebuia să-i spun, dar era de parcă aş fi primit o amânare din partea guvernatorului, cu

câteva secunde înaintea execuţiei.

Faţa mi s-a schimonosit.

Era o perspectivă oribilă! Bun! Probabil că acela era cel mai realist mod de a privi situaţia, dar, sincer, nu mă ajuta.

Am rămas acolo câteva momente, să îmi revin. Nu mi-a acordat nimeni atenţie. Probabil credeau că o să vomit. Din fericire, senzaţia aceea a trecut până să mă ridic şi să mă uit în jur. Expirând sacadat, am luat-o spre Bourbon.

Era greu să mă concentrez la ce aveam de făcut, mai ales că tot nu se vedea nici picior de elf, aşa că mintea îmi ţopăia ca o minge de tenis într-o tornadă. Habar n-aveam ce voia Kyle de la Ren. Cel mai probabil, treburi de-ale Elitei, dar fusesem complet distrasă de la orice zisese Kyle după povestea cu halfelinul. Probabil că ar fi trebuit să fiu atentă.

M-am învârtit pe Bourbon şi era aproape opt seara când am decis să nu îl mai aştept pe Ren. Aveam de gând să mă opresc la vreun bistro să mănânc ceva rapid şi încercam să mă gândesc unde când am văzut o sclipire ciclamen în apropiere de intersecţia cu Conti Street. M-a izbit o senzaţie ciudat de familiară şi a intervenit instinctul. O parte logică a creierului meu ştia că e puţin probabil să fie Val, pentru că ar fi fost nebună să vină acolo, dar, pe de altă pate, evident, Val era un pic nebună.

Am ajuns la Conti Street şi m-am uitat în ambele direcţii. Cineva s-a lovit de mine şi a mormăit ceva în barbă când am cotit la stânga, pe Bourbon. Acolo! Am recunoscut fusta ciclamen. Mi s-a oprit respiraţia după ce am pornit în direcţia aceea, oamenii de pe trotuar rărindu-se. Am zărit buclele de culoarea caramelului, strânse ca nişte tirbuşoane.

Sfinte Sisoe!

Era Val!

În adâncul sufletului, ştiam că e ea şi nu doar vreo fată oarecare, cu păr creţ. Tensiunea mi-a cuprins muşchii în timp ce am iuţit paşii, mergând pe marginea trotuarului, pe urmele ei. Era

tot pe Bourbon, apropiindu-se de colţul cu Bienville, când s-a uitat peste umăr. Mi s-a oprit inima. Deşi eram la distanţă de aproape o stradă, pot să jur că privirile noastre s-au întâlnit. S-a întors repede şi a început să alerge – adică a luat-o la fugă de-a binelea.

Am pornit după ea, ocolind oamenii, lucru care nu era uşor la ora aceea, dar n-aveam de gând să o las să îmi scape. Cu inima galopând şi cu geanta lovindu-mi-se de şold, am continuat să fug. Nu aveam timp să îl sun pe Ren sau pe vreun alt membru al Ordinului şi, sinceră să fiu, n-ar fi fost înţelept să o confrunt pe Val cu altcineva de faţă. Din moment ce lucra pentru elfi, probabil că ştia ce sunt.

Ocolind un grup de băieţi care păreau studenţi şi care se uitau la cineva ce traversa strada împleticit, aproape că am pierdut-o din vedere când am ajuns la Iberville. Am crezut că o luase pe strada aceea, dar apoi am văzut-o mai în faţă, pe Bourbon, apropiindu-se de Canal.

La naiba! Era rapidă.

Nu puteam s-o las să traverseze pe Canal. De acolo, putea urca în vreun troleibuz şi să ajungă Dumnezeu ştie unde. Aşa că am forţat. Mă durea burta, amintindu-mi că, de fapt, aproape murisem nu cu mult timp în urmă, dar am ignorat arsura şi nu m-am oprit. Mă apropiam rapid de ea când a făcut la stânga pe Canal, alergând în jos pe stradă. Fără niciun avertisment, a ţâşnit în unul dintre hoteluri. Am urmat-o, ocolind un hamal, care s-a speriat. Muzica şi râsetele umpleau holul hotelului. M-am uitat agitată în toate direcţiile. O uşă de vizavi de lifturi s-a închis şi am ştiut, la naiba, am ştiut că ea fusese!

Nenorocita! O luase pe scări!

Iisuse, chiar şi numai pentru *asta,* aveam de gând să-i trag una în moacă!

Adunându-mi fiecare gram de voinţă pe care o mai aveam, am deschis uşa şi am urcat scările. Când am ajuns la primul etaj,

m-am uitat în sus şi am văzut-o cu două etaje mai sus.

— Vai! am strigat. Opreşte-te!

Nu s-a oprit.

Normal că nu!

Nu când ştia cât de mult urăsc scările. Să le urci alergând e ca şi cum ai sta întinsă în faţa unui troleu greu ca naiba, care se mişcă al dracului de încet şi pe care îl laşi să treacă peste tine. Pe la jumătatea scărilor, m-am prins de balustradă, chinuindu-mă să nu mă opresc. Câte etaje avea hotelul ăla? O sută? Tocmai când credeam că picioarele o să-mi cedeze, briza rece a invadat aerul stătut de pe casa scărilor. Urcând încă un etaj, am văzut uşa acoperişului larg deschisă şi bucăţi dintr-o clanţă ruginită risipite pe podeaua murdară din ciment.

Am ieşit pe acoperiş şi imediat am văzut-o pe Val stând în mijloc, cu spatele la mine. Soarele apusese, iar lumina lunii se revărsa pe ciment, formând umbre întunecate în jurul unităţilor de aer condiţionat, care acopereau mare parte din acoperiş.

Gâfâind, m-am oprit şi mi-am pus o mână într-o parte a corpului.

— Scări? am scâncit. Pe bune?

— Am sperat că nu o să mă urmăreşti.

S-a întors încet cu faţa la mine.

— Urăşti scările.

— Nu zău! am gâfâit, întrebându-mă dacă o să leşin. Cum ai rupt clanţa?

— Lovitură de picior, a zis ea. Ştii că am picioare puternice.

Picioare de oţel chiar. Gâfâind, m-am concentrat la ea – la fata care îmi fusese cea mai bună prietenă. Ne-am uitat una la alta câteva momente, fără să spunem o vorbă. Apoi, Val a vorbit prima:

— A trebuit să vii după mine, nu?

Şi-a îndepărtat buclele de pe faţă şi a lăsat mâinile în jos, clătinând din cap.

— Nu puteai să nu mă vezi şi să-ţi continui veselă drumul?

M-am holbat la ea.

— Asta e o întrebare stupidă!

A pufnit cu dispreţ.

— Acolo unde stăteai, putea să te vadă orice membru al Ordinului. Eşti surprinsă că te-a observat cineva? am întrebat.

— Am avut grijă, a zis ea, iar mâneca bluzei lucioase i-a alunecat de pe umăr. Nu m-a văzut nimeni până acum.

Am continuat să-mi ţin mâinile pe lângă corp, cu ochii la ea.

— De ce ai venit în Cartier?

— Ivy, nu o să-ţi spun asta!

— Desigur că nu, am mormăit în timp ce privirea ei a întâlnit-o din nou pe a mea.

Durerea trădării sale mi-a invadat pieptul, ca o buruiană otrăvitoare.

— De ce?

— De ce? a zis ea.

— Nu te face că nu ştii despre ce vorbesc!

Am făcut un pas înainte, iar ea s-a încordat.

— De ce ai făcut-o? Cum ai putut să ne trădezi aşa?

A strâns din buze, fără să răspundă.

— Au murit oameni, Val. Oameni pe care îi cunoşteai. Cu care ai lucrat şi care aveau încredere în tine, am continuat, iar trădarea amară a făcut loc furiei roşii. Aproape că am murit, Val. Cea mai bună prietenă a ta. Persoana care avea încredere…

— N-am vrut să fii rănită, a ripostat ea, încleştând pumnii pe lângă corp. Tu ai venit după mine, Ivy! Tu ai venit după mine şi după prinţ. Cine dracului face aşa ceva?

— Eu! am strigat. Mă tot gândeam că eşti sub influenţa lor. Că te manipulează. De asta m-am dus după voi. Pentru că ţin la tine şi aproape că am murit din cauza ta.

— Dar nu ai murit, nu?

— Nu asta e ideea, tâmpito!

A dat ochii peste cap.

— Nici nu ştiu de ce mai stăm să vorbim despre asta. Ştiu că ai ordin să mă ucizi sau să mă predai, iar tu lâncezeşti aici şi mă omori cu vorbăria.

— Vreau să ştiu de ce dracului ai făcut asta! Nici măcar nu-mi pasă de Ordin, am recunoscut, cu vocea spartă de emoţie. Mie mi-ai făcut asta! Vreau să ştiu de ce.

Umerii lui Val s-au ridicat, şi mi-am dat seama că voia să-şi ferească privirea, dar ştia că nu-i bine s-o facă în clipa aia.

— Nu înţelegi!

— Corect! am ripostat. Părinţii tăi au fost ucişi din cauza ta, Val. Ştii asta? Au fost executaţi din cauza ta.

A tresărit.

— Asta a fost… trist.

— Trist?

Nările ei au vibrat.

— Iisuse, Ivy, e nevoie de sacrificii! Nu e ca şi cum n-ar fi dus o viaţă lungă şi fericită.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu pot să cred!

— Dar ar trebui.

— Nu mai vorbi în doi peri!

Îmi pierdeam răbdarea.

— Iisuse, Ivy, tu chiar eşti fericită că lucrezi pentru Ordin? Să îţi petreci timpul limitat pe care îl ai pe acest pământ, punându-ţi viaţa în pericol zilnic, pentru nişte oameni care sunt mereu beţi morţi, la propriu? Eşti fericită să te trezeşti în fiecare dimineaţă, ştiind că există un risc de cincizeci la sută să mori în ziua aceea şi să fii plătită de rahat pentru asta?

Am strâns din fălci.

— Suntem plătiţi destul de bine.

— Ca să ieşim şi să îi apărăm pe blestemaţii ăia, ştiind că, în cele din urmă, o să fim omorâţi făcând asta?

A arătat cu braţul spre marginea acoperişului.

— Nu! Nu suntem suficient de bine plătiţi pentru rahatul ăla! Şi ştii că nu putem pleca, pur şi simplu. Ne-am născut în asta, ghinionul dracului!

Avea dreptate; nu puteam să ne retragem. Nu că nu se mai întâmplase, dar nu era uşor.

— Şi ştiu că nu eşti fericită, a continuat ea. De asta mergi la facultate…

— Da, merg la facultate, dar nu îmi trădez toţi cunoscuţii, am ripostat, nevenindu-mi să cred. Dacă erai atât de nefericită, puteai să pleci, pur şi simplu.

A pufnit.

— Puteam să fac asta, dar… tu nu ştii, Ivy. Tu vezi lumea într-un fel, dar habar n-ai cum e de cealaltă parte.

— Cealaltă parte? am repetat prostește.

— Habar n-ai de ce sunt capabili elfii, şi nu mă refer la ocuparea lumii. Ei sunt… Mă rog, să zicem doar că, odată ce treci de partea lor, nu mai există cale de întoarcere.

— Pe bune?

— Iar când se hrănesc?

Şi-a lins buzele.

— E mai bine decât o doză de heroină.

— Ai fost…

N-aveam cuvinte.

— Nu mă privi aşa, de parcă ţi-e silă de mine! Când s-a întâmplat, nu plănuisem asta. Am fost încolţită la o vânătoare, Ivy, cu multe, multe luni în urmă. Nu m-a omorât. Nici măcar nu sunt sigură de ce. Voia… să se joace cu hrana lui, presupun. Am crezut că o să mor, în schimb, m-a dus la Marlon.

— Marlon… străvechiul?

Marlon St. Cryers era un străvechi ce ducea o viaţă cât se poate de publică, în poziţia de afacerist de succes. Fusesem foarte aproape de el, la Flux. Val a încuviinţat.

— Am făcut o înţelegere. Nu avea să mă omoare, dacă îi ajutam să îi găsească pe membrii Ordinului care păzesc porţile. Şi ştii, părea o înţelegere pe care trebuia s-o accept, având în vedere că îmi place să trăiesc şi să respir. Aşa că am acceptat-o. Iar, după o vreme, nici nu mi s-a mai părut că sunt forţată, Ivy. Am început să văd cum se va termina totul. O să învingă, Ivy. Mai ales acum, că prinţul e aici. În cele din urmă, vor prelua controlul, şi ştii ceva? Prefer să fiu de partea învingătorilor. Şi, fato, aşa cum am mai zis, elfii ştiu ce fac.

M-am uitat la ea îngrozită.

— Tu te auzi măcar? Îţi place să se hrănească din tine? Sfinte Sisoe, ce e cu tine?

— Nu zice nu, iubito, până nu dai de unul care nu vrea să te facă să suferi! Şi nu e rău. Parcă ai avea orgasm cu tot corpul. Crede-mă!

A ridicat din umeri.

— Se întâmplă şi rahaturi mai ciudate de atât.

— Nu! Nu se întâmplă!

Apoi m-a izbit.

— Tipul cel nou cu care ieşeai. Este elf…

— Aşa mult ţi-a luat să-ţi dai seama? a zis ea, ironic.

— Marlon?

Când n-a răspuns, m-am împotrivit tentaţiei de a-i băga minţile-n cap.

— I-ai oferit informaţii, au murit oameni din cauza asta şi ai trădat pe toată lumea, doar ca să rămâi în viaţă şi, practic, să te fuţi şi să se hrănească din tine? Uau, Val!

A înaintat, oprindu-se la doar câţiva centimetri de mine.

— Ştiu ce eşti, a zis ea cu voce joasă. Deci, cum îndrăzneşti să stai acolo şi să-mi ţii predici despre ce e corect şi ce e greşit? Tu eşti halfelinul. Tu o să ţi-o tragi foarte curând cu prinţul.

Am ţâşnit spre ea, ajungând până lângă faţa sa.

— Înainte de toate, nu o să mi-o pun cu prinţul, pentru că eu

chiar am gusturi la bărbaţi! Şi în al doilea rând, eu nu am ales să fiu asta, Val. Nu m-am trezit într-o bună zi şi am decis să fiu o blestemată de laşă şi să-i trădez pe toţi cei care aveau încredere în mine, pentru că, practic, asta eşti tu. O laşă blestemată, care şi-o pune cu oricine, în timp ce…

S-a năpustit la mine, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. M-am lăsat în jos, apoi m-am ridicat din nou. Am înălţat braţul şi am dat cu pumnul. Articulaţiile mele i-au atins falca, dându-i capul pe spate. S-a împleticit un pas, apoi capul i-a zvâcnit în direcţia mea. Şi-a pipăit bărbia.

— Scârbă!

— Pe bune? Atunci o meriţi şi mai mult!

Şi-a umflat pieptul.

— Ştii că nu pot să te omor şi ştiu că tu nu o să mă…

Balansându-mă din nou, am pocnit-o în faţă. Durerea mi s-a răspândit prin articulaţii, dar, de data asta, Val nu s-a dat înapoi. S-a năpustit la mine ca un tigru afurisit. Am căzut, aterizând pe spate, şi am rămas fără răsuflare.

— Nu e frumos să loveşti, Ivy!

M-a prins de umeri şi a vrut să mă ridice. Dar n-aveam s-o las. Mi-am mişcat şoldurile şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul ei, apoi am răsucit-o înainte să apuce să clipească. Am blocat-o, i-am pus o mână peste piept şi am imobilizat-o.

— Ştii că nu poţi să mă învingi la bătaie, Val!

— Nu ştiu dacă vreau să o fac când mă apuci aşa de ţâţe, a zis ea.

— Nu te apuc…

M-a pocnit în barbă. M-am rostogolit pe o parte şi, pentru o clipă, am văzut stele verzi. Rahat, ştia să lovească! A ţâşnit în picioare.

— Aproape că a fost prea uşor!

— Serios?

Sprijinindu-mă pe mâini, mi-am schimbat punctul de

greutate şi am lovit cu picioarele, secerându-le pe ale ei.

— Ce zici de asta, scârbă?

A ţipat când a căzut, iar eu am sărit în picioare. Val a rămas jos doar o secundă. S-a ridicat şi s-a repezit la mine ca un nenorocit de fundaş, împingându-mă înapoi. Ne-am lovit de o unitate de aerisire, iar chestia aia veche s-a zdruncinat. Am ridicat piciorul spre părţile ei feminine foarte active, dar mi-a anticipat mişcarea şi am nimerit-o într-o parte, iar eu m-am ales cu un pumn frumos în burtă. M-am îndoit gemând şi m-am îndepărtat de unitate. Val m-a apucat din spate, punându-mi un braţ în jurul gâtului.

— Devine foarte ciudat. De ce nu te potoleşti naibii…

Răsucindu-mă, m-am folosit de greutatea ei şi am prins-o de braţ. Am întors-o peste umăr şi a lovit podeaua cu un urlet satisfăcător. Gâfâind, m-am aplecat peste ea.

— Nu-mi vine să cred, Val! Ştii că nu te pot lăsa să pleci de aici.

— Ce o să faci? a întrebat ea de jos. Ştiu că n-o să mă omori. Nu eşti în stare! Aşa că o să încerci să mă duci la ei şi, da, nu îmi place asta. Trebuie să mai amân.

— De ce?

A sărit în picioare, ca un afurisit de ninja, şi m-a ameţit. Îmi curgea sânge din nas, iar durerea a explodat. M-am răsucit, lovind cu picioarele. Val a ţâşnit, apoi s-a năpustit, prinzându-mă de păr. Am ţipat, simţind arsuri prin scalp.

— O să-mi smulgi părul? am zis, prinzând-o de braţ. E jalnic, Val!

— Crezi că e cel mai jalnic lucru pe care l-am făcut?

— Oh, ştiu că nu!

Mi-am înfipt degetele în încheietura ei şi am apăsat până a ţipat şi mi-a dat drumul. Am sărit înapoi, m-am răsucit şi am lovit din nou cu picioarele. Val a încercat să se ferească de mine, dar am nimerit-o în şold. A căzut într-un genunchi.

— Te cam tăvăleşti în…

Un vânt rece a trecut peste acoperiş, înţepându-mi rănile de pe faţă. Val a înlemnit, apoi s-a împins uşor în sus, ridicându-se în picioare. S-a dat înapoi, punând distanţă între noi. Am deschis gura, dar o pasăre mare a aterizat pe marginea acoperişului.

Un corb.

Era uriaş, negru şi lucios şi, evident, nu era o pasăre obişnuită.

Inima mi-a tresărit şi tot ce mi-a trecut prin minte a fost *nu din nou* în timp ce aerul din jurul corbului a vibrat, iar o secundă mai târziu în locul lui era ghemuit prinţul.

Capitolul treisprezece

Prinţul a rămas nemişcat o clipă, amintindu-mi oarecum de statuile din marmură de pe acoperişuri, lipsite de căldură sau de viaţă. Doar părul lui negru ca noaptea flutura în vânt, peste trăsăturile parcă sculptate. Instinctul m-a făcut să mă dau un pas înapoi, iar în clipa aceea mi-am dat seama că nu am nicio armă în mâini. Mă bătusem cu Val şi nu scosesem nicio armă. Ironiile ei de mai devreme erau adevărate. Nu puteam s-o omor!

Dar aceea nu era cea mai presantă problemă. Prinţul se întorsese, şi mi-am mai amintit ceva ce-mi spusese Val: „Trebuie doar să amân asta”. Ştia că el va veni!

— Scârbă! am şuierat.

— Ştiam că va veni, mi-a confirmat Val aproape în şoaptă.

Furia mi-a ţâşnit precum lava.

— Îmi vine să-ţi mai trag una.

— Fetelor! a murmurat prinţul în timp ce îşi îndrepta statura impresionantă. Cum zic oamenii? De ce să te cerţi, când poţi face dragoste?

— Ce clişeu incredibil! am zis şi m-am înfipt mai bine pe picioare.

Un zâmbet s-a ivit pe buzele aproape perfecte ale prinţului în timp ce se îndepărta de marginea acoperişului. Era îmbrăcat aproape la fel ca în ziua precedentă. Vântul îi răvăşea cămaşa, lipind-o de abdomenul ferm şi de piept.

— Iar părul tău e insuportabil de aprins, chiar şi noaptea.

M-am holbat la el, cu sprâncenele ridicate.

S-a apropiat un pic şi a ridicat bărbia, cu nările fremătând.

— Îţi simt mirosul sângelui.

— E din ce în ce mai bine! am murmurat.

Prinţul şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ştiu multe feluri în care putem face seara asta mult mai plăcută.

Îh!

Val s-a apropiat de prinţ, iar eu m-am încordat.

— Nu te apropia de el! am avertizat-o.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Iubito, am fost deja aproape de el. Adică aproape de tot, dacă mă înţelegi.

Înţelegeam perfect.

Şi îmi venea să vomit.

Ce nu pricepeam era de ce mai încercam s-o protejez.

— De ce sângerezi? a întrebat prinţul.

Cum n-am răspuns, s-a uitat la Val.

— Explică-mi!

— Ne băteam, a răspuns ea imediat, pe un ton timid.

Niciodată nu o mai auzisem aşa. Val era opusul unui şoricel liniştit.

— Ea m-a atacat. A trebuit să mă apăr.

Prinţul a ridicat o sprânceană.

— Trebuia s-o aduci la mine, nu s-o baţi.

— N-aş zice că m-a „bătut”, am mormăit.

M-au ignorat amândoi şi, fără îndoială, se vedea neliniştea lui Val, după felul în care îşi mişca degetele.

— Nu plănuiam să mă vadă în seara asta. Ştii de ce eram în Cartier. Făceam ce mi-ai cerut.

— Ce *făceai* în Cartier? am întrebat, şi din nou am fost ignorată.

Prinţul şi-a aplecat trupul spre Val, lucru care a fost în favoarea mea. Am îngenuncheat încet şi am vârât mâna sub turul pantalonilor. Val se foia de pe un picior pe altul.

— Ţi-am spus că trebuie să îi dăm timp, dar am promis…

Am desfăcut ţepuşa din lemn spinos în timp ce prinţul zicea:

— Ai promis s-o aduci. Nu văd cum puteai să faci asta cu pumnii.

Nici eu nu înţelegeam cum putea Val să promită ceva ce mă implica pe mine, dar mi-am ţinut gura închisă şi m-am ridicat.

— O s-o aduc! Doar că am nevoie de timp. Ivy e dificilă, Drake! a adăugat Val, privindu-l cu ochi mari. Am nevoie de mai mult timp.

Drake? Aşa îl chema pe prinţ? Am păstrat informaţia pentru mai târziu, apoi l-am lovit pe prinţ cu putere. El a ridicat o mână, fără să se uite măcar la mine. M-am lovit de un perete invizibil şi am fost împinsă uşor înapoi, ghetele alunecându-mi pe ciment în timp ce el a certat-o:

— Nu ai permisiunea să mi te adresezi atât de direct!

— Îmi pare rău! a şoptit Val repede. Ai dreptate! Am întrecut măsura.

M-am oprit şi n-am mai putut să tac:

— Cumva tocmai ţi-ai cerut scuze pentru că ai întrecut măsura? *Ai întrecut măsura?* Eşti drogată? Să ştii că asta nu o să mă ademenească la voi. Nu pot fi ademenită. Aşa că nu ştiu ce ţi-a promis, dar e un mare nimic.

Am înaintat un pic, uşurată să văd că nu fusesem blocată din nou.

— Nu o poţi folosi ca să mă ai, *Drake!*

Prinţul a întors capul spre mine şi a zâmbit. Am simţit o

tresărire în stomac, şi nu într-un fel bun.

— Nici ţie nu ţi-am dat permisiunea!

Am desfăcut larg braţele.

— Şi uite cât îmi pasă! Zero. Zero.

— Ivy! a şoptit Val. Trebuie să încetezi!

Zâmbetul lui rece s-a lărgit.

— Oh, păsărica mea nu ştie când să se oprească. Are noroc că e nevoie de ea, dar tu…

Şi-a îndreptat atenţia la Val.

— Tu nu eşti atât de norocoasă…

S-a întâmplat atât de repede, încât nici nu l-am văzut mişcându-se. Acum Val stătea lângă el, iar în clipa următoare, prinţul era la marginea acoperişului şi Val dispăruse, iar de jos, de pe stradă, urca zgomotul. Claxoane. Scârţâit de cauciucuri. Vântul biciuitor suna ca un ţipăt şi, pentru câteva clipe, am rămas înlemnită de panică.

— Tu…

— Era o problemă pentru tine, nu? a întrebat Drake cu voce lipsită de emoţie. M-am ocupat de ea!

S-a ocupat de ea? Privirea mea îngrozită s-a îndreptat spre el.

— Cum? Te ajuta!

— Aşa cum ai zis, nu puteam s-o folosesc ca să te am.

Prinţul a ridicat din unul dintre umerii lui laţi.

— Era de prisos. Tu nu eşti.

Oh, Doamne!

— Te-a trădat. Te-am răzbunat.

Oh! Doamne!

Drake a păşit spre mine, iar eu am ridicat ţepuşa din lemn spinos.

— Nu te apropia de mine! i-am strigat.

A coborât privirea şi a oftat.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când ai îndreptat o

armă spre mine?

Am simţit un fior pe şira spinării, pentru că, da, îmi aminteam, dar am rămas pe poziţie.

— Chiar crezi că asta o să mă împiedice să mă lupt cu tine?

— Nu! a răspuns el. Se pare că nu înveţi din experienţele anterioare.

Mâna mi s-a strâns pe ţepuşă şi m-am uitat spre cornişă.

— Poate că nu, dar, în clipa asta, nu trebuie să-mi fac griji că o să mai răneşti pe cineva. Suntem singuri.

— Iar asta ar trebui să te facă mult mai înţeleaptă.

Prinţul a înălţat bărbia, şuviţele brunete atingându-i umerii.

— Aş putea să-ţi fac orice vreau, şi nimeni, nici măcar tu, nu m-ar putea opri.

Cuvintele lui m-au înfiorat. Au trecut câteva secunde, apoi zâmbetul de gheaţă i-a revenit.

— La revedere! Deocamdată!

Aerul din jurul lui parcă s-a deformat şi, cât ai clipi, corbul cel mare s-a întors. Întinzându-şi aripile lungi şi largi, a zburat peste margine şi a dispărut. Am inspirat adânc şi am lăsat încet ţepuşa în jos.

Am alergat spre marginea acoperişului, am pus o mână pe piatra rece şi m-am aplecat. Vântul mi-a dat şuviţele de păr la o parte de pe faţă. Nici măcar nu ştiu de ce am încercat să mă uit. Ştiam ce voi vedea. Pe capota unui SUV negru era Val, cu braţele şi picioarele răsfirate în poziţii nefireşti.

Val era moartă!

Instinctul de conservare a preluat controlul. Ştiam că trebuie să mă îndepărtez de hotel fără să fiu văzută, lucru care nu avea să fie uşor, având în vedere că intrasem în hotel urmărind-o pe Val, femeia care era moartă afară.

Oh, Doamne!

Cu gâtul uscat de emoţie, am luat-o la goană pe scări, apoi

am intrat pe unul dintre holurile hotelului, îndreptându-mă spre un lift. Din fericire, nu am avut nevoie de card să urc în el. Mi-am ridicat părul şi l-am răsucit într-un nod. Holul de la intrare era plin cu oameni care se îndreptau spre uşile rotative din sticlă. Înghesuindu-mă pe lângă ei, am ieşit pe Canal şi am luat-o înainte, ignorând toate zgomotele – discuţiile oamenilor, şoaptele şocate, sirenele. Odată ajunsă pe Bourbon, am scos telefonul. Am vrut să îl sun pe Ren, dar, din moment ce nu îmi trimisese mesaj, ştiam că e încă ocupat. Într-o zăpăceală ciudată, detaşată, am decis să nu-l deranjez. Ştiam că trebuie să raportez asta, aşa că am căutat numărul lui David şi am apăsat pe butonul de apel în timp ce înaintam orbeşte pe trotuar. David a răspuns la al patrulea apel.

— Ce e?

Mereu răspundea aşa. Nu era o întrebare, ci un ordin. Nu ştiu de ce, auzind ceva atât de familiar, nodurile din stomac mi s-au relaxat.

— Ivy sunt!

— Mi-am cam dat seama când ţi-am văzut numele pe ecran, a răspuns el, ironic. Ce e?

O femeie mai în vârstă m-a observat, iar faţa i s-a încruntat a îngrijorare. M-am şters cu mâneca sub nas; uitasem că sângerez.

— Val e moartă.

O înjurătură tăioasă mi-a explodat în urechi.

— Am nevoie de mai multe detalii, şi acum!

— Am văzut-o pe Bourbon şi a luat-o la fugă. Am urmărit-o până pe acoperişul unui hotel de pe Canal, i-am explicat, vorbind în şoaptă, în timp ce înaintam pe stradă. Venise aici să facă ceva, dar nu mi-a spus ce anume. Ne-am bătut, iar ea…

Mi s-a oprit respiraţia, pentru că nu puteam să-i spun tot adevărul, şi atunci ce însemna că sunt eu? Trebuia să mă ocup de asta mai târziu.

— A căzut de pe acoperiş.

— Rahat! a mormăit David.

Am inspirat, dar respiraţia mi s-a blocat.

— N-am omorât-o eu. David n-a răspuns, şi nici măcar nu ştiu de ce am continuat să vorbesc: Am întrebat-o de ce a făcut-o, de ce ne-a trădat. Ea…

— Nu contează, Ivy! Nu contează de ce! A făcut ce a făcut. A fost alegerea ei, a zis David, oftând adânc. E încă pe Canal?

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Da!

— O să trimit pe cineva acolo! Sună-l pe Robby! Spune-le că e de-a noastră! A urmat o pauză, apoi am auzit: Eşti liberă pentru restul nopţii!

M-am oprit în mijlocul trotuarului. Cineva, o femeie, s-a lovit de mine, şi i-am aruncat o privire care o avertiza să nu scoată o vorbă.

— De ce? Mă simt bine. Pot…

— Ai fost apropiată de ea. Tocmai ai văzut-o murind. Nu-mi pasă cum zici că te simţi, eşti liberă pentru restul nopţii. Pleacă de pe străzi, sau o să fii pe liber şi mâine! m-a sfătuit David. Serios! E un ordin!

Am pornit din nou, strângând din dinţi, şi am regretat imediat, pentru că mă durea falca.

— În regulă!

— Va trebui să vii mâine şi să scrii un raport, a zis el. Nu uita!

Chiar nu eram nerăbdătoare să fac asta. Am închis şi am mai mers vreo patru paşi, înainte ca telefonul să sune din nou. Era Ren. Am răspuns.

— Bună!

— Tocmai am aflat despre Val. Unde eşti?

— Hmm… m-am uitat eu în jur. Pe Bourbon. Peste drum de Galatoire's.

— Stai pe acolo şi ne vedem în câteva minute!

— Ren! am şoptit, cu inima tresăltând.

Chiar îmi venea să plâng.

— Eşti ocupat cu treburile pentru Elită, nu e nevoie să vii după mine!

— Ai nevoie de mine, iar eu trebuie să fiu acolo, a răspuns el. O să vin. Da?

A închis înainte să îi pot răspunde şi a trebuit să inspir adânc, să nu cedez. M-am uitat în jur şi, cum n-am găsit niciun loc unde să mă aşez, m-am rezemat de zidul de culoarea muştarului şi am aşteptat până când arsura oribilă din stomac mi-a urcat încet spre gât.

Val trădase Ordinul. Aproape că murisem din cauza ei, dar… fusese cea mai bună prietenă a mea, iar acum era moartă. Moartă pe stradă, din cauza alegerilor pe care le făcuse, a încrederii pe care o înşelase şi pe care o acordase în mod greşit altora. Nu înţelegeam de ce simt atât de multă durere pentru cineva care făcuse unul dintre cele mai rele lucruri, dar asta simţeam, iar suferinţa nu era mai mică din cauza a ceea ce făcuse.

Dimpotrivă, era mai mare.

*

Ren a apărut după vreo douăzeci de minute, scurtând drumul cam cu cinci minute, ceea ce era impresionant. N-a zis nimic când m-a văzut rezemată de zid şi nici eu n-am scos o vorbă. Parţial, pentru că eram foarte… uşurată să îl văd, cu părul acela creţ minunat de dezordonat, cu ochii verzi strălucitori şi calzi şi cu tot ce era plin de viaţă la el.

S-a apropiat de mine şi, o clipă mai târziu, eram în braţele lui, iar el mă ţinea foarte strâns şi foarte aproape. Nu-mi păsa ce părere îşi făceau cei de pe stradă. Mi-am pus braţele în jurul lui şi m-am agăţat de el. Una dintre mâini îi aluneca în sus şi-n jos pe spatele meu, şi am rămas aşa acolo vreme îndelungată.

— Te simţi bine?

S-a dat un pic în spate şi şi-a lipit buzele de fruntea mea.

— Bărbia ta e un pic roşie.

— Mă simt bine!

Vocea îmi era răguşită.

Şi-a pus braţele pe după umerii mei şi m-a mai tras o dată la pieptul lui.

— Îmi pare rău, scumpo!

Degetele mi s-au înfipt în tricoul său.

— Nu eu am omorât-o, Ren. A…

— Nu contează cum s-a întâmplat, a zis el, dar conta.

Ascundeam atât de multe!

— Să o înfrunţi a fost ultimul lucru pe care mi-l doream pentru tine. E prea dificil! a zis el. Ştiu ce simţi.

Am deschis ochii încet. Ren chiar ştia. Oarecum. Prietenul lui cel mai bun nu îl trădase, pentru că nu ştiuse că e halfelin, dar şi Ren pierduse pe cineva la care ţinea.

Şi o făcea din nou, dar habar n-avea.

Gândurile mi-au fugit înapoi, la momentele de mai devreme din seara aceea. Fusesem la câteva secunde de a-i spune adevărul lui Ren, dar mă oprisem. Apariţia lui Henry şi ceea ce tocmai se întâmplase cu Val nu schimbaseră nimic. M-am tras înapoi, dregându-mi vocea:

— Ce voia Kyle?

Privirea lui Ren s-a mutat asupra chipului meu în vreme ce-mi dădea la o parte câteva şuviţe de păr.

— Voia să vorbim despre halfelin şi despre planurile de a-i găsi pe unii dintre elfi! Să vedem dacă putem prinde vreunul, să îl facem să ne spună încotro să o luăm, dar, cu cele întâmplate cu Val…

Inima mi-o luase din nou la galop. Habar n-aveam câţi elfi ştiau ce sunt, dar era foarte posibil ca numărul lor să fie foarte mare. Nu aveam scăpare din asta. Dacă cele întâmplate cu Val mă

învăţaseră ceva, tocmai asta era.

— Nu ea era halfelinul, Ren.

Sprâncenele i s-au unit a uimire.

— Kyle aşa crede, ştiu…

— Eu sunt halfelinul! am şoptit.

Capitolul paisprezece

Oh, Doamne!

Gata! O spusesem! Spusesem adevărul – un adevăr cutremurător, rostit în faţa unei clădiri care, cel mai probabil, era un bar.

Sprâncenele lui Ren erau ridicate, iar buzele lui pline, întredeschise. Au trecut câteva secunde în care inima mi-a bubuit în piept.

— Poftim? a zis el, în cele din urmă. Ivy…

— Eu sunt!

Vocea şi mâinile îmi tremurau.

— Nu am ştiut până la vreo săptămână după ce m-am luptat cu prinţul. Nu am…

— Încetează! m-a oprit el, ridicând mâinile. Nu ştiu de ce crezi asta. Nu îmi pasă ce a zis Kyle. Val era halfelinul. E logic.

— Nu! Nu e logic!

Am făcut un pas în spate, înghiţind cu greu. Lacrimile mi s-au adunat în gât, dar trebuia să mă adun. Am respirat greu.

— Ce a spus Kyle mai devreme e adevărat. Dacă Val ar fi fost halfelinul, cavalerii n-ar fi expus-o riscului de a deschide poarta în noaptea aceea. Nu ar fi fost afară în seara asta. Ei ar fi făcut orice s-o ţină în siguranţă, să poată fi disponibilă pentru… pentru prinţ. Nu e ea.

— Bun! În regulă! a încuviinţat Ren şi şi-a trecut o mână prin părul răvăşit. Înţeleg de ce crezi asta şi că ai trecut printr-o perioadă foarte stresantă, dar…

— Nu e vorba despre stres, Ren! Nu mă asculţi! Nu e vreo teorie nebună inventată de mine. Nici măcar eu nu înţeleg cum. Ai spus că părinţii mei se iubeau şi că nu există nicio dovadă ca vreunul dintre ei să fi fost cu altcineva. Poate că a fost la fel ca în cazul prietenului tău. Nu ştiu, dar eu sunt.

Am încleştat pumnii.

— *Eu* sunt!

Ren se holba la mine, respirând sacadat.

— E imposibil!

Expirând brusc, i-am luat mâna şi l-am tras pe lângă câteva clădiri, apoi pe o alee bine luminată, care dădea într-o curte. Aleea mirosea slab a mucegai şi a fluide corporale dubioase, dar era cel mai retras loc. M-am uitat spre capătul aleii şi am văzut oameni care umblau de colo-colo, indiferenţi la ce se întâmpla la câţiva metri de ei.

— Ştiu că ar fi trebuit să îţi povestesc din clipa în care am aflat, dar… am sperat că nu se va ajunge la asta. Că nu va trebui să spun nimănui niciodată, şi ştiu că e greşit, dar eu…

Privirea mea s-a întors la el. Se uita fix la mine.

— Nu mai pot să te mint. Nu când ei sunt aici. Nu pot să-ţi fac asta. Nu vreau să fii prins cu garda jos.

Buzele i s-au întredeschis şi a inspirat adânc din nou.

— Îmi pare rău! am şoptit. Probabil că eşti foarte dezgustat de mine.

Ren a clătinat din cap încet.

— Dezgustat? Niciodată n-aş putea fi dezgustat de tine.

Speranţa a prins viaţă. Spunea că încă mă acceptă, chiar dacă ştia ce sunt? Nu avea să mă predea, iar noi…

— Nu ştiu ce îţi trece prin cap, dar putem găsi o soluţie.

S-a apropiat, ridicând o mână.

— Încearcă să înţelegi de ce crezi asta despre tine.

Dezamăgirea a gonit speranţa. Nu mă credea! Dumnezeule!

— O să-ţi arăt! i-am zis.

Sprâncenele i s-au unit în timp ce îngrijorarea i-a trecut peste chipul frumos.

— Scumpo, nu trebuie să îmi arăţi nimic!

Am simţit o durere în piept când m-am aplecat şi mi-am scos de sub pantaloni ţepuşa din lemn spinos. M-am îndreptat şi mi-am înclinat corpul în aşa fel încât oamenii de pe trotuar să nu vadă ce fac. Ren a făcut ochii mari şi a ţâşnit spre mine, dar era prea târziu. M-am tăiat în palmă în acelaşi loc unde mă tăiasem şi înainte. Am şuierat printre dinţi când am ridicat privirea, uitându-mă la Ren, pentru că deja ştiam ce se va întâmpla cu sângele meu. Avea să facă bule şi să fâsâie, iar el urma s-o vadă cu ochii lui, chiar şi în lumina slabă de pe alee, iar rahatul ăla nu era normal, ca să nu zic mai mult.

Ren s-a dat înapoi. S-a împleticit. Îmi imaginez că rareori îşi pierdea cumpătul în felul acela. S-a albit, iar gura i s-a mişcat, fără să scoată un sunet. Înghiţind nodul din gât, am închis palma şi am lăsat în jos ţepuşa.

— Eu sunt halfelinul, Ren!

Privirea lui goală s-a ridicat spre mine. Ochii aceia verzi şi frumoşi erau plini de groază şi de o emoţie pură, pe care nu o puteam desluşi pe deplin.

— Îmi pare rău! Foarte rău! Pur şi simplu, n-am putut să te mint. Nu cu ei aici. Nu îţi cer să minţi pentru mine, nici să faci sau să nu faci ceva.

M-am bâlbâit.

— Urăsc să îţi fac asta, pentru că te iubesc…

Am inspirat sacadat.

Oh, nu! Cuvintele acelea mi-au ieşit din gură, pur şi simplu. M-a cuprins groaza.

— Ren…

— Poftim? a şoptit el, iar eu am simţit cum inima îmi urcă în gât.

Nu puteam să repet. Nu puteam să rostesc din nou cuvintele

acelea. Expresia lui Ren s-a schimbat, părând surprinsă, când privirea i s-a mutat de la faţa la mâna mea.

— Îmi spui că eşti… eşti chestia asta, iar apoi că mă iubeşti?

Oh, Dumnezeule!

— Cum e… Cum mi-a scăpat asta? a întrebat el.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi n-am ştiut ce să zic. Ţepuşa din lemn spinos mă apăsa într-o parte, amintindu-mi cu brutalitate ce sunt, de fapt. Privirea lui Ren a trecut peste mine în timp ce clătina din cap.

— Tu…

Nu puteam să respir cum trebuie. Inspiram doar câte puţin şi nu mă ajuta cu nimic. În piept aveam o senzaţie sfâşietoare, pe care o mai simţisem cândva.

— Ren, nu…

— Nu pot…

Ren a ridicat mâna, oprindu-mă.

— În clipa asta nici măcar nu pot procesa aşa ceva.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Trebuie… trebuie să mă duc să vorbesc cu David, a zis el, iar mie mi-a stat inima.

Jur pe Dumnezeu că mi-a stat inima! Când a vorbit, vocea îi era dură:

— Trebuie să afle despre povestea cu cavalerul.

Am clipit încet în timp ce digeram ce spusese.

— Nu…

— Nu pot!

A tras aer în piept.

— Nu pot să fac asta chiar acum.

Senzaţia sfâşietoare s-a intensificat, lăsând o gaură pe care am ştiut că nu o voi umple niciodată. N-am mai zis nimic în timp ce el se îndepărta, lăsându-mă pe alee.

Nu m-am dus acasă imediat. Nu ştiu de ce. În următoarele

câteva ore am hoinărit, aşteptându-mă ca vreun membru al Ordinului sau Kyle să apară din vreuna dintre trăsurile trase de cai care se plimbau pe străzile înguste sau din vreo maşină neagră, cu geamuri fumurii, şi să pună mâna pe mine în timp ce patrulam prin Cartier.

Nu s-a întâmplat asta.

Pur şi simplu, nu voiam să vină la apartamentul meu şi să mă ia de acolo, nu cu Tink prin preajmă. Poate că de-asta nu m-am dus direct acasă. Dar, în cele din urmă, am obosit şi, ştiind că ar fi trebuit să fac asta cu ore în urmă, am pornit-o spre apartament. M-am intersectat o dată cu Dylan, apoi cu Jackie, un alt membru, dar niciunul dintre ei n-a şuierat „halfelin" şi n-a încercat să mă omoare. Ren nu spusese încă nimănui sau, dacă o făcuse, încă nu acţionau. Nici măcar nu îmi păsa dacă Dylan şi Jackie îi spuneau lui David că încă umblu pe străzi. Era cea mai mică problemă a mea.

Ori de câte ori auzeam scârţâit de cauciucuri sau pe cineva venind în spatele meu prea repede sau prea aproape, mă încordam. Nu era bine. Eram terminată şi mă zbăteam între furie şi suferinţă. Nu era niciun elf pe care să îmi descarc mânia şi era un păcat al naibii de mare, aşa că îmi venea să împart pumni la nimereală, să pocnesc oameni nevinovaţi de pe stradă. Un fel de cafteală din mers. Valul de emoţii haotice şi violente aproape că era prea mult. Iar apoi, când mi-am dat seama ce oribil ar fi fost să alerg pe acolo lovind oamenii, m-am simţit groaznic, iar asta a fost şi mai rău.

Apoi m-am gândit la Val, iar durerea s-a înteţit.

Şi m-am gândit şi la Ren.

Inima mi s-a frânt din nou. Îl iubeam – eram îndrăgostită de el, iar el… Doamne, probabil că acum mă ura! Îmi tot verificam telefonul în timp ce mă învârteam pe străzi, şi nici măcar nu ştiam de ce. Doar o părticică din mine credea că voi primi un mesaj sau că voi avea vreun apel ratat de la Ren, o părticică foarte

mică şi proastă. Desigur, de câte ori îmi verificam telefonul, nu găseam nimic. Dar partea aceea mică distrugea restul din mine.

A fost nevoie de tot efortul posibil să continui să merg, să continui să caut elfi şi să nu mă prăbuşesc pe Orleans Avenue sau să nu mă aşez pe o bordură şi să plâng. Când schimbul meu s-a terminat, m-am simţit mai uşurată, dar şi mai şovăitoare ca niciodată pentru că mă obişnuisem ca Ren să mă însoţească acasă.

Dar nu şi în seara aceea.

Şi probabil că niciodată nu mai avea să se întâmple.

În timp ce mă întorceam cu taxiul spre Coliseum parcă eram zăpăcită, iar când am intrat în apartament, am văzut că veioza de lângă uşă fusese aprinsă. De asemenea, Tink pornise soba cea veche, astfel că apartamentul nu era îngheţat, dar mirosea a păr ars şi a praf.

Mi-am trecut cureaua poşetei peste cap şi am lăsat-o pe scaunul de lângă uşă. M-am uitat pe hol şi am văzut că uşa lui Tink era închisă. Nu se întrezărea nicio lumină printre crăpături. M-am îndreptat spre dormitorul meu, închizând uşa încet după mine. Mi-am pus telefonul pe noptieră. Nu m-am dezbrăcat de tot. Doar mi-am dat jos ghetele şi mi-am scos armele, punându-le pe comodă, cu excepţia uneia. M-am dezbrăcat de pantaloni, lăsându-i pe jos. Am luat cu mine ţepuşa din lemn spinos şi am urcat în pat, punând-o lângă pernă.

N-am adormit.

Ochii mi-au rămas deschişi şi mă uitam în gol prin întuneric, fără să văd cu adevărat ceva. Durerea din piept era cât se poate de adevărată şi se tripla cu fiecare bătaie a inimii. Oricât de rău suna, o parte din mine regreta că îi spusesem adevărul lui Ren. Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi fost cu mine în clipa aceea, punând în practică toate lucrurile pe care mi le şoptise la ureche înainte să plecăm la lucru. Braţele lui ar fi fost în jurul meu, făcându-mă să uit cu totul de Val şi de soarta ei. Buzele lui ar fi fost lipite de ale

mele şi, chiar dacă nu ar fi schimbat ce sunt sau ce am fi avut de înfruntat, ar fi făcut ca totul să pară… cumva mai uşor. N-aş fi fost singură în toate astea. Am fi fost împreună.

Dar l-aş fi minţit.

Am strâns mâna, ignorând durerea din palma în care mă tăiasem. Procedasem corect că îi spusesem, dar asta nu însemna că nu durea, că nu adâncea suferinţa. Ce zisese Ren?

„Chestia asta".

Aşa spusese că sunt. O chestie. Poate că nu vorbise serios, poate că fusese doar derutat pe moment, dar avea dreptate. Nici măcar nu eram pe deplin umană. Eram o chestie şi fusesem o proastă. Nici nu ştiam de ce mă amăgisem să cred că noi doi am avea o şansă. Din clipa în care aflasem că eu sunt halfelinul ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să pun capăt poveştii şi să mă îndepărtez de el. De fapt, nici n-ar fi trebuit să mă încurc în vreun fel cu el. Mereu ştiusem că nu se va termina bine.

Mă împotrivisem şi îl ţinusem la distanţă, pentru ca în final să cedez, şi uite cum ajunsesem!

Am închis ochii şi am încercat în zadar să respir; gâtul mi se uscase, iar privirea îmi era înceţoşată de lacrimi. Când acestea din urmă mi s-au rostogolit în final pe obraji, am ştiut că pierdusem controlul. Lacrimile s-au transformat rapid în suspine, genul care îmi zguduiau tot trupul. Mi-am pus mâinile peste faţă, să înăbuş sunetul. Oh, Doamne, era un sentiment cunoscut! Mai simţisem asta, după Shaun. Fusese altfel, pentru că atunci simţisem vinovăţie amestecată cu suferinţă, iar Shaun murise. Slavă Domnului că Ren încă era acolo, undeva, dar ce simţeam în clipa aceea era la fel de intens.

Şi îmi sfâşia inima.

Nu îl cunoşteam pe Ren de prea multă vreme şi, chiar dacă noi doi ne făcuserăm de cap, petrecuserăm împreună doar o noapte şi o dimineaţă. Erau atât de multe lucruri pe care nu apucaserăm să le facem împreună! La fel şi cu Shaun. Viaţa lui se

terminase din cauza greşelilor mele stupide, înainte ca el să apuce să trăiască cu adevărat. Iar Ren?

Adevărul era că între mine şi Ren totul se terminase încă înainte să înceapă, şi nu ştiam pentru cine plângeam mai mult: pentru mine, pentru ceea ce mie şi lui Ren nu ne fusese dat să trăim sau pentru Val.

Capitolul cincisprezece

Când m-am trezit marţi dimineaţă, simţeam dureri adânc în piele şi chiar mai mult de atât, până în oase şi în muşchi. Ochii mă înţepau, iar tâmplele îmi zvâcneau din pricina lipsei de somn şi a faptului că jelisem toată noaptea. Plânsesem atât de mult, încât eram sigură că nu îmi mai rămăseseră lacrimi.

M-am întors pe spate, uitându-mă fix la tavan, şi am inspirat adânc. Îmi simţeam faţa scorţoasă. Era greţos, poate chiar un pic jalnic. Nu pentru că plânsul te face slab sau demn de milă. Cândva, credeam asta, însă apoi mă maturizasem. Am lăsat aşadar lacrimile să iasă. Chiar dacă îmi simţeam pieptul de parcă îmi înfipsesem o ţepuşă prin el şi tot ce îmi doream era să îmi vâr faţa în pernă, nu puteam să fac asta.

Sufeream. O jeleam pe Val. Aveam inima frântă, dar nu puteam să mă complac în asta. Aveam atâtea de făcut şi nu ştiam cât timp îmi mai rămăsese. În orice clipă putea să reapară prinţul – Drake – şi, cu toate că eram sigură de abilităţile mele de ninja şmecher, ştiam că n-aş fi câştigat o înfruntare cu el. Cel puţin nu încă, mai ales după cât de uşor… se ocupase de Val cu o seară înainte. Nici măcar nu îl văzusem mişcându-se. Dacă ar fi venit după mine, aş fi fost terminată.

Şi cine ştie, poate că Ren avea să mă dea pe mâna Ordinului sau a Elitei? Sau puteau să vină după mine în orice clipă, chiar dacă… chiar dacă Ren nu mă dăduse în vileag. Tipul acela, Kyle, putea să îşi dea seama şi singur, deoarece ştia că nu Val e

halfelinul. Aşadar, nu aveam timp de pierdut.

Trebuia să vorbesc cu Brighton, să văd dacă aflase ceva despre presupusele comunităţi de elfi buni. Trebuia să scriu un raport stupid, deşi să mă duc la sediu era ca şi cum aş fi intrat în cuşca leului, cu carne atârnată de gât. O vizită la Jerome era, de asemenea, pe listă.

Şi trebuia să mă retrag de la cursuri.

Era timpul să mă apuc de treabă.

Cu un geamăt adânc, m-am întors pe o parte şi mi-am coborât picioarele din pat. În timp ce mă dezbrăcam, gândurile mi-au fugit spre Ren, dar le-am pus frână, pentru că se îndreptau spre o coliziune. Apoi mi-a apărut în minte chipul lui Val şi a trebuit să îmi ţin respiraţia, până am simţit că ameţesc. Nu! Nu! O mie de nu! Nu aveam să mai petrec nici măcar o secundă gândindu-mă la el, la Val sau la cum mă simţeam, nu când aveam atâtea de făcut. Mai târziu, când urma să am timp, aveam să retrăiesc momentele acelea, dar până atunci trebuia să mă adun.

După duş, am luat-o spre bucătărie, îmbrăcată cu halatul meu vechi şi ponosit, dar m-am oprit în uşa dormitorului. Practic, erau zone în care se vedea prin chestia aia, iar Tink nu mai era spiriduşul mic şi asexuat pe care îl credeam. Obrajii mi s-au încins când mi-am amintit de câte ori mă văzuse aşa. Nu trebuia să se mai întâmple. M-am întors pe călcâie şi m-am schimbat într-o pereche de blugi vechi şi o bluză cu mânecă lungă.

Mi-am răsucit părul pe jumătate uscat şi l-am prins în creştetul capului, apoi am intrat în bucătărie. Tink era în picioare lângă chiuvetă, uitându-se în ea. N-a ridicat privirea când m-am dus spre frigider.

— Seara trecută ai venit singură acasă, a zis el.

Ignorând comentariul, am deschis uşa frigiderului şi am luat o cola.

— Şi nu e aici nici acum, a continuat Tink.

M-am întors şi mi-am dat seama că ţinea în mână o chestie

mică ce semăna cu un băţ, cu un fir subţire atârnat la capăt, care dispărea în chiuvetă.

— Nu că mă plâng. Chiar aveam nevoie de o pauză de el.

Am desfăcut doza de cola şi am luat o gură. Tink umpluse chiuveta cu apă. Habar n-aveam ce… Şi-a tras braţul în spate şi a azvârlit băţul – nu, era o undiţă – în faţă. Am făcut ochii mari. Am ţâşnit spre el, aproape scăpând sucul.

— Ce dracului, Tink! *Pescuieşti* în chiuveta mea?

A ridicat privirea.

— Daaaa! a zis el tărăgănat.

Am pus cola pe dulap şi m-am apropiat încet de chiuvetă.

— Dacă sunt peşti în chiuveta mea, jur pe Dumnezeu că trag apa după tine la toaletă!

Tink mi-a aruncat o privire plictisită.

— De parcă aş încăpea.

— Tink!

A oftat.

— Calmează-te! Nu sunt peşti adevăraţi.

S-a lăsat în genunchi, a băgat mâna în apă şi a scos un peşte mic şi roşu din plastic.

— Am încercat să comand de pe Amazon unii adevăraţi, dar, din păcate, nu aveau.

M-am rezemat de blat, oftând uşurată. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru lucrurile mărunte din viaţă!

— Aşadar, unde e Renny, Tin Tin?

Ştiind că Tink nu avea să renunţe până nu îi răspundeam la întrebare, am decis să îi spun parţial adevărul, pentru că nu mă simţeam pregătită să discut despre ce se întâmplase în realitate.

— Ne-am certat ieri.

— Serios?

Părea mult prea fericit când a auzit asta, pentru că a lăsat să-i cadă undiţa în apă. Am încuviinţat şi am luat o înghiţitură uriaşă de cola, care mi-a ars gâtlejul.

— Nu cred că o să vină pe aici o vreme.

— Chiar aşa rău v-aţi certat?

Tink şi-a lăsat capul într-o parte.

— Nu… nu i-ai spus, nu-i aşa? Ce eşti?

Nu m-am gândit nicio clipă să îi spun că făcusem asta, pentru că nu avea rost să îl sperii.

— Nu i-am spus.

M-a studiat o clipă.

— Atunci, de ce v-aţi certat?

— Nu e ceva despre care să vreau să vorbesc.

Am terminat de băut şi am aruncat doza la gunoi. Mi-a venit o idee şi m-am uitat la el.

— De ce ai mărimea asta acum?

— De ce nu? a zis el, ţopăind pe marginea blatului.

— Pentru că ştiu că, de fapt, nu eşti de dimensiunea asta, am replicat. Aşadar, de ce rămâi mic?

A ridicat din umeri. Niciun răspuns.

Privindu-l cum ţopăie înapoi pe blat, mergând în direcţia opusă, m-am gândit la altceva.

— Ce-ai face dacă aş muri?

S-a oprit cu un picior ridicat. A întors capul încet spre mine.

— De ce te-ai gândi la aşa ceva?

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— M-am mai gândit la asta, dar… ştii tu, cu tot ce se întâmplă, există riscul. Întotdeauna a existat riscul ăsta, Tink. Ce ai face?

Tink a deschis gura, apoi a închis-o. Aripile i-au căzut.

— Nu ştiu ce aş face, a zis el. Presupun că ar trebui să găsesc pe altcineva care are Amazon Prime.

— Drăguţ! am zis, clătinând din cap. Serios! În cele din urmă, va trebui să ieşi de aici, ştii? Să adopţi… forma ta mai mare. De acord, asta nu înseamnă musai că o să te integrezi, dar nu vei mai fi de mărimea unei păpuşi cu aripi.

Când a răspuns, Tink a fost surprinzător de serios:

— Ştiu ce va trebui să fac, Ivy. Nu trebuie să îţi baţi capul din pricina asta.

Am simţit o uşurare ciudată şi am încuviinţat. Am pornit spre hol, apoi m-am oprit din nou. M-am întors spre el.

— Vrei peşti? Ca animale de companie, vreau să zic. Nu să îi pescuieşti în chiuvetă.

A făcut ochii cât nişte farfurioare.

— O să îmi iei, dacă zic da?

— Da! am răspuns, hotărând să o fac. Poţi să începi cu ceva uşor. Cu un beta sau un peştişor auriu, de exemplu…

— Pot să am un dihor? m-a întrerupt el.

Am clipit.

— Poftim? Nu! Exclus dihor.

Tink s-a îmbufnat şi a zburat spre masa de la geam.

— Dar o pisică? Uneori, văd pisici prin curte. Mă uit la filmuleţe cu ele pe YouTube. Par să fie… cumva rele, şi îmi cam place asta.

— Tink, probabil că o pisică te-ar mânca, dacă rămâi la dimensiunea asta.

Am făcut o pauză.

— Şi, categoric, ţi-ar sfâşia vreo aripă.

— Neah…

Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Cred că o pisică m-ar iubi, mai ales dacă mi-ai lua un pisoi şi l-aş creşte.

— Evident, n-ai mai avut de-a face cu o pisică, am zis sec. Nu contează dacă ai crescut-o, pisica va încerca să te omoare, la un moment dat.

Tink s-a încruntat.

— Refuz să cred asta.

Am oftat.

— Ce zici de o ţestoasă?

— Nu știu.

— Ce să faci cu o pisică sau un dihor? l-am întrebat, cu mâinile ridicate în aer.

— I-aș mângâia. I-aș îmbrățișa. Nu poți face asta cu o afurisită de țestoasă.

— Cred că o poți mângâia, am insistat eu.

S-a înălțat în aer.

— Vreau ceva pufos.

Am clătinat din cap și m-am întors.

— Știi ceva, uită că am zis ceva despre asta…

— Nu! Nici vorbă să uit!

A venit după mine pe hol.

— Nu voi uita asta niciodată! Absolut niciodată!

Am dat ochii peste cap și mi-am luat poșeta, apoi m-am dus în dormitor, mi-am pus telefonul în geantă și m-am înarmat.

— Uite ce e, dacă ai avea o pisică, ar trebui să ai grijă de ea.

— Știu asta!

Tink a zburat spre ventilatorul din tavan și s-a prins de una dintre pale, legănându-se de ea.

— Ar trebui să îi iau o cutie pentru nisip – preferabil una din aia care se curăță singură, și jucării de pisici, și…

Când am ieșit din dormitor, am apăsat pe întrerupător și am pornit ventilatorul, rânjind când a țipat.

— Asta a fost aiurea! a strigat el, zburând prin cameră. Niciodată nu i-aș face așa ceva unei pisicuțe!

— Pa, Tink!

Am închis ușa fără să-l mai ascult și am ieșit pe verandă. Aerul rece m-a învăluit imediat. La naiba, chiar era răcoare! M-am bucurat că îmi luasem o bluză călduroasă, cu mâneci lungi. Ce naiba era cu vremea? În mod normal, în octombrie ar fi trebuit să fie vreo 25 de grade. Trecând prin curte, am observat că o parte din viță-de-vie se ofilise. Am încetinit, îndreptându-mă spre gardul din fier forjat. Viță-de-vie era o plantă rezistentă. De

obicei, ţinea tot anul, şi o văzusem afectată o singură dată, în timpul unei secete severe. Am cercetat lungimea gardului. Toată întinderea de viţă-de-vie părea ternă şi fragilă. Iar asta era ciudat, deoarece, cu doar câteva zile în urmă, era plină de viaţă şi se întindea peste tot.

Am întins mâna şi am atins-o cu degetele. Frunza s-a strâns imediat şi s-a sfărâmat, risipindu-se în bucăţele care mi-au alunecat printre degete, până mi-a rămas în palmă doar un strat fin de praf.

După o scurtă oprire la Loyola ca să rezolv retragerea de la cursuri, lucru care a fost ca naiba, am sunat-o pe Brighton, înainte să prind un taxi spre Cartier. Ea încă se uita pe hărţi şi zicea că sunt multe, dar niciuna nu era marcată cu asteriscuri utile, care să indice locurile unde trăiau micuţii şi fericiţii elfi buni.

Încă nu avea niciun semn de la mama ei, iar când i-am spus că urma să mă opresc pe la Jerome n-a părut chiar optimistă că voi scoate ceva de la el. M-am rugat să nu aibă dreptate. Ce altă opţiune aveam, dacă ea nu reuşea să găsească nimic pe hărţi? Mai ales că mama ei dispăruse.

Jerome locuise cândva în parohia St. Bernard, dar casa lui fusese distrusă de uraganul Katrina. De atunci, locuia în Tremé, într-o căsuţă creolă2. Tremé nu avea o reputaţie prea bună. Desigur că erau unele zone mai dure, dar cartierul era vechi, frumos şi mândru de moştenirea lui. Mai multe infracţiuni aveau loc în Cartier, iar o plimbare prin Tremé nu era ca în Little Woods – o zonă devastată de furtună şi mulţi ani după aceea încă uitată – sau în Center City, unde lucrurile deveneau un pic mai violente. Tremé fusese puţin afectat de Katrina, mai mult din cauza verandelor înalte ale caselor vechi, dar se intervenise decent în cartier. Sau, cel puţin, aşa mi se spusese.

---

2 Stil arhitectural specific zonei de coastă americane din jurul Golfului Mexic (n. red.).

Cum nu aveam tort făcut acasă să îi aduc, m-am oprit la o patiserie de pe Phillips şi am luat o tartă cu ciocolată, care mi s-a părut aproape la fel de bună, iar apoi am pornit spre el. Casa lui Jerome era mică şi albă, cu o uşă de un roşu-aprins şi o verandă înaltă. Am trecut pe lângă trei copii care se alergau pe trotuar, unul dintre ei având în braţe o minge de baschet. Când am urcat treptele, lemnul mi-a scârţâit sub picioare. Am mutat cutia cu tarta în mâna cealaltă şi am bătut la uşă.

— Ce e? a răsunat dinăuntru vocea lui Jerome, urmată de o tuse puternică.

Am făcut ochii mari şi m-am întors într-o parte.

— Ivy sunt.

— Şi? a venit răspunsul, dar parcă mai de aproape, oarecum.

Mi-am reprimat o replică.

— Am venit să văd cum te simţi.

— Simt că nu am chef de musafiri.

Uşa s-a deschis totuşi, iar Jerome stătea acolo, într-un halat verde-pădure. Arăta al naibii de tras la faţă. Pentru o clipă, ne-am uitat unul la altul. Apoi, privirea i-a căzut pe cutia pe care o ţineam în mâini. Fără să spună un alt cuvânt, s-a dat la o parte. Am intrat şi m-am uitat în jur prin living. Ştiam de ceva vreme unde locuieşte Jerome, dar nu mai fusesem niciodată pe la el. Mobilierul din piele era tipic pentru un burlac. La fel şi jocul de pe ecranul plat al televizorului.

— Arăţi ca dracu'! a zis el, uitându-se mai atent la mine. M-am gândit că ar trebui să ştii.

— Ei bine, casa ta miroase a praf şi a Vicks VapoRub, am răspuns.

Jerome a pufnit, apoi a tuşit, îndreptându-se spre fotoliul extensibil, pe care s-a trântit.

— Să mă insulţi în timp ce aş putea fi pe moarte e o josnicie nouă, chiar şi pentru tine, demon roşcat!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dar, hei, ţi-am adus plăcintă cu ciocolată!

— Asta te ajută să te revanşezi un pic pentru grosolănia ta, a zis şi şi-a aranjat halatul. Pune-o pe blatul din bucătărie, da?

Nu era chiar o întrebare, dar am decis să nu zic nimic şi am parcurs distanţa mică până la bucătărie, unde am pus-o pe blat, lângă o cafetieră ce strălucea de curată.

— Unde e băiatul ăla al tău? m-a întrebat.

Durerea mi-a străpuns pieptul în timp ce m-am întors în living.

— A ieşit cu… treburi de bărbaţi.

Jerome mi-a aruncat o privire care părea o combinaţie între „eşti proastă?" şi „de ce îmi iroseşti timpul?".

— Am auzit despre Val, a zis el.

— Aha!

Mi-am dres vocea, nedorindu-mi să duc discuţia în direcţia aceea. M-am aşezat pe marginea canapelei şi mi-am pus palmele pe genunchi.

— Aşadar, nu te simţi mai bine?

Expresia i-a devenit şi mai elocventă.

— Fată, ştiu că n-ai venit să vezi cum mă simt.

— Sunt oarecum insultată de lipsa ta de încredere în mine, am zis.

— Rahat! a râs el, apoi a tuşit. De ce ai venit? Te-a trimis David să-mi spui să-mi mişc fundul înapoi la magazin? Pentru că poţi să-i transmiţi să-şi bage…

— Nu, David nici nu ştie că sunt aici. De fapt, nimeni nu ştie.

Asta l-a făcut să tacă, dar n-a fost singura schimbare. Mâna dreaptă i-a alunecat de pe braţul fotoliului, îndreptându-se spre pliul din pernă, şi am ştiut imediat ce căuta.

Un pumnal.

Sau o armă.

— Iisuse! am zis, ridicând mâinile în aer. N-am venit să te omor! Ce naiba, Jerome?

Mâna i-a încremenit.

— Nu se ştie niciodată!

Era trist, dar adevărat.

— Uite ce e, am venit cu un scop. Vreau să te întreb ceva.

Suspiciunea încă i se citea pe faţă.

— Aşa…

Am decis să fiu directă.

— Vreau să aflu despre elfii care nu se hrănesc din oameni.

Pentru o secundă, l-am văzut uimit, înainte ca trăsăturile lui să îşi reia obişnuita expresie morocănoasă, dar îl văzusem. Bingo, futu-i! Îl văzusem.

— Nu ştiu ce…

— Ba da, ştii! am continuat, aplecându-mă spre el. Şi e important.

— Eşti nebună!

A clătinat din cap, ferindu-şi privirea, şi a mijit ochii negri.

— N-ar trebui să pui întrebări din astea. Tu nu ştii…

— Ştiu că Ordinul a lucrat cu aceşti elfi până acum câteva decenii şi că Ordinul a ascuns asta atât de bine, încât n-a aflat nimeni.

Pentru o clipă, a rămas tăcut.

— I-a umblat gura lui Merle.

M-a cuprins entuziasmul.

— De fapt, nu chiar. Merle a dispărut.

Privirea i-a ţâşnit spre mine.

— Poftim?

— A dispărut. Cred că s-ar putea să se fi dus la una dintre comunităţile astea.

— Nici vorbă!

A clătinat din cap încă o dată.

— Nu e posibil!

Papucul i-a început să bâţâie.

— Şi nu pen' ce crezi tu. Comunităţile alea nu mai există.

Rahat, aproape că am rămas fără suflare! Jerome chiar vorbea cu mine.

— Tu… Deci tu spui că într-adevăr există comunităţi de elfi care nu se hrănesc din oameni? Care sunt buni?

— Am zis că nu „mai”, la trecut. Toate au fost… rezolvate.

M-am încruntat. Jerome şi-a frecat fruntea cu o mână greoaie.

— David nu ştie despre asta. A fost înainte să vină el ca lider de sector şi când era doar un băieţaş care lucra pe străzi. Nime' de p-aici nu ştie de asta, în afară de Merle. Şi aşa tre' să rămână.

— Stai aşa! Cum?

— Toate astea sunt de domeniul trecutului, şi nimeni nu vrea să revină la ce a fost. Îmi pare rău să aud că Merle a dispărut, dar nu s-a dus la niciun elf bun! Şi nu am nimic de adăugat.

— Jerome, te rog! Este evident că ştii ceva despre elfii ăştia.

Mă luptam să nu-mi pierd răbdarea.

— Ce se poate întâmpla dacă îmi povesteşti despre asta?

A râs.

— Fată, nu ştii ni'ca.

— De-asta sunt aici.

— Nu e nimic de zis! a repetat el.

Am numărat până la zece, înainte să continui:

— Evident, sunt o grămadă de zis. La un moment dat, au existat elfi care nu se hrăneau din oameni. De ce nu poţi să îmi spui despre ei, despre ce s-a întâmplat?

Jerome a tăcut.

— Ştii că prinţul şi cavalerii au trecut prin porţi şi…

— Şi nu are nicio legătură cu ce era acum treizeci şi mai bine de ani. Ei nu te pot ajuta, pen' că nu mai există! a izbucnit Jerome. Îmi pare rău că nu am genul de informaţii pe care le cauţi, dar e timpul să pleci!

— Jerome!

Mi-am încleştat pumnii.

— Vorbesc serios, Ivy! Tre' să pleci! Acum!

Privirea i s-a aţintit asupra mea.

— Nu mă face să mai zic o dată!

I-am susţinut privirea. Nu înţelegeam. Ştia ceva. Îmi cam confirmase că pe vremuri existaseră elfi buni, dar refuza să îmi dezvăluie orice detaliu despre asta, iar eu nu pricepeam de ce. De ce era aşa mare lucru să se afle despre faptul că existaseră elfi care nu se hrăneau din oameni?

— Ştii unde e uşa! a adăugat.

Oricât de mult m-ar fi scos din sărite, ştiam când trebuie să renunţ când era vorba despre Jerome. Am strâns din buze şi m-am ridicat.

— Sper să îţi placă tarta! am zis.

N-a zis nimic până am ajuns la uşă, apoi l-am auzit:

— Nu-i întreba nici pe alţii despre asta! Ţine cont de sfatul meu! Nu există nimic despre care să trebuiască să ştii.

Nu am răspuns şi am ieşit, închizând uşa după mine. În timp ce coboram treptele, mi-a sunat telefonul. L-am scos şi am văzut că e David. Inima mi-a tresăltat un pic, iar când am răspuns, mi-am dorit ca vocea să-mi rămână calmă.

— Ce e?

— Ren e cu tine?

M-am oprit.

— Nu! De ce?

— Rahat! a mormăit David. Trebuia să se întoarcă aseară şi să discute cu mine despre nişte rahaturi urgente. N-a apărut. L-am sunat şi aseară, şi azi-dimineaţă. Nimic. De parcă ar fi dispărut de pe faţa planetei.

Capitolul şaisprezece

Discuţia cu Jerome şi întreaga situaţie au trecut în plan secund. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul în timp ce mă

holbam la telefon. Nu era posibil ca Ren să fi dispărut. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când îl văzusem ultima dată. De acord, nu conta cât trecuse, dar refuzam să cred că dispăruse, pur şi simplu. Nici vorbă. Creierul meu nu putea nici măcar să proceseze asta.

Era foarte posibil să fi luat o pauză neplanificată şi neaprobată, după ce îi spusesem bomba, dar chiar nu l-ar fi anunţat pe David? Ren era prea responsabil să facă aşa ceva.

În timp ce mă întorceam spre Cartier, am ignorat felul în care pulsul mi-o luase razna şi l-am sunat pe Ren. Probabilitatea să-mi răspundă, când el nu-i răspundea lui David, era mică, dar trebuia să încerc. Telefonul a sunat, dar a intrat căsuţa vocală. Pentru o clipă, n-am ştiut dacă să las un mesaj sau nu, iar apoi mi-am spus că sunt o proastă. Cuvintele au ieşit, pur şi simplu:

— Ren, sunt Ivy! Te sun pentru că te caută David. A încercat să dea de tine… Mă rog, evident, ştii că nu i-ai răspuns la apeluri.

Am dat ochii peste cap şi m-am oprit la colţul St. Louis cu Basin.

— În fine, poţi să mă suni? Nu mă aştept să mă suni. Totuşi, sună-l pe el! Te rog!

După ce am închis, am pus telefonul înapoi în geantă şi mi-am îndepărtat şuviţele de păr de pe faţă. M-am uitat spre cimitir. Se auzeau râsete forţate, în timp ce un ghid turistic îi încânta pe turişti cu poveşti despre Marie Laveau, regina voodoo, şi fiica ei.

Acidul îmi răscolea stomacul, de parcă băusem lapte stricat. Dacă prinţul îl prinsese pe Ren? Simplul gând că s-ar fi întâmplat asta m-a lăsat fără respiraţie. Ren putea să mă urască şi să nu suporte să mă vadă, dar îl voiam în viaţă. Bun. Nu trebuia să mă panichez. Trebuia să mă duc la sediu, pentru că, înainte să închidă, David îmi amintise de raportul ăla stupid, dar puteam să trec pe lângă locul unde Ren îşi parcase camioneta ieri după-amiază. Puteam să văd dacă mai e acolo. Dacă era, atunci… da, atunci puteam să mă îngrijorez.

Am iuţit pasul şi mi-a luat vreo cincisprezece minute să ajung unde parcase Ren. Am intrat în parcarea mică, slab luminată, şi m-a luat cu frig, pentru că erau cu cel puţin zece grade mai puţin decât afară. El parcase la al doilea nivel, ultimul etaj. M-am îndreptat spre scările de ciment. Parcarea era mică, încăpeau doar vreo cincizeci de maşini, dar în unele zile era plină, mai ceva ca o conservă cu sardine. Ziua aceea era una dintre ele. Tot locul mirosea a vapori de benzină şi a transpiraţie. Am ocolit palierul de la etajul al doilea şi m-am grăbit spre partea din spate, mergând pe lângă stâlpii pătaţi şi cercetând şirurile de maşini. Ştiam că parcase undeva, pe la mijloc, dar când am ajuns în spate, nu i-am văzut camioneta nicăieri.

Era un semn bun, mi-am spus în timp ce mă uitam afară pe geamul prăfuit şi murdar, spre strada de jos. Faptul că maşina lui nu era acolo însemna că se întorsese după ea cândva, seara trecută. Dacă maşina ar fi fost aici, ar fi însemnat că nu reuşise să se întoarcă şi ar fi existat un număr foarte limitat de motive care nu implicau ceva oribil ca să se întâmple asta. Totuşi, când m-am întors, nu am fost chiar uşurată. Am înaintat un pic, apoi m-am oprit, pentru că am auzit paşi. Privirea mi-a fugit spre dreapta şi mi-am mijit ochii. Paranoia mea a luat-o razna, iar mâna mi-a fugit spre pumnalul ascuns la şold, sub tricou.

O clipă mai târziu, un bărbat înalt şi slab a ieşit de după o dubă verde-închis. La prima vedere, părea un tip normal. Tricou cu mânecă lungă şi blugi, dar, în câteva secunde, aspectul normal a dispărut, lăsând să se vadă adevărul de sub farmecele prin care fusesem învăţată să văd încă de la naştere.

Sfinte Sisoe!

Era elf!

În parcare era un elf şi, în mod normal, n-ar fi fost mare lucru, dar cum nimeni în afară de fundul meu norocos nu mai văzuse vreun elf de la deschiderea porţilor, asta chiar era ceva. Cu paşi lenţi şi măsuraţi, elful s-a îndreptat spre mijlocul parcării.

Părea mai în vârstă decât majoritatea, iar părul lui alb-argintiu era tuns scurt. Mi-am desfăcut pumnalul. S-a oprit, ridicând mâinile, într-un gest universal ce însemna „nu mă omorî”, în care ştiam foarte bine că nu trebuie să mă încred. Am strâns pumnalul. Elful a deschis gura, parcă vrând să spună ceva. Un alt elf s-a ivit în capul scărilor. Rahat! O femelă care înainta hotărâtă. Niciun elf atâtea zile, iar eu dădeam peste doi? Oh, dar aveam o grămadă de agresivitate reprimată pe care să o scot din mine, aşa că putea fi un lucru bun, până la urmă.

Masculul s-a întors, lăsând braţele în jos.

— Nu…

A fost întrerupt când elful femelă a ţâşnit înainte, cu părul lung, de un blond-alb, plutind după ea. Ţinea ceva în mână, un pumnal, cel mai probabil, unul din fier. Înainte să pot spune ceva sau să apuc să fac ceva, elful femelă a înfipt pumnalul în gâtul masculului. Strigătul lui surprins s-a pierdut când trupul i s-a stins.

— Ce dracului?

M-am holbat la locul unde fusese elful.

— Ce-a fost asta?

Nu mă aşteptam la un răspuns din partea elfului femelă şi al naibii de sigur nu mă aşteptam la ce se întâmplase după aceea. A alergat drept spre mine. M-am înfipt pe picioare şi am ridicat pumnalul, aşteptându-mă să încerce să mă prindă sau să mă lovească. Nu! A intrat direct în mine şi în pumnal. Am rămas cu gura căscată şi m-am dat înapoi. Ochii ei de un albastru-deschis i-au întâlnit pe ai mei cu o clipă înainte să dispară. Pumnalul ei a zăngănit, căzând pe jos, iar eu am rămas acolo, cu gura căscată atât de tare, încât puteai să arunci ceva în ea. Elful femelă se înfipsese intenţionat în pumnalul meu. Alergase drept spre el şi se înfipsese în vârful ascuţit.

M-am uitat în stânga şi în dreapta.

— Bun aşa! am murmurat.

Am strâns pumnalul şi am adăugat încă un „Ce dracului?” pe lista tot mai lungă pe care urma să o ţin acum în mod oficial. M-am aplecat şi am luat pumnalul pe care îl folosise elful femelă, apoi am ieşit din parcare şi m-am îndreptat repede spre destinaţia mea. Miles a fost cel care mi-a deschis uşa sediului. Abia am reuşit să-i zâmbesc.

— Unde e David? am întrebat.

— În birou.

M-am strecurat cum am putut, pentru că el nu s-a sinchisit să se dea la o parte, şi i-am înmânat pumnalul folosit de elful femelă.

— Poftim!

A luat pumnalul, încruntându-se.

— Ce naiba să fac eu cu ăsta?

— Păi, majoritatea membrilor Ordinului le folosesc să ucidă elfi, am răspuns. Ştii tu, când ies la lucru.

Miles a mormăit ceva în barbă, ceva ce aducea al naibii de mult a „căţea”. Zâmbind, am traversat zona comună. Uşa lui David era deschisă, iar când m-am apropiat de biroul lui, am văzut că nu era singur. Kyle şi Henry erau cu el.

Îh!

Zâmbetul mi-a dispărut.

Când am intrat, cei trei bărbaţi au ridicat privirile.

— Tocmai am văzut un elf în parcarea pe care o folosim noi, le-am zis. De fapt, am văzut doi. Unul l-a omorât pe celălalt, iar apoi… ea s-a înfipt cumva de bunăvoie în pumnalul meu.

David a clipit uimit.

— Mai zi o dată!

— Da, dacă ai auzit ce crezi că am zis, chiar asta am zis.

Am înaintat în cameră, păstrând o distanţă apreciabilă faţă de ceilalţi doi tipi. M-am oprit la colţul biroului lui David.

— Am văzut o grămadă de chestii ciudate, dar asta a fost… Da, asta a fost cea mai tare.

— Nici măcar nu ştiu ce să fac cu informaţia ta, a răspuns David, rezemându-se de spătarul scaunului.

S-a uitat spre cei doi membri ai Elitei.

— Voi?

— Habar n-avem!

Kyle s-a uitat la mine.

— Vreunul dintre elfi a zis ceva?

— Unul părea gata să o facă, dar celălalt, o femelă, l-a omorât înainte să apuce. Tipa avea un pumnal de-ale noastre.

— Mulţumită lui Val, sunt sigur, a mormăit David, şi am simţit o strângere de inimă.

— Elfii au adoptat de mult timp folosirea fierului, pentru autocontrol, a zis Kyle, punându-şi relaxat braţul pe spătarul scaunului. Totuşi, se întâmplă rar să îl folosească unul împotriva celuilalt.

M-am uitat la el. O informaţie cu adevărat utilă.

— E bine că ai venit! a adăugat Kyle. Am câteva întrebări pentru tine.

Am simţit o greutate în stomac. Evident, nu le păsa deloc de cei doi elfi.

— Ce e?

— Seara trecută vorbeam cu Ren, apoi el a plecat, având întâlnire cu tine. David spune că voi doi sunteţi împreună, a zis el.

M-am uitat la David, care părea mai degrabă plictisit de discuţie. Pe de altă parte, el părea plictisit de orice. Am ridicat bărbia.

— Păi, sunt sigură şi că Henry ţi-a spus asta, din moment ce ne-a văzut sărutându-ne.

Henry a ridicat o sprânceană roşcată.

— Încă sunt surprins că nu ai rămas însărcinată după sărutul ăla. Iisuse Hristoase!

Am strâmbat din nas spre el, dar am refuzat să răspund la întrebare, deoarece eram sigură că eu şi Ren nu mai eram

împreună.

— Tot nu aveţi nicio veste de la el?

— Nu! a zis David.

— De-asta eram în parcare, am explicat. Ren a parcat acolo ieri, iar maşina lui nu mai e. Deci trebuie să se fi întors după ea. Mă gândeam…

— Ren a pus nişte întrebări ciudate aseară.

Kyle şi-a ridicat picioarele încălţate pe birou.

— Întreba dacă avem cunoştinţă despre elfi care nu se hrănesc din oameni.

Oh! Oh, rahat!

— Ai idee de ce ar întreba aşa ceva? a zis Kyle, cu capul lăsat într-o parte. Pentru că e o întrebare ciudată.

Încă o dată, rahat! Instinctul îmi spunea să mint, dar asta însemna să îl las pe Ren pe cont propriu, oriunde se afla. El îmi făcuse asta când ne întâlnirăm prima dată, şi mi-am amintit cât de prost mă făcuse să mă simt. Dar dacă le spuneam despre ce aflase Brighton, aş fi întors atenţia lui Kyle şi a lui Henry asupra ei şi a lui Merle, iar cei doi aveau ceva care mă făcea să nu am încredere în ei. Şi probabil că nu aveam încredere în ei pentru că eu eram halfelinul, dar în fine… În plus, mi-am amintit ce zisese Jerome despre discuţiile pe tema asta, aşa că am clătinat din cap.

— Nu ştiu de ce ar întreba aşa ceva, dar Ren e mereu curios în legătură cu vreo chestie.

— Mda! a bombănit Kyle. Ce curiozitate ciudată! Poate că ar trebui să găseşti metode mai bune să îi ţii mintea ocupată.

M-am încruntat.

— Absenţa lui şi momentul în care se întâmplă sunt ciudate, a zis Henry, din colţul lui. Ai vreo idee unde ar putea fi?

Acum, simţurile mele erau în alertă.

— Nu! Adică, mă gândeam să verific la el acasă, dar… nu îi stă în fire. M-am uitat apoi la David şi am recunoscut: Asta mă sperie un pic.

— Da, mă rog…

Telefonul lui David a sunat, iar el s-a grăbit să răspundă.

— Da? a mormăit, frecându-se cu palma pe cap.

Speram să fie Ren, dar, după felul în care s-a încordat brusc, iar apoi s-a ridicat, mi-am dat seama că şi dacă era el, nu era ceva de bine. Au trecut câteva secunde.

— Trimit acolo o echipă.

Urechiuşele mi s-au ciulit interesate.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

A închis.

— Tocmai a sunat Jackie. Ea şi Dylan au zis că sunt o grămadă de poliţişti la Flux. Câteva maşini. Reporterii aşteaptă afară.

— Credeam că aţi verificat locul ăla, am zis.

— L-am verificat. Nu era niciun elf când am fost noi acolo, a intervenit David, căutând prin lista lui de contacte. Poate că nu are nicio legătură cu elfii, dar trebuie investigat.

— Mă duc eu.

M-am întors şi am tresărit, văzându-l pe Miles în uşă. Doamne! Fusese tot timpul acolo, dând târcoale în tăcere? Şi mai ciudat!

— Tu nu! a strigat David, oprindu-mă. Vreau raportul ăla despre Val! Acum!

M-am răsucit.

— Dar…

— De ce trebuie să îţi spun mereu că un ordin e un ordin?

David a ocolit biroul, cu un dosar în mână.

— Absolut de fiecare dată.

Avea dreptate.

Am luat dosarul de la el, iar Kyle s-a ridicat. Henry a ieşit primul, uitându-se la dosarul meu.

— Prefer să fiu împuşcat naibii în cap decât să mă ocup de hârţogărie.

Hmm… Uau! Bun! Şi eu uram hârţogăriile, dar asta fusese exagerat. Kyle n-a zis nimic când a trecut pe lângă mine. Eram oarecum tentată să arunc dosarul înapoi pe biroul lui David, dar ştiam că nu trebuie să o fac.

Sub privirea atentă a lui Miles, am ieşit în zona comună, m-am trântit la o masă şi am luat un pix. Am deschis dosarul şi m-am pregătit să retrăiesc ceva ce chiar nu aveam chef în clipa aceea, dar m-am oprit când am simţit nişte ochi care mă fixau.

Ridicând privirea, l-am văzut pe Miles rezemat de perete, uitându-se la mine. Am aşteptat o secundă şi am decis să mă folosesc de faptul că se purta ca un ciudat.

— Pot să te întreb ceva?

— Dacă zic nu, tot o să mă întrebi?

— Probabil…

Am răsucit pixul între degete.

— Cristalul pentru care s-a întors Val şi pe care l-a luat de aici… are vreo semnificaţie?

A ridicat un umăr, dar cu o dezinvoltură forţată, în care nu aveam încredere.

— Doar un rahat de piatră preţioasă, care nu înseamnă mare lucru.

— Atunci, de ce s-ar fi întors să îl ia dacă nu înseamnă nimic?

A ridicat din umeri.

— Probabil pentru că era o tâmpită şi credea că are vreo valoare.

Bun! Eu, una, nu crezusem asta nicio clipă, dar era evident că nu are de gând să îmi spună altceva. M-am întors la raport, iar când am ridicat privirea din nou el, era tot acolo. Am oftat.

— Ce e?

Miles mi-a zâmbit fals.

— Noi doi nu prea ne cunoaştem.

Am înclinat capul.

— Sinceră să fiu, nimeni nu prea cunoaşte pe nimeni în

Ordin.

— Cu excepţia ta şi a lui Val. Voi două vă cunoşteaţi destul de bine, iar ea a trădat Ordinul şi acum e moartă.

S-a desprins de perete, apropiindu-se de masă.

— A căzut de pe acoperiş…

Nu mi-a scăpat faptul că nu se referise la Val ca fiind halfelinul.

— *Iar* tu eşti apropiată de Ren. Sunteţi împreună.

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea, ceea ce era ca naiba, deoarece însemna că nu are de gând să plece prea curând.

— Iar acum el e dispărut. Un membru al Elitei dispărut. Ciudat!

Am pus pixul jos.

— Unde vrei să ajungi, Miles?

— Nicăieri, sincer. Doar gândesc cu voce tare.

— Poţi să nu o faci?

Când s-a lăsat pe spate, scaunul a scârţâit.

— Ştii ce altceva nu pot să nu fac?

— Nu ştiu! am zis. Dubla negaţie e al naibii de derutantă.

— Nu pot scăpa de impresia pe care o am de vreo trei ani că e ceva foarte, foarte ciudat la tine.

Când privirile ni s-au întâlnit, aproape că am încetat să mai respir.

— David are încredere în tine. Chiar te place.

Zâmbetul rigid al lui Miles a dispărut.

— Nu ştiu de ce, dar eu nu am încredere în tine, Ivy.

M-am încordat, dar nu mi-am ferit privirea. Dar, hei, era bine să aud că David chiar mă plăcea!

— Ei bine, îţi mulţumesc că îmi împărtăşeşti care este opinia ta irelevantă despre mine! Apreciez!

— Cu plăcere! a zis el, rânjind. S-a aplecat apoi în faţă, punând un cot pe masă, şi a adăugat: Şi ştiu că o să sune ca un afurisit de clişeu, dar sunt cu ochii pe tine, Ivy!

Capitolul şaptesprezece

Sub privirea atentă a lui Miles, mi-am terminat raportul, care a fost doar o prezentare generică a evenimentelor care duseseră la moartea lui Val. Cu greu am reuşit să îl ignor şi să nu îi trag un picior peste cap, la plecare. Am hotărât să dau uitării episodul legat de el. Aveam alte lucruri care să mă preocupe.

Mai exact, Ren.

Prinţul.

Faptul că uterul meu era o bombă cu ceas ambulantă.

Am luat un taxi spre zona de afaceri, către apartamentul lui Ren. În timp ce urcam cu liftul industrial, ca o cuşcă, am trecut în revistă diverse scenarii. Dacă Ren nu era acolo, nu ştiam ce să fac mai departe, în afară de a-l căuta pe străzi, dar eram conştientă că sunt şanse mici să dau de el. După ce locuisem trei ani în New Orleans, ştiam că străzile pot să îi înghită pe oameni cu totul. Iar dacă Ren era acasă? Oh, Doamne, probabil că doar aveam să plâng de uşurare, să îl îmbrăţişez şi să mă car. Dacă era acasă şi evita telefoanele lui David şi pe ale mele, nu voia să fie găsit.

Inima îmi bătea nebuneşte, în timp ce mă apropiam de uşa lui. Mâna mi-a îngheţat când am vrut să bat. Frica m-a înlemnit. Ce ridicol! Puteam să înfrunt o gaşcă de elfi turbaţi, dar eram prea speriată să bat la uşa lui Ren?

Mi-am dat ochii peste cap.

Am ciocănit, m-am dat un pas înapoi şi am aşteptat… şi am aşteptat. Am ciocănit din nou şi am aşteptat vreo cinci minute. Nimic! Fie nu era acolo, fie mă văzuse pe vizor şi nu răspundea. Oricum ar fi fost, am simţit că mi se face rău. Am renunţat şi m-am întors la lift. Ajunsă afară, m-am străduit să nu cedez panicii care creştea în mine. Trebuia să mă concentrez şi, cum eram aproape de Flux, am decis că era mai bine decât nimic. Şi, categoric, avea să merite când David se va uita urât la mine.

Mi-a luat cam un sfert de oră să ajung la şirul de clădiri noi şi de depozite transformate în cluburi şi restaurante. Fără îndoială, se întâmpla vreun rahat la club. Lumini albastre şi roşii clipeau pe stradă, proiectând culori alternative pe vitrinele strălucitoare ale clădirilor din apropiere.

Am încetinit când m-am apropiat de Flux. O bandă galbenă de poliţie izola zona, delimitând intrarea în club. Câţiva poliţişti ţineau reporterii la distanţă. Am cercetat mulţimea, dar nu i-am zărit pe David sau pe vreun alt membru al Ordinului. Amintindu-mi de intrarea din spate, unde eu şi Ren îi văzuserăm pe elfi vorbind cu poliţiştii, am ocolit mulţimea şi maşinile, iar apoi am luat-o pe alee.

După ce am trecut de băncile din piatră şi de ghivecele cu plante, m-am oprit şi am aruncat o privire după colţ. Câteva SUV-uri negre blocau uşile. Era o intrare prin spate, pe unde intrau personalul şi cei care livrau alimentele. Una pe care mă îndoiam că e uşor să…

— Bună!

Înghiţindu-mi un ţipăt, m-am speriat ca naiba şi m-am întors. În spatele meu era Glenn, cu ochii căprui mari şi cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Rahat, ce eşti tu, ninja? am exclamat. Nici măcar nu te-am auzit venind în spatele meu.

— Se numeşte să te mişti tăcut, a zis el, zâmbind. Sunt destul de bun la asta.

— Văd!

S-a oprit lângă mine.

— Ce faci aici?

M-am întors spre zona de aprovizionare.

— Speram să mă pot furişa în spate, să văd ce naiba se întâmplă acolo.

— E un adevărat spectacol de groază.

— Ai fost înăuntru?

Glenn a încuviinţat.

— Am ajuns aici când a făcut David apelul. N-am mai văzut aşa ceva. Serios! a zis şi a ridicat o mână, frecându-şi creştetul. Nu trebuie să te furişezi. Înăuntru sunt doar membri ai Ordinului şi câţiva detectivi pe care îi cunoaşte David.

— Rahat! am murmurat.

Dacă poliţiştii erau acolo, în majoritate pe afară, iar înăuntru erau doar membrii Ordinului şi poliţiştii care ştiau despre noi, chiar era ceva serios.

— Să mergem!

Glenn a luat-o înainte, spre uşile unde erau parcate SUV-urile.

— De unde eşti? am întrebat, dându-mi seama că ştiam foarte puţine despre el.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Eşti a doua persoană care mă întreabă asta.

M-am uitat în jur.

— Oh?

— Da! Tu şi Ren.

— Oh! am zis din nou, mai încet, de data asta.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet frumos.

— Sunt din New York. Durează un pic până mă obişnuiesc cu locul ăsta.

— N-am fost niciodată acolo, dar mereu mi-am dorit să îl văd.

Am ocolit unul dintre SUV-uri.

— Sunt din Virginia.

— Şi verile de acolo sunt pe cât de rele am auzit?

A deschis uşa, ţinând-o galant ca să intru.

— Mă aşteptam să fie mai cald deja. Într-un fel, parcă aş fi tot în nord.

— Oh, da, vremea de acum e un pic ciudată.

Glenn m-a ocolit şi a luat-o în faţă, pe un hol îngust, cu câteva

uşi închise şi unele deschise. O cameră de odihnă. O uşă pe care scria „Manager”. Un depozit deschis, plin de sticle cu alcool.

— Nu ştiu ce ai văzut până acum. Presupun că ai dat piept cu ceva nebunii, ca noi toţi, dar asta…

Vocea i s-a stins preţ de câteva clipe când s-a oprit în faţa unei uşi gri, cu un geam mic.

— Asta, asta e ceva diferit…

Fără să ştiu cu ce aveam să mă confrunt, am intrat pe uşa deschisă de el şi am făcut câţiva paşi, înainte să mă opresc brusc. M-a cuprins groaza, răpindu-mi abilitatea de a vorbi şi chiar de a gândi. Luminile erau aprinse, strălucind ca nişte diamante ascuţite. L-am văzut pe David stând lângă Miles şi Henry. Dylan şi Jackie se aflau într-un colţ cufundat în umbre. Apoi erau detectivii, care se uitau în sus, şi n-am putut să nu mă întreb dacă mai văzuseră vreodată aşa ceva.

Oameni atârnaţi de tavan.

Fiinţe umane.

Trupurile li se legănau precum crengile în vânt.

Pe podea erau împrăştiaţi oameni.

Trupurile le erau aruncate acolo ca nişte gunoaie.

Unii erau goi, alţii complet îmbrăcaţi. Păreau să facă parte din personal. Bărbaţii erau în pantaloni negri, iar unii încă aveau pe ei cămăşile albe ale uniformei. Alţii aveau piepturile goale. Unele femei purtau rochii negre, mulate. Cadavrul cel mai apropiat de mine îi aparţinea unei femei. Avea un pantof cu toc. Nu ştiu de ce, m-am uitat în jur după celălalt pantof şi nici măcar nu ştiu de ce era important, dar l-am căutat cu privirea, iar apoi am recunoscut-o. Era chelneriţa pe care o văzusem când venisem la Flux. Îi servise pe Marlon şi pe străvechiul al cărui sânge deschisese porţile. Suspectasem că fata ştia ce erau, din cauza atitudinii precaute în preajma lor, părând să fie conştientă că erau pe cale să se hrănească din ea când străvechiul o trăsese lângă el. Acum era moartă pe jos, uitându-se fix la luminile

ameţitoare.

Toţi erau morţi, zeci şi zeci de oameni. Unii, atârnaţi de tavan. Alţii, împrăştiaţi pe jos şi printre scaune şi mese. Şi din toţi se hrăniseră, până nu mai rămăseseră din ei decât pielea palidă şi pătată şi venele întunecate.

Am ajuns acasă marţi seara, târziu. Tink dormea sau, cel puţin, aşa am presupus, pentru că uşa îi era închisă şi nu se auzea nimic dinăuntru. Totuşi, eram prea afectată să dorm. M-am aşezat pe un colţ al canapelei, învelită cu pătura moale din pluş. Televizorul era pornit, dar era dat încet, şi habar n-aveam ce se spunea sau ce se întâmpla. N-aveam cum să dau timpul înapoi şi să nu fi văzut ce văzusem în club. Nu aveam să mai uit vreodată imaginile acelea! Glenn avusese dreptate. Văzusem o grămadă de nebunii, dar nimic de felul acela. Atâta moarte lipsită de sens.

Până şi David fusese tulburat, şi nu pentru că nu putea ascunde de public atâţia morţi. Detectivii aveau să prezinte cazul ca pe un fel de cult – o sinucidere în masă sau aşa ceva –, dar oamenii nu erau proşti. Unii aveau să fie suspicioşi, dar oricum n-aveau să creadă în veci adevărul.

L-am auzit pe Kyle spunând că mai văzuse aşa ceva în Dallas, unde, din cine ştie ce motiv, elfii se întorseseră împotriva oamenilor care îi slujiseră, hrănindu-se din ei până muriseră. Şi cazul acela fusese etichetat drept sinucidere a unui cult, deoarece nu apăruse o cometă sau ceva de genul acesta.

Nu înţelegeam de ce se întâmplase asta. Elfii nu aveau nevoie de oameni decât pentru a se hrăni, iar ajutorul lor le era util în anumite circumstanţe. De ce să-i omoare şi de ce acum? Erau prea multe întrebări! Înainte să plec, închisesem ochii chelneriţei, iar în drum spre casă îl sunasem pe Ren. Tot nu răspunsese, dar de data aceasta nu îi lăsasem niciun mesaj. Chipul lui Ren se contopea cu cel al chelneriţei şi invers, şi, în loc s-o văd pe ea, îl vedeam pe el, întins pe spate, cu ochii lui verzi şi frumoşi privind

fix, lipsiţi de viaţă. Odată ce imaginea aceea mi s-a întipărit în minte, n-am reuşit să mai scap de ea.

Au trecut câteva ore şi e posibil să fi aţipit, dar parcă doar clipisem şi se făcuse dimineaţă, iar Tink stătea pe braţul canapelei, la câţiva centimetri de faţa mea. Şi nu Tink cel mic. Oh, nu! Era Tink cel mare… în pantaloni.

Al naibii mod de a te trezi!

Am ţâşnit în capul oaselor şi m-am dat înapoi, uitându-mă mută la Tink.

— Eşti… de mărimea oamenilor.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— E ceva oarecum ofensator când spui „de mărimea oamenilor”.

Am coborât privirea.

— Şi porţi blugi.

— Îţi plac?

S-a uitat în jos, încuviinţând din cap.

— I-am luat de pe Amazon. Era ceva ce se numea True Religion.

— Ai… ai cumpărat blugi True Religion?

Tink a fluturat din gene spre mine.

— Erau vreo două sute de dolari, aşa că m-am gândit că sunt blugi buni.

M-am holbat la ei şi m-am trântit cu faţa în pernă, în celălalt capăt al canapelei.

— Credeam că o să te bucuri că nu mi se mai bălăngăne scula, a zis el.

Am închis ochii.

— Şi credeam că fac un lucru bun.

A făcut o pauză.

— Bănuiesc că puteam umbla dezbrăcat…

— Nu!

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Cred că sunt destul de atrăgător când sunt mic, dar *şi* înalt. Şi am impresia că majoritatea femeilor, dar şi numeroşi bărbaţi ar fi mai mult decât fericiţi să mă vadă dezbrăcat.

Am închis ochii.

— Ar trebui să fii fericită, a continuat el.

M-am strâmbat.

— Pentru că sunt destul de atrăgător, a adăugat Tink. Doar în caz că…

— Am înţeles, Tink.

— Iupi!

O altă pauză.

— De ce dormi pe canapea?

N-am răspuns. Tink m-a înghiontit cu mâna în picior, ceea ce a fost ciudat, pentru că era de dimensiuni umane.

— Tu şi Ren sunteţi încă certaţi? Dacă da, e posibil să vrei să îmi vezi scula.

Am deschis un ochi.

— Nu *mai* vreau să îţi văd scula, Tink!

— Hmm…

Au trecut câteva clipe, apoi am zis cu voce iritată:

— Noaptea trecută au fost omorâţi o grămadă de oameni. S-au hrănit din ei până au murit, iar unele cadavre erau atârnate de tavan.

— Uau! a exclamat Tink. Sună a…

— Da! am murmurat, inspirând adânc. Iar Ren a dispărut.

— Poftim? a ţipat Tink, speriindu-mă.

M-am ridicat, iar el a sărit cât colo – cât era de înalt –, pe măsuţa de cafea. S-a ghemuit acolo, pe margine, un triumf împotriva gravitaţiei.

— Cum adică a dispărut?

I-am explicat, sărind peste partea cu „i-am spus lui Ren ce sunt” şi terminând cu „nu ştiu ce să fac”. Tink a sărit jos şi s-a aşezat pe măsuţa de cafea.

— Nu ştiu ce să zic. Adică, cine ştie? Poate că îşi linge rănile de bărbat? Sau poate că l-a prins prinţul. Ambele sunt posibile. Ren e competitorul lui.

Mi s-a răsucit inima în piept când m-am ridicat, incapabilă să mai stau jos sau să mai rămân în apartament. Mă dureau muşchii din pricina faptului că dormisem strâmb.

— Nu mă ajuţi, am zis.

— Îmi pare rău!

S-a ridicat.

— Chiar nu mă pricep să spun că îmi pare rău şi să sune sincer, dar *sunt* sincer.

Am ocolit canapeaua şi m-am oprit lângă uşa dormitorului.

— Am înţeles!

A venit după mine.

— Ar fi un moment nepotrivit să discutăm acum despre pisicuţa aia…

Închizând uşa după mine, am intrat în baie. Am făcut duş şi m-am schimbat într-un timp record, adunându-mi părul ud şi prinzându-l sus. Mi-am luat armele şi am ieşit din nou. Tink s-a ivit de pe canapea.

— Pleci deja? E vreo nouă dimineaţă.

— Ştiu.

M-am dus să-mi iau poşeta.

— Pur şi simplu, nu pot să stau în casă. Trebuie să ies.

— Să faci ce?

Asta era o întrebare la care mă gândisem cât făcusem duş. La sediu, aveam unele informaţii despre posibile locuri unde se aflau celule ale elfilor – case despre care aveam dovezi că sunt locuite de ei. Locuri pe care le supravegheam, dar unde nu făcuserăm raiduri, pentru că nu eram sută la sută siguri că acolo locuiau elfi. Eram *foarte* aproape să le bat la uşi.

— O să faci vreo prostie, nu-i aşa?

— Nu!

Mi-am luat geanta şi mi-am pus-o pe umăr.

— Doar ies.

Tink s-a rezemat pe canapea.

— Pot să vin cu tine.

Am ridicat o sprânceană în timp ce luam cheile.

— Nu aşa! N-am apucat să-mi cumpăr un tricou, dar pot să mă fac mic şi poţi să mă bagi în poşetă, a propus el.

— Nu te pun în poşetă.

Tink şi-a încrucişat braţele musculoase peste pieptul foarte bine conturat.

— Ar fi bine, să ştii. Te pot ajuta să îl cauţi pe Ren.

M-am îndreptat spre uşă.

— Poate data viitoare!

M-am oprit, gândindu-mă la ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă.

— Comandă-mi un telefon de pe Amazon, unul care are robot!

Tink a strâmbat din nas.

— De ce? Nu folosesc telefonul fix.

Am expirat zgomotos pe nas.

— Ştiu, dar pot suna pe el, să îţi las mesaje. Dacă întârzii sau dacă e vreo problemă, de exemplu.

— Oh!

Privirea i s-a îndreptat spre tavan.

— Bună idee! Pariez că pot primi raha… chestia aia într-o oră!

A pornit spre bucătărie şi n-am putut, Doamne, ajută-mă, n-am putut să nu observ cât de jos îi atârnau blugii şi că avea un… oh, Doamne, nu! Am clipit scurt în timp ce Tink se scărpina în cap.

— Tocmai mi-am dat seama că n-am folosit niciodată telefonul de acasă să te sun. Aş fi putut să dau de urma ta. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Cred că atât mi-a fost norocul! am mormăit. Comandă-l, te

rog!

Am plecat înainte ca Tink să mă convingă să îl iau cu mine, ceea ce n-ar fi fost greu, pentru că o parte din mine îşi cam dorea să îl bage în poşetă. După cum mergeau lucrurile, mi-ar fi prins bine.

Am luat un Uber spre Cartier şi am coborât la Decatur. Am trecut pe lângă Cafe Du Monde şi am traversat, intrând în parc. Era destul de devreme, iar în timp ce înaintam pe alee, am remarcat că e relativ liniște. Era brumă pe iarbă şi, dacă ar fi fost cu câteva grade mai rece, respiraţia mea ar fi format nişte norişori pufoşi.

Chiar aveam nevoie de un plan mai bun decât să bat la uşi la întâmplare. Puteam să mă întorc la sediu, să mă uit peste informaţiile pe care le aveam despre cele mai probabile locuri. Dacă puteam să găsesc un elf care să nu se sinucidă imediat, puteam să-l găsesc pe prinţ, pe Drake.

M-am oprit în faţa statuii lui Jackson şi mi-am strâns braţele în jurul taliei. Poate că de-asta ieşisem. Poate că, fără să ştiu, venisem în parcul acela pentru că îl mai văzusem acolo pe prinţ. Tink avea dreptate! Era o prostie să ies şi să sper că îl voi ademeni pe prinţ, dar dispariţia lui Ren avea legătură cu el. Dacă i se întâmplase ceva, nu aveam să mi-o iert niciodată. Încă nu mă iertasem cu adevărat nici pentru ce i se întâmplase lui Shaun, şi chiar fusese din vina mea. Făcusem o serie de alegeri oribile, care, inevitabil, duseseră la moartea lui şi a părinţilor mei adoptivi, Holly şi Adrian.

M-am uitat în sus, spre statuia lui Jackson, expirând greu. Ştiam că nu făcusem nimic intenţionat, doar mă apropiasem de Ren, dar, Dumnezeule, nu voiam să trec din nou prin asta. Nu voiam să…

— Ivy!

Mi s-a oprit inima în piept. Am recunoscut vocea! O *cunoşteam!* Temându-mă parcă să nu fie doar imaginaţia mea, m-

am întors încet. Mi s-a oprit respiraţia, iar emoţiile au explodat în mine ca nişte artificii.

În spatele meu era Ren.

Capitolul optsprezece

— Ren! am şoptit, uitându-mă la el şi aproape nevenindu-mi să cred că era acolo.

Brusc, am fost aruncată înapoi în timp, la prima dată când îl văzusem. Eram întinsă pe treptele de la sediu şi sângeram, cu o mică rană de glonţ, crezând că am vedenii. Îmi amintise de unul dintre îngerii pictaţi pe tavanele bisericilor vechi. Suna ridicol, dar linia fermă a bărbiei şi trăsăturile parcă sculptate fuseseră perfect puse laolaltă. Până şi claia de păr ondulat era ca a îngerilor pictaţi, care mereu mă fascinaseră. Văzusem o grămadă de tipi sexy până atunci, mai ales de când mă mutasem în New Orleans. Uneori, oraşul era un creuzet de bunăciuni, dar Ren putea fi comparat cu un elf, iar asta era ceva.

Mi-a amintit de asta acum, când stătea în faţa mea ca un înger răzbunător. Inima îmi bătea atât de repede, încât mi s-a făcut rău şi am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Unde ai fost?

Ren a venit mai aproape, astfel încât stătea cu mine în umbra lui Jackson.

— Pe aici!

— David a încercat să te sune. Eu te-am sunat. Am crezut…

Am tras aer în piept, dorindu-mi ca inima mea să nu mai galopeze aşa, dar o energie plină de nelinişte preluase controlul. Faptul că stăteam în faţa lui acum, când ştia că eu sunt halfelinul, era de-a dreptul copleşitor.

— La început, am crezut că ai dispărut din cauza a ce ţi-am spus despre mine. Iar apoi m-am temut că te-a prins prinţul – oh, Doamne, nici măcar nu ţi-am spus despre toate alea!

Am scâncit.

— Urma să îţi spun. Jur, dar ai plecat după ce ţi-am zis că sunt halfelin şi nu am mai apucat să îţi povestesc tot!

— Ivy…

— L-am văzut pe prinţ de două ori. A fost chiar aici, chiar în faţa parcului, prima dată când am ieşit din apartament, iar apoi a apărut când am urmărit-o pe Val. Am continuat, simţind nevoia să spun tot, înainte să mai rostească o vorbă: El a omorât-o pe Val. El a aruncat-o de pe acoperiş, de parcă era doar…

Am inspirat adânc.

— Doar un gunoi. Apoi ai venit la mine, iar mai devreme în seara aceea plănuisem să îţi spun adevărul, înainte să ne întrerupă Henry. Nu puteam să mai continui o secundă fără să ştii totul, aşa că ţi-am spus, apoi ai dispărut…

— Ivy!

Mâinile lui reci de la aerul dimineţii mi-au cuprins obrajii, oprindu-mă. Ren mă atingea! Chiar mă atingea, în ciuda faptului că ştia ce sunt.

— E în regulă!

Probabil că aveam halucinaţii.

— Nu înţeleg!

A zâmbit din colţul buzelor.

— Ce nu înţelegi?

Vrând să-i întorc atingerea, dar nefiind sigură de reacţia lui, am încleştat pumnii pe lângă corp.

— Eu sunt halfelinul, Ren.

Acum vorbeam în şoaptă.

— Sunt… sunt o monstruozitate.

A lăsat capul în jos.

— Nu eşti o monstruozitate.

Aproape că nu mai puteam respira.

— Nu vorbeşti serios!

— Ba da!

Nu-mi venea să cred.

— Nu înţeleg! Ştii ce însemnă un halfelin. Nici măcar nu sunt complet umană. Prinţul vrea să mi-o tragă, să facă un copil apocaliptic…

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa.

S-a încruntat.

— Dar e adevărat!

M-am dat înapoi, iar braţele i-au căzut pe lângă corp.

— Adică, sunt tot Ivy, dar sunt şi… *chestia* asta, iar tu ai venit în New Orleans să găseşti halfelinul. Cum poate fi în regulă? Mai ales după ce s-a întâmplat cu prietenul tău, în adolescenţă. Iar acum, că sunt aici Henry şi Kyle, adică doi membri ai Elitei care ştiu că Val nu era halfelinul, cum poate fi ceva în regulă?

Privirea lui de smarald s-a aţintit asupra mea.

— Pentru că o să fac eu să fie în regulă.

Ren a spus-o atât de simplu, încât aproape că l-am crezut. Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte, aşa că doar am clătinat din cap. Nu înţelegeam cum putea face el să fie în regulă. A întins braţul spre mine.

— Ivy…

Am ridicat o mână, oprindu-l, din motive pe care nu le înţelegeam pe deplin.

— După ce ţi-am spus că te iubesc, ai zis că sunt o „chestie”, apoi m-ai lăsat în mijlocul străzii. Şi, uite ce e, nici măcar nu te judec prea tare pentru asta. Da, a fost cam de rahat, mai ales că după aceea ai dispărut, dar îţi spusesem o bombă. Aşa că înţeleg de ce ai avut timp să digeri totul, dar nu pricep…

Ren s-a mişcat repede şi, înainte să apuc să respir, gura i-a ajuns foarte aproape de a mea.

— N-ar fi trebuit să reacţionez aşa cum am făcut-o, dar am fost şocat, a zis el. Însă am avut timp să mă gândesc la asta; totul va fi în regulă.

Creierul parcă mi se blocase şi îmi pierdusem toate

abilităţile esenţiale de gândire, deoarece auzisem ce spusese şi nu îmi venea să cred. Încă de când îi povestisem, o părticică din mine sperase mereu că Ren va accepta ce sunt, dar îmi dădusem seama cât de naivă şi prostuţă sunt. Încă de la naştere, în noi fusese sădit simţul datoriei. Pentru membrii Ordinului, îndeplinirea acestei obligaţii morale era cel mai important aspect al vieţii, iar pentru Ren, care era membru al Elitei, cu atât mai mult.

Puteam să sper orice voiam, dar realitatea era… mă rog, era adevărul crud, nemilos, de neevitat.

— Ţi-e foame? a întrebat el.

Am clipit.

— Poftim?

— Vrei să mâncăm ceva?

Ren s-a tras în spate şi a schiţat un zâmbet. N-am putut decât să mă holbez la el. Zâmbetul i s-a lărgit, dar n-am văzut gropiţele. S-a întins şi m-a luat de mână.

— Hai să mâncăm!

Încă în stare de şoc, l-am lăsat să mă conducă spre ieşirea din parc şi să traversăm spre Cafe Du Monde. Ne-am aşezat la rând, dureros de conştientă de mâna lui rece în jurul mâinii mele. Când am ridicat privirea spre el, am văzut că se uita la mine şi am fost destul de sigură că făcuse asta de când îmi rostise numele.

— E vreun fel de glumă? am întrebat.

S-a încruntat.

— Nu văd cum, din moment ce nu ştiu cum ar putea fi amuzant.

Am simţit un nod în gât când am şoptit:

— Bine! Aşadar, ăsta e un fel de plan? Tu te prefaci că totul e în regulă, iar apoi mă dai pe mâna celor din Elită?

Ren a clătinat din cap şi s-a aplecat. Buzele îi erau aproape de urechea mea.

— Nu e o capcană, Ivy, iar Elita nu va pune mâna pe tine niciodată!

Am vrut să-i răspund, dar nodul din gât mi-a blocat complet abilitatea de a vorbi, aşa că am încuviinţat din cap, iar apoi am privit drept înainte, lacrimile înceţoşându-mi vederea. Chiar se întâmpla asta? Ren era acolo şi mă iertase? Totul era în regulă şi ne pregăteam să comandăm nişte *beignets?*

Din câte se părea, asta urma să se întâmple. Am comandat *beignets* la pachet şi o sticlă de apă. În pavilion era o masă liberă, o altă ciudăţenie, pe care a trebuit să o pun pe seama prezenţei lui Ren. L-am privit deschizând cutia şi punând deoparte o gogoaşă. Totul îmi părea incredibil de suprarealist, de parcă în orice clipă urma să mă trezesc şi să descopăr devastată că fusese doar un vis. Mi-a luat câteva minute să mă conving că pot vorbi fără să cedez. Chiar şi după ce am aşteptat şi am găsit ceva oarecum normal de discutat, vocea îmi era răguşită:

— Ai… vorbit cu David?

A clătinat din cap.

— O să vorbesc mai târziu! În clipa asta, nu e chiar prioritatea mea.

Am făcut ochii mari.

— Nu o să-i placă asta.

— Nu pot spune că îmi pasă.

Un alt zâmbet scurt. Oh, o să-i pese când David o să se ia de el!

— Dar Kyle? Henry? El…

— Nici de ei nu îmi pasă.

S-a oprit, ţinând gogoaşa între degete.

— Mănânci?

Nedumerită, am luat o gogoaşă şi am muşcat din ea. Desigur, zahărul pudră a zburat peste tot, dar abia dacă am simţit bucăţica aia pufoasă de rai. Ren a muşcat din gogoaşa lui şi s-a strâmbat dezgustat. S-a întors şi a scuipat într-un coş de gunoi din apropiere.

— Era ceva în neregulă cu ea? am întrebat, cu o sprânceană

ridicată.

Și-a șters zahărul pudră de pe degete.

— Nu avea gust bun.

Am mestecat-o atentă pe a mea.

— A mea e în regulă.

Ren a ridicat din umeri.

— Nu mi-a plăcut.

— Ăsta… ăsta e sacrilegiu.

A zâmbit din colțul buzelor.

— Îmi vin în minte multe alte lucruri interesante și obraznice care ar putea fi considerate sacrilegiu, în afară de a arunca o gogoașă.

Vorbele lui mi-au încălzit sufletul, dar am ezitat. Am terminat de mâncat, apoi am luat o gură de apă. Ren a luat sticla.

— Ai terminat?

Mi-am șters gura cu un șervețel și am încuviințat. Ren a dat pe gât restul apei, iar sticla a zburat și ea la gunoi. Ne-am ridicat și am ieșit pe trotuar. Eram agitată. Totul părea prea ușor, prea perfect!

— Ești sigur că nu ai o problemă cu ce sunt și cu tot… cu toate celelalte?

M-a privit și m-a luat de mână, trăgându-mă aproape.

— Ți-am spus, Ivy! M-am gândit la tot. M-am… împăcat cu asta.

S-a oprit, ținându-mi obrazul cu mâna cealaltă.

— Nu mă crezi?

— Ba te cred.

Îmi *doream* să îl cred.

— Doar că… eu chiar am crezut că o să fii dezgustat de mine.

Mi-am coborât privirea spre pieptul lui.

— Credeam că o să simți repulsie.

— Niciodată n-aș putea simți repulsie față de tine.

Mâna i-a alunecat spre ceafa mea și m-a strâns ușor.

— Aş vrea să nu crezi asta.

Mă simţeam ca un disc defect.

— Dar lucrezi pentru Elită. E datoria ta…

— Nu îmi pasă de datoria mea! Nu când vine vorba despre tine.

Am vrut să vorbesc, dar şi-a lăsat capul în jos, şi orice îngrijorare am avut a dispărut când buzele i s-au apropiat de ale mele. Ren avea să mă sărute, iar eu crezusem că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Că nu vom mai sta vreodată aşa. Respiraţiile ni s-au contopit, iar gurile noastre au zăbovit câteva secunde preţioase, cu inimile bătând repede, iar apoi m-a sărutat. Avea gust de zahăr şi… un gust puternic mentolat, iar când sărutul a devenit mai apăsat, m-a tras şi mai aproape. Atât de aproape, că am ştiut că probabil atrăgeam privirile celor din jur.

— Hai să mergem undeva!

Buzele lui Ren le-au atins pe ale mele.

— Să putem fi singuri.

Inima mea o luase razna, deoarece m-am gândit că dacă mergeam undeva unde să fim singuri însemna că vrea să facem toate nebuniile despre care vorbiserăm înainte. Aveam timp. Nu începeam lucrul până seara, dar Ren chiar trebuia să ia legătura cu David.

— Ce zici? a întrebat el, sărutându-mă din nou şi zăpăcindu-mi iarăşi gândurile. În clipa asta, vreau doar să fiu singur cu tine.

Şi eu voiam să fiu singură cu el. Pe cât de nebunească era toată situaţia aceea, aveam nevoie de asta, amândoi aveam.

— La mine e Tink.

— Poftim?

— Mă rog, el e mereu acolo, am zis, dându-mi seama cât de stupid sunase. De fapt, am vrut să ieşim amândoi, să mă ajute să te caut. Cred că era sincer, ceea ce e un pas destul de important, am pălăvrăgit eu, simţindu-mă brusc de parcă eu şi Ren abia ne cunoscuserăm.

Şi poate chiar aşa era, deoarece acum ştia ce sunt. Nu mai era niciun secret între noi.

— Voia să se ascundă în poşeta mea, dar m-am gândit că ultimul lucru de care am nevoie e să fiu prinsă cu un spiriduş în geantă.

Privirea lui Ren a devenit tăioasă.

— Hai să nu mergem la tine!

— La tine, atunci?

Când a încuviinţat, mi-am poruncit să rămân calmă şi să nu devin isterică.

— Unde ai parcat?

— N-am parcat, a zis el.

— Fără camionetă sau motor?

Ren a clătinat din cap. M-am uitat la el, cu sprâncenele încruntate. De ce naiba ar fi luat un taxi sau transportul public când avea maşina lui?

— Ai luat un taxi sau ceva?

— N-am avut chef să conduc, a zis el, zâmbindu-mi.

Tot fără gropiţe.

— Am avut o grămadă pe cap.

Asta era de înţeles, dar tot nu îmi răspundea cu adevărat la întrebarea de ce nu venise cu maşina, nu într-un fel care să fie şi logic.

— Hai să o luăm pe Decatur! am zis. Va fi mai uşor să prindem un taxi de acolo.

Asta am făcut şi am luat o maşină până la el, în cartierul financiar. Am vorbit mai mult eu, în timp ce Ren mai mult… s-a uitat. Ochii lui au rămas aţintiţi asupra mea tot drumul. Fără exagerare. M-am foit pe bancheta din spate a taxiului, neliniştită. Tăcerea lui era un pic bizară, dar probabil că avea un milion de gânduri. Când am ajuns la el, l-a plătit pe taximetrist, apoi am luat liftul şi, înainte să îmi dau seama, eram în apartamentul lui. Nici măcar nu îl văzusem descuind uşa. Atât eram de distrasă, de

prinsă în ale mele. Totul îmi părea ca un vis.

Ren şi-a aruncat cheile pe măsuţa de cafea, aşa că, evident, descuiase uşa.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap şi mi-am desfăcut pumnalele de la talie, punându-le pe măsuţa de cafea, lângă geantă. Apoi m-am aşezat pe canapea.

— E în regulă!

— Eşti agitată, a zis el, lăsându-se pe locul de lângă mine. Nu vreau să fii agitată.

— E atât de evident?

— Da!

S-a uitat în sus, spre părul meu ciufulit.

— Presupun că lucrurile au fost… dificile în ultima vreme.

— Dificile?

Am râs, trecându-mi mâinile peste genunchi.

— Eu doar… nu ştiu. Tot cred că ăsta e un fel de vis. Sună stupid, nu-i aşa?

Nu e stupid!

S-a întors spre mine, punându-şi mâna peste a mea.

— Te-am părăsit fără să îţi dau şansa să îmi explici pe deplin. Am dispărut. N-am făcut bine, mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu prietena ta.

— Da, aici ai fost cam… nesimţit.

Ochii lui Ren luceau ca nişte nestemate.

— Am exagerat! Crede-mă, îmi pare rău!

— Da?

— Mai mult decât o să ştii vreodată, a adăugat.

Am inspirat adânc, dar am avut impresia că nu pot respira.

— Cum o să facem să funcţioneze chestia asta?

— Nu ştiu! a răspuns el. Dar ştiu că o să reuşim!

Erau multe de spus. Multe. Gândurile nu îmi dădeau pace, dar când s-a aplecat şi şi-a lipit fruntea de a mea, am închis ochii

şi m-am lăsat purtată de moment alături de bărbatul de care mă îndrăgostisem profund. Am prins braţele lui Ren şi nu ştiu cum am ajuns pe spate, dar el era peste mine, iar vârfurile degetelor îi alunecau pe chipul meu şi peste curbura bărbiei. Abia mai respiram.

Ren şi-a apropiat gura de a mea. Sărutul nu a început lent. M-a ciupit de buza de jos, făcându-mă să tresar. Când buzele mi s-au întredeschis, a profitat din plin. Încă avea gustul acela puternic mentolat, iar când limba a învăluit-o pe a mea, mi-am trecut mâna prin părul lui mătăsos, răvăşit.

Un milion de întrebări mi se învârteau prin cap. Erau atâtea lucruri despre care trebuia să vorbim, dar nu puteam gândi dincolo de felul în care îl simţeam, de felul în care trupul lui era peste al meu. Am tresărit când degetele sale reci au trecut peste pielea abdomenului meu şi în sus, pe partea laterală a corpului, spre breteaua sutienului. Buzele i s-au desprins de ale mele, mergând în jos, pe gât. Cu ochii închişi, mi-am lăsat capul pe spate, făcându-i mai mult loc. Mâna i s-a strâns peste cupa sutienului şi m-a făcut să mă arcuiesc. Şoldurile mi s-au ridicat instinctiv, frecându-se nerăbdătoare de el.

M-am oprit şi am deschis ochii. Nu îl *simţeam,* ceea ce era ciudat, pentru că, în mod normal, Ren nu ascundea cât de interesat era, iar el era *mereu* interesat. Chiar voia să facă asta sau… Oh, Doamne, mi-am oprit şirul acela năvalnic al gândurilor şi mi-am pus palmele pe pieptul lui.

— Vrei să… vrei să o luăm mai încet? Să mă opresc?

Atunci s-a mişcat, punând un picior puternic între coapsele mele şi atingând *acel* punct, cu o exactitate şocantă.

— Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să îl fac.

— Nu…

Gura lui mi-a oprit întrebările şi a început să mă sărute din nou ca înainte, lăsând puţin loc de gândire. Mâinile lui au început să se mişte din nou, iar atingerea i se încălzise, aşa că, de data

aceasta, când am sărit cât colo, a fost pentru că degetele i s-au vârât sub cupele sutienului.

— Uimitor! a zis el, coborându-şi cealaltă mână spre şoldul meu.

M-a îndemnat să mă mişc şi, evident, n-a fost nevoie să insiste. Mi-am mişcat şoldurile, călărindu-i coapsa în timp ce îmi strecuram mâinile sub tricoul lui. A ridicat gura.

— Vrei…

O bătaie în uşă i-a atras atenţia. Şi-a întors capul, uitându-se peste spătarul canapelei. A trecut un moment, apoi ochii lui i-au găsit pe ai mei.

— Ignor-o!

Eram de acord cu asta.

Degetele lui Ren mi-au dat la o parte sutienul. Bătăile s-au auzit mai tare. Degetul lui mare mi-a trecut peste sfârc. Bătăile în uşă au continuat, de data asta, urmate de o voce.

— Ren, dacă eşti înăuntru, trebuie să deschizi afurisita asta de uşă chiar acum!

Recunoscând vocea, am gemut şi mi-am scos mâinile de sub tricoul lui.

— Probabil că ar trebui să deschizi.

A scos un sunet mârâit din gât şi s-a ridicat de pe mine. Era un pic înfricoşător şi oarecum sexy, chiar dacă nu eram foarte sigură că voia cu adevărat să facem ce făceam. Şi-a dat jos picioarele de pe canapea şi s-a ridicat rapid. M-am aşezat în fund şi mi-am aranjat sutienul, să nu îmi atârne sânii pe afară, apoi mi-am tras în jos tricoul. Când m-am uitat peste spătarul canapelei, Ren era la uşă. A deschis şi am văzut de ce recunoscusem vocea.

Henry a intrat imediat, trecând pe lângă Ren. Privirea i-a fugit spre locul de unde priveam peste spătar şi a rânjit într-un fel care m-a făcut să cred că mai avea un pic şi scuipa pe jos.

— Ei bine, asta explică naibii de ce nu răspunzi la nenorocitul ăla de telefon!

Ren a închis uşa, apoi s-a întors spre Henry.

— Unde naiba ai fost? a întrebat Henry. Kyle a zis că eşti de încredere şi ne putem baza pe tine. Până acum, singurul lucru de care putem fi siguri e că îţi pierzi vremea cu fututul.

Am ridicat o sprânceană.

— Salut, Henry!

S-a întors spre mine, cu spatele la Ren.

— Parcă nu aveai veşti de la el, hm?

Am zâmbit încordat, hotărând că nu am chef să clarific faptul că nu primisem veşti de la Ren decât cu o oră în urmă. Chiar începea să-mi displacă atitudinea individului.

— Ce rahat! a izbucnit Henry, privirea lui trecând peste faţa mea, de parcă putea să vadă ce întrerupsese şi îl dezgusta.

Acum chiar mă simţeam insultată.

— Ren, nu poţi…

Gâtul lui Henry s-a răsucit brusc spre dreapta. M-am îndreptat, ridicându-mă de pe canapea, când am observat mâinile lui Ren de fiecare parte a capului lui Henry. Apoi Ren şi-a luat mâinile, iar Henry s-a prăbuşit la podea, cu o bufnitură asurzitoare.

Ren îi frânsese gâtul.

Capitolul nouăsprezece

Sunetul oaselor rupte m-a năucit, iar după câteva clipe Ren a ridicat privirea, expirând greu.

— Chiar este enervant.

Am rămas cu gura căscată.

— Mă rog, chiar *a fost* enervant, a clarificat Ren, privind în jos. Nu prea mai este.

Am ţâşnit de pe canapea ca o bombă detonată.

— Ce dracului?

Preţ de câteva clipe, pe faţa lui frumoasă am văzut confuzie,

înainte ca trăsăturile să i se relaxeze.

— Ivy…

— Tocmai i-ai rupt gâtul.

Rahat! Rahat! Am ocolit canapeaua şi am simţit un bolovan în stomac în clipa în care l-am văzut pe Henry zăcând acolo, cu braţele depărtate, cu ochii sticloşi şi cu capul întors într-un unghi nefiresc.

— Tocmai l-ai omorât, futu-i!

— Da! a zis el. L-am omorât.

Clipind, mi-am luat privirea de la Henry şi m-am uitat la Ren.

— Asta e tot ce ai de zis? „Da, l-am omorât?" Ren, tocmai l-ai omorât!

Am arătat spre Henry, în caz că nu înţelegea la cine mă refer.

— Rahat, Ren! De ce să faci aşa ceva? Adică, da, era enervant, dar nu poţi omorî pe cineva pentru că şi-a ales prost momentul.

M-am chircit şi mi-am strâns genunchii la piept în timp ce stomacul mi se zvârcolea.

— Rahat, Ren, o să dăm de belele mari! Foarte…

— Ştia ce eşti.

Am înţepenit, de parcă mi-ar fi căzut un fier pe spate.

— Poftim? am şoptit.

— Ştia că tu eşti halfelinul, a repetat. Trebuia să moară.

Poate că era din cauza şocului – revenirea neaşteptată a lui Ren şi ideea că accepta ce sunt, iar apoi faptul că îi frânsese gâtul lui Henry de parcă ar fi fost un vreasc –, dar brusc am început să râd, deşi nu era nimic amuzant în toate acelea.

— Cum? am zis, răguşit. De unde ştia?

— Habar nu am.

Am încruntat din sprâncene.

— Atunci, de unde ştii că ştia? Iar dacă ştia, asta înseamnă că ştie şi Kyle. Iar dacă ei ştiu, cum de încă mai sunt eu aici? Au avut multe ocazii să mă prindă.

Mi-am frecat faţa cu palmele.

— Nu par genul care să aştepte.

— O vor face, dacă au impresia că îi vei conduce la prinţ, a zis Ren, îngenunchind lângă cadavrul lui Henry şi băgând mâna în pantalonii militari ai bărbatului, de unde a scos un telefon. La urma urmei, nu vor doar să-l elimine pe halfelin.

Dar dacă mă eliminau însemna că puneau capăt unei probleme mari. Cel puţin temporar, până când prinţul găsea o altă femelă halfelin. Iar dacă scăpau de mine, aveau mai mult timp să găsească o soluţie să îl omoare pe prinţ. Faptul că aveam un rol special nu prea le era de folos.

Ren a băgat în buzunar telefonul lui Henry şi s-a ridicat.

— Îmi pare rău că asta te-a afectat, dar trebuia s-o fac.

Am inspirat adânc. Chiar trebuia? Dacă Henry ştia ce sunt, era un pericol pentru mine. La fel era şi Kyle. Înţelesesem. Înţelesesem şi că Ren mă proteja, dar tocmai omorâse un om, iar asta nici măcar nu îl afectase.

— Trebuie să mă ocup de cadavru, a zis el, păşind peste trupul inert al bărbatului.

Apoi m-am trezit cu el în faţa mea. M-am ferit când m-a prins de ceafă.

— Ar trebui să o fac singur.

Rămăsesem fără cuvinte, iar inima îmi bătea atât de repede, că îmi era rău.

— O să fiu bine! Promit!

Şi-a lăsat capul în jos, sărutându-mă, dar nu l-am simţit. Întreaga mea fiinţă era amorţită.

— Vorbim mai târziu! a zis el.

M-am trezit încuviinţând, apoi m-am îndepărtat. Mi-am adunat armele şi am vrut să trec pe lângă el, dar m-a prins de braţ. Privirea mi-a fugit spre a lui.

— Ştii că a trebuit să fac asta, da?

Am încuviinţat, deşi nu eram sigură de ce. Tot ce ştiam era că voiam să plec din apartamentul lui, deoarece trebuia să ies de

acolo şi să mă gândesc.

— Vorbim mai târziu, a repetat. Ne vedem tot aici?

— Bine! am reuşit să rostesc şi am coborât privirea, uitându-mă fix la gâtul lui.

Mi-a dat drumul şi am traversat repede încăperea. La uşă, m-am oprit şi m-am uitat înapoi spre cadavrul lui Henry. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că bărbatul acela, fiinţa aceea omenească, îşi găsise moartea în mâinile lui Ren. La propriu. Uneori, oamenii erau prinşi în bătaia puştii când venea vorba de lupta cu elfii, şi erau ucişi. Alteori, elfii se hrăneau prea mult dintr-un om, acesta îşi pierdea controlul şi trebuia… eliminat. Uram asta – uram partea aceea a muncii mele mai mult decât orice altceva, dar se întâmpla. Totuşi, asta… M-a străbătut un fior. Asta era altceva. Indiferent cum aş fi întors-o. Fie că Henry ştiuse, fie că nu, fusese ucis cu sânge rece.

Iar de când îl cunoscusem pe Ren nu mă gândisem nici măcar o dată că putea pune capăt unei vieţi omeneşti atât de eficient şi cu atâta *sânge rece.* Nici vorbă! M-am gândit la ziua aceea din Cartier, când un tip fusese ucis pe stradă, iar Ren nu reuşise să-i salveze viaţa. Îl afectase! O văzusem în ochii lui. În privinţa aceea, Ren era ca mine, îl durea când se pierdea o viaţă omenească, spre deosebire de alţi membri ai Ordinului.

Dar de data aceasta nici măcar nu clipise.

Odată ce am ieşit din cartierul depozitelor şi am ajuns pe Canal, în apropiere de Palace Café, parcă mi-am revenit dintr-o transă bizară. Aşa mă simţisem de când ajunsesem acasă la Ren. De parcă fusesem sub un fel de vrajă. Reuşisem cu greu să ies din apartament şi să iau o maşină. Capul îmi fusese ciudat de gol, dar acum, că începusem să mă îndrept spre Royal, amorţeala dispăruse. Simţeam cu adevărat vântul rece, care începuse să sufle.

Am inspirat adânc, de mai multe ori. Bun! Ce se întâmplase

acolo chiar era real. Ren îl omorâse pe Henry, iar în clipa aceea probabil că scăpa de cadavrul lui. Pumnii mi se încleştau şi se descleştau pe lângă corp. O parte din mine voia să vomite, dar asta nu avea să rezolve multe. Nici măcar nu ştiam ce anume ar putea rezolva. Cotind pe Royal, parcă nu eram sigură pe unde umblu. Trebuia doar să îmi ţin picioarele în mişcare, să pot îndrepta lucrurile în mintea mea, pentru că în clipa aceea totul era cât se poate de departe de a fi bine. Trebuia să mă lămuresc. Henry fusese un pericol pentru mine. Ren scăpase de ameninţarea aceea. Asta era tot ce se întâmplase. Nu era ca şi cum Ren… omorâse pe cineva.

Dar nu omorâse pe cineva?

M-am oprit din mers şi m-am dat înapoi, până am simţit că spatele îmi e lipit de piatra rece a clădirii. Am închis ochii strâns şi am înjurat în barbă. Nu puteam să-mi pun ordine în gânduri. Stomacul mi se zvârcolea. Îl iubeam pe Ren. Eram îndrăgostită până peste cap, dar ceea ce tocmai făcuse nu mi se părea corect. Am deschis ochii. Nu se potrivea cu ce ştiam despre el. Una ar fi fost dacă în momentul acela Henry ar fi făcut ceva să dovedească faptul că reprezenta un pericol imediat, dar nu făcuse asta.

— Bun! mi-am şoptit. E timpul să te concentrezi.

Poate nu îmi era clar ce ar fi trebuit să simt faţă de ce făcuse Ren, dar ştiam că nu îmi plăcea. Trebuia să vorbim despre asta, chiar dacă în adâncul sufletului ştiam că o discuţie nu avea să rezolve ceva ca prin minune şi nici să îl readucă la viaţă pe Henry. Totuşi, nu ştiam ce altceva să fac.

Ce bine era ca Val să fi fost aici!

Am tras aer în piept, iar un junghi ascuţit mi-a străbătut pieptul. Adevărul era că, dacă Val ar mai fi fost în viaţă şi nu ne-ar fi trădat, aş fi sunat-o. Fusese genul de prietenă – cel puţin aşa credeam – care te-ar fi ajutat să ascunzi un cadavru şi s-ar fi dus la fund cu tine. Dar Val nu mai era aici şi nu puteam să o sun pe Jo Ann. Biata fată ar fi făcut un atac de cord! Trebuia să mă descurc

singură. M-am desprins de zid şi am pornit din nou, încercând să uit ce făcuse Ren. Dacă avea dreptate în legătură cu ceilalţi membri ai Elitei care ştiau ce sunt şi care mă foloseau ca momeală pentru prinţ, nu mai eram în siguranţă acolo. Ceasul care ticăia deasupra capului meu şi-a iuţit ritmul.

A sunat telefonul şi mi-a întrerupt gândurile. L-am scos din poşetă şi am văzut că e Brighton. O străfulgerare de vinovăţie m-a făcut să icnesc. Uitasem complet de Merle şi de toate celelalte.

— Bună! am răspuns, privind în stânga şi în dreapta când m-am oprit la colţ.

Peste drum erau un poliţist şi un grup mic de oameni adunaţi în semicerc. Pe jos se vedeau întinse două picioare.

— Am găsit ceva! a zis Brighton, cu voce plină de entuziasm. În sfârşit, am găsit ceva!

Mi-a luat o clipă să îmi amintesc. Mama ei dispăruse. Comunităţi de elfi iubitori de distracţie. Corect!

— Ce anume?

— Una dintre hărţile oraşului desenate de mână prezintă un cu totul alt oraş, a zis ea.

M-am încruntat şi am traversat strada.

— Cum adică?

— Adică exact aşa, a zis ea, parcă fără suflare. La început, am crezut că am în faţă o hartă normală. Are pe ea o mulţime de repere şi de firme, dar, Sfinte Sisoe, nu o să-ţi vină să crezi! Ei sunt *peste tot* şi mereu au fost chiar sub nasul nostru.

S-a auzit un claxon, aşa că mi-am pus mâna peste cealaltă ureche.

— Brighton, va trebui să îmi mai dai detalii, pentru că n-am idee unde vrei să ajungi cu asta.

Am auzit-o inspirând.

— Bun! Scuze! Pur şi simplu… E ceva tare, Ivy! Foarte tare!

Când uşa unui restaurant s-a deschis, s-au auzit râsete şi am ocolit un cuplu care se mişca încet.

— Detalii, Bri!

— La început, nu harta a fost cea care mi-a atras atenţia. Sunt o grămadă de chestii din astea desenate, dar una dintre ele are nişte însemnări ciudate, în faţa anumitor case şi firme. Arată ca nişte aripi schiţate grosolan, şi mi-am amintit că văzusem acelaşi lucru în unul dintre jurnalele mamei, a explicat ea. Mi-a luat o veşnicie să găsesc în ce jurnal erau, dar aripile de pe clădirile acelea simbolizează un loc sigur pentru elfi.

Aproape că m-am oprit în mijlocul străzii.

— Eşti sigură?

— Aşa zice. Acum ştim că elfii au un fel de reţea în lumea oamenilor. Este responsabilitatea Ordinului să descopere locurile unde se adună, dar nu cred că aceste locuri sunt ale celor despre care scrie mama – elfii buni.

— Stai! am zis. Nu înţeleg! Dacă mama ta ştia despre aceste locuri, şi ceilalţi din Ordin trebuie să ştie, nu?

— Nu ştiu ce să răspund, dar asta nu e totul, a adăugat ea repede. Cred că ştiu unde e mama. Există o casă – o vilă, de fapt – care apare pe toate hărţile. Are simbolul acela desenat pe ea. Mama a încercuit-o şi pe altă hartă. Ştiu că nu e cea mai bună dovadă, dar… am o presimţire.

— O presimţire? am repetat.

— Da! Ştiu că sună stupid, dar pur şi simplu ştiu unde e, a insistat Brighton.

Mi-am muşcat buza. Discuţia cu Brighton era haotică, aşa cum era şi viaţa mea în clipa aceea, iar o „presimţire" nu prea însemna nimic, dar ea era disperată să îşi găsească mama. Asta însemna că probabil avea să bată la uşa acelei case.

— Unde e locul ăsta de care zici?

— Bun, asta e partea ciudată, a zis ea, iar eu am aşteptat.

A trecut un moment.

— Nu poate fi unde arată harta că este.

Am ridicat sprâncenele.

— Explică-mi!

— Am verificat de două, de trei ori amplasarea, a zis ea. Şi mereu îmi iese la fel. Vila asta se află pe South Peters Street.

— Serios?

Încercam să-mi imaginez ce e acolo, dar nu îmi veneau în minte decât imagini cu depozite vechi. Categoric, nu vile. Brighton a inspirat adânc din nou.

— Unde e centrala de pe Market Street.

Buzele mi s-au întredeschis tăcut şi am făcut o pauză, să mă gândesc.

— Clădirea aia imensă, abandonată şi înfiorătoare de pe Peters Street?

— Da! a zis ea. Ţi-am spus! Am comparat mai multe hărţi. Unele dintre ele arată un oraş diferit, locuri care, din ce ştim noi, nu există. Asta încerc să-ţi explic.

Nu prea avea logică.

— O să fii acasă toată ziua?

— Da! Unde să fiu în altă parte?

M-am oprit lângă o camionetă de livrări.

— O să trec pe acolo! Doar promite-mi că nu o să te duci la centrala aia! Da? O să verific eu mai întâi.

N-a răspuns.

Mâna mi s-a strâns pe telefon.

— Promite-mi, Bri! Se întâmplă o grămadă de nebunii acum, iar ultimul lucru de care am nevoie este să fii răpită sau să cazi prin vreun acoperiş putred. Vin cât pot de repede! Doar stai acolo, da?

Brighton a ezitat, apoi a oftat.

— Bine!

— Mulţumesc!

Am vrut să închid, apoi m-am oprit.

— Am vorbit cu Jerome. Ştie ceva, dar m-a avertizat să nu pălăvrăgesc despre elfii ăia.

Am vorbit încet, pentru că treceau oameni pe lângă mine.

— Nu ai mai spus altcuiva despre asta, nu?

— Cui să spun?

A râs, şi mi s-a părut un râs forţat.

— Toţi cred deja că eu şi mama suntem nebune. Nu e nevoie să le mai dau motive.

Avea dreptate.

— Bun! Vin cât de repede pot!

Îndată ce am închis, telefonul a sunat din nou. De data asta, era numărul meu de acasă. Am răspuns.

— Tink?

— De unde ştii că sunt eu? a întrebat el.

Am dat ochii peste cap.

— Cine altcineva m-ar suna din apartamentul meu?

— Nu ştiu! Oameni! Fantome!

— Fantome?

M-am întors spre Canal.

— Poate că se pricep să folosească telefoanele, a zis el. N-ai de unde să ştii.

— Sunt sigură că fantomele nu pot folosi telefonul, am replicat sec. Există vreun motiv pentru care m-ai sunat?

A oftat.

— Am un motiv. Am sunat să îţi spun că am instalat robotul telefonic.

Uitasem cu totul de asta.

— Mulţumesc!

— Şi poate că am mai comandat ceva. Bun, categoric, am mai comandat ceva. Dar nu de pe Amazon. Nu poţi lua aşa ceva de pe Amazon.

— Bun!

Am iuţit pasul, ştiind că voi găsi mai multe taxiuri pe Canal.

— Ce-ai comandat?

— E o surpriză.

Oh, nu!

— Tink, nu-mi plac surprizele tale!

— Asta o să-ţi placă!

— Mă îndoiesc! Ce e?

— O să vezi când o să vii acasă! Pa!

Şi a închis.

M-am uitat în jos, la telefon, tentată să îl sun, dar m-am gândit că nu aveam suficient spaţiu în creier să îl ocup cu ce punea el la cale. Am luat un taxi de pe Canal şi i-am dat adresa de pe South Peters, lucru care mi-a atras o privire nedumerită. În fine! Sunt sigură că taximetristul acela dusese oameni şi în locuri mai ciudate. În timp ce mă uitam pe geam, mi-am amintit cum trosnise gâtul lui Henry şi m-am înfiorat. Ce aveam să fac în privinţa aceea? Ştiam că nu aveam să mă duc la David sau la poliţie şi că asta nu spunea lucruri prea bune despre mine. Aveam nevoie de mai multe informaţii de la Ren, despre ce anume îl făcuse să creadă că există un astfel de risc.

Traficul era o pacoste şi a durat vreo douăzeci şi cinci de minute să ajung la centrala aia veche. În clipa în care am coborât din taxi, şoferul a şters-o de acolo în trombă, de parcă îl urmărea o armată de lilieci. Am presupus că va trebui să chem un Uber ca să plec de acolo.

M-am uitat la clădirea din cărămidă, cu câteva etaje, care avea multe geamuri sparte. M-am apropiat de unul care arăta de parcă trecuse prin el o minge de baschet şi m-am uitat înăuntru.

— Câh! am murmurat, văzând bancuri de lucru şi scaune rupte şi răsturnate.

Nu aveam cum să observ mai mult de atât prin geamul acela. Locul era incredibil de întunecat. M-am dat înapoi şi m-am îndreptat spre capătul clădirii, apoi pe partea laterală. Un gard metalic înalt împrejmuia zona din spate şi ascundea mare parte din ea, dar în interior nu era nicio vilă. O rulotă ar fi încăput acolo. Poate o casă cu un singur etaj, dar, categoric, nu o vilă. M-

am dus de-a lungul gardului, căutând o posibilă intrare, dar n-am găsit niciuna, doar mirosul râului din apropiere a devenit mai puternic. S-a ivit o alee îngustă, care părea la fel de pustie precum centrala.

Nu era nimic acolo.

„Arată un oraş cu totul diferit".

Trebuia să vorbesc cu Brighton faţă în faţă, să văd exact la ce se uita ea, să îmi dau seama. M-am întors pe călcâie şi am făcut cale întoarsă de-a lungul clădirii, spre partea din faţă, când mi-a sunat din nou telefonul. De data asta era Ren. Am simţit o greutate în stomac, un amestec de bucurie şi neliniște.

— Bună! am zis.

— Unde eşti? a întrebat el.

— Hmm…

M-am uitat înăuntru pe unul dintre geamurile sparte şi am văzut o fâlfâire de aripi. Un porumbel.

— Nicăieri. Tu unde eşti?

— La apartament. S-a rezolvat!

Mi-am strâns braţele în jurul corpului, privind în sus, la norii deşi, când m-a trecut un fior. Ce rapid se mişcase!

— Ren…

— Ce e?

Am înghiţit cu greu şi m-am uitat în jur. Peste drum de fabrica veche era un fel de firmă. Erau acolo o grămadă de camionete albe, dar nicio mişcare.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat!

N-a zis nimic. Am lăsat bărbia în jos, mestecându-mi interiorul buzei. Trebuia să mă duc la Brighton, dar mai întâi trebuia să mă ocup de asta.

— Ne întâlnim la tine, da?

Un alt moment de tăcere, apoi a zis:

— Te aştept!

Am închis şi am pornit din nou. Făcusem câţiva paşi când am

simţit un miros dulce, mentolat, care mi-a amintit de săruturile lui Ren de mai devreme. M-am întors şi m-am uitat peste umăr. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd, dar nu era nimeni şi nimic de la care ar fi putut veni mirosul acela. Ciudat!

Am ajuns repede la Ren, pentru că fabrica era aproape. Cât am urcat cu liftul, m-am foit de pe un picior pe altul. A deschis uşa imediat ce am bătut. Era la fel ca atunci când plecasem, înalt şi frumos, şi nu ştiu de ce mă uitam la el aşteptând să văd ceva diferit. De parcă ar fi avut inscripţionat pe frunte: „Am omorât pe cineva pentru tine". S-a dat la o parte şi am intrat. În aer se simţea puternic mirosul de cafea. Mi s-a întors stomacul pe dos. Îi frânsese gâtul lui Henry, scăpase de cadavru, apoi se întorsese acasă şi făcuse cafea.

Ce sânge-rece!

M-am uitat la el în timp ce închidea uşa, iar senzaţia de nelinişte mi s-a intensificat. M-am întors şi mi-am trecut peste cap cureaua genţii, pe care am pus-o pe braţul fotoliului. Nu m-am uitat la locul unde căzuse Henry.

Ren a trecut pe lângă mine şi a intrat în bucătărie.

— Vrei ceva de băut?

— Nu!

L-am urmat, ţinându-mi braţele pe lângă corp.

— Ce-ai făcut cu Henry?

— Probabil că nu vrei să ştii.

A luat cana cu cafea şi a băut din ea.

— Oricum, nu o să-l găsească nimeni.

Privirea mi-a fugit spre a lui, apoi m-am uitat în altă parte, şocată de indiferenţa lui.

— Cine eşti? am izbucnit.

Ren a pus cana jos, încet.

— Pardon?

— Mă cam sperii. Mă rog, destul de tare, am recunoscut, punându-mi palmele pe blatul din bucătărie. L-ai ucis pe Henry

cât ai clipi şi te porţi de parcă e o zi de miercuri ca oricare alta.

— Nu am omorât pe nimeni cât ai clipi. Avea de gând să îţi facă rău. La fel şi Kyle. Nu pot permite să ţi se întâmple asta.

A făcut un pas înapoi, încrucişându-şi braţele.

— Te protejez!

M-am holbat la el.

— Înţeleg că mă protejezi, dar Henry nici măcar n-a încercat să facă ceva. Nu eram într-un pericol imediat.

— Ai fi fost. Încă eşti, a argumentat el. Iar dacă te întrebi dacă voi face acelaşi lucru cu Kyle, răspunsul este da.

Am rămas cu gura căscată.

— De ce eşti aşa de surprinsă? O să te omoare, Ivy. Doar pentru că nu au încercat încă, asta nu înseamnă că nu o vor face odată ce îşi vor da seama că nu te pot folosi uşor să îl ademeneşti pe prinţ.

Era logic ce spunea, dar era vorba despre cum se ocupase de problemă. Şi mai era ceva. Acela nu era Ren. Deloc! Frustrată, m-am întins peste blat şi i-am luat cana cu cafea.

— Îmi dai voie?

— Poftim! a gesticulat cu un braţ.

Am luat o gură şi m-am strâmbat imediat, din cauza gustului amar.

— Uau!

Am pus cana la loc şi am scos limba.

— Rahat, ce cafea tare, fără zahăr!

— Aşa îmi place! a zis el.

Am încruntat din sprâncene.

— Nu, nu îţi place aşa!

Ren şi-a aplecat capul într-o parte.

— Îţi place cafeaua cu zahăr, aşa cum îmi place şi mie. De fapt, de obicei, pui în cafea vreo şase pliculeţe de zahăr sau chiar mai mult. Nu o bei fără zahăr.

Buzele i s-au întredeschis.

— Îmi place în ambele feluri.

— Nimănui nu-i place cafeaua în ambele feluri. Mă rog, poate că cineva din lumea asta mare bea cafeaua în ambele feluri, dar eu n-am cunoscut încă pe nimeni care să o facă.

Ren a ridicat din umeri.

— E doar cafea.

Nu era doar cafea. Atunci mi-am amintit ceva. Dimineaţă, aruncase gogoşile, pretinzând că nu aveau gust bun. Eu mâncasem din acelaşi pachet şi fuseseră în regulă. Când Ren mâncase prima dată *beignets,* îi plăcuseră la nebunie, ca oricărui om care avea gusturi bune în ale patiseriei. Parcă dezvoltase o alergie bruscă la zahăr. Iar ce îi făcuse lui Henry? Nici asta nu îi stătea în fire lui Ren. Nu lui Ren căruia îi plăcea să pună zahăr în cafea şi pe gogoşi, nici lui Ren pentru care viaţa omenească era ceva preţios.

Am simţit un fior puternic prin piept şi am făcut un pas înapoi. În adâncul sufletului, ştiam deja. *Ştiam,* şi mi se făcea rău.

— Ce am studiat eu la facultate?

A clipit spre mine, cu ochii lui verzi şi frumoşi.

— Poftim?

Inima a început să-mi bată în piept cu putere.

— Ce am studiat la Loyola?

A râs încet în barbă.

— De ce întrebi asta, Ivy? Te simţi bine?

Nu! Nu mă simţeam bine deloc!

— Doar răspunde-mi la întrebare, Ren!

Începutul de zâmbet a dispărut şi m-a cuprins o senzaţie înfiorătoare.

— Cum mi-ai zis când ne-am întâlnit prima dată?

Un muşchi de pe bărbia lui Ren a zvâcnit şi şi-a desfăcut încet braţele. N-a răspuns, deoarece ştiam că nu avea cum. Nu avea cum, pentru că… acela nu era Ren.

Capitolul douăzeci

Cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am pus mâna dreaptă pe coapsă, chiar sub locul unde îmi era prins pumnalul din fier. Privirea i-a fugit spre mâna mea, apoi din nou la ochii mei. Nu i-a scăpat mişcarea.

Desigur!

M-a cuprins repede groaza când mi-am dat seama pe deplin. Chestia… chestia aia care stătea în faţa mea nu era Ren. Nu fusese el nici în Jackson Square. Nu Ren mă sărutase şi mă atinsese pe canapeaua aia. Mâna mi-a tremurat de repulsie. Arăta ca el, dar nu era el, iar asta însemna că adevăratul Ren…

Oh, Doamne!

Durerea mi-a străpuns pieptul.

— Unde e Ren?

Chestia din faţa mea a ridicat din sprâncene.

— Ce vrei să spui? Sunt chiar în faţa ta.

— Nu eşti Ren.

Mi-am strecurat mâna sub tricou şi am prins pumnalul cu degetele.

— Bine!

A ridicat mâinile.

— Nu ştiu ce e în capul tău, dar putem să rezolvăm asta împreună.

Oh, Doamne, chiar şi felul în care vorbea era altfel! Chestia asta vorbea prea simandicos. Cum de nu observasem până atunci? Am desfăcut pumnalul şi m-am pregătit.

— Unde e adevăratul Ren?

A ieşit de după blat, iar eu m-am încordat.

— Ivy…

— Nu-mi rosti numele! i-am ordonat, strângând degetele în jurul pumnalului.

Oh, Doamne, de cât timp nu fusese Ren? Stomacul mi s-a

răsucit, de parcă cineva mi-ar fi vârât în el un cuţit rece. Nu! Trebuie să fi fost el în seara în care apăruse cavalerul, când făcuserăm dragoste. Mi-aş fi dat seama dacă n-ar fi fost el, iar în clipa aceea nu puteam să îmi bat capul cu asta.

— Spune-mi unde e Ren sau o să te fac să suferi, înainte să mori, orice ai fi!

Singura creatură care putea fi chestia aia era un înlocuitor, dar, din câte ştiam, niciunul nu trecuse de porţi de ultima dată când fuseseră închise. Nu mai prinseserăm niciunul şi, potrivit legendelor, ca un înlocuitor să poată trăi în lumea noastră, omul al cărui loc îl lua trebuia să fie în Lumea de Dincolo. Iar asta nu era posibil. Porţile erau închise.

În timp ce mă propteam mai bine pe picioare, prin minte îmi treceau cele mai oribile scenarii.

— Trebuie să începi să vorbeşti *acum!*

A ridicat bărbia şi m-a fixat un moment. Apoi, pe chipul aşa-zisului Ren a apărut un zâmbet rece. Chestia a clipit, iar când a redeschis ochii, aceştia erau de un albastru ca gheaţa, în loc să fie verzi. Am tras aer în piept.

— Am sperat să nu te prinzi atât de repede! a zis chestia cu faţa şi corpul lui Ren. Din păcate, eşti mai inteligentă decât am anticipat.

A înaintat, iar eu am ridicat pumnalul între noi.

— Opreşte-te! i-am poruncit. Nu te apropia!

— Ce o să faci, să mă împiedici? a întrebat.

Am deschis gura să îi spun că îi voi tăia o parte foarte importantă din el şi o să i-o bag pe gât, dar chestia a sărit la mine. M-am ferit în ultima clipă şi m-am dat înapoi. Am lovit cu mâna liberă şi m-a prins de încheietură.

— Ai fi putut încerca să mă înjunghii, dar nu ai făcut-o.

Ren cel fals m-a tras spre pieptul lui, până am ajuns pe vârfurile picioarelor.

— Atâta timp cât arăt ca el, nu o să-mi faci nimic.

Ren cel fals avea dreptate. La naiba! Deşi ştiam că ăsta nu e Ren, încercasem să-l lovesc cu pumnul, nu cu pumnalul. Prostia aceea m-a costat. Cu mâna liberă mi-a apucat cealaltă încheietură şi a răsucit-o. O durere sfâşietoare mi-a cuprins braţul, iar degetele mi s-au chircit. Pumnalul a căzut pe podea. Am înjurat, iar Ren cel fals mi-a dat drumul. Am făcut un pas înapoi şi am ridicat genunchiul, ţintind o zonă sensibilă, dar mi-a anticipat mişcarea şi s-a răsucit. L-am lovit cu genunchiul în coapsă.

A mârâit.

— N-a fost drăguţ, păsărică!

Păsărică! Am ridicat privirea şi am simţit fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Tu! am şoptit şi mi-am dat seama pe deplin de lucrul îngrozitor care se întâmpla şi pe care aproape că îl făcusem cu el mai devreme.

— Drake!

Prinţul cu chipul lui Ren a zâmbit.

Panica mi-a învăluit stomacul. Prinţul avea abilitatea de a lua o altă înfăţişare? Ştiam că apăruse ca un corb, dar ca om? Habar n-aveam că poate să ia înfăţişarea altcuiva, a lui Ren. Oricum, nu mai conta.

— Unde e Ren? am strigat şi m-am smuls de lângă el.

M-am răsucit, punând un pic de spaţiu între noi. M-am tras în spate şi am coborât celălalt pumn, lovindu-l şi eliberându-mă.

— Eşti foarte agresivă! a zis Drake, râzând încet.

Am sărit un pas în spate, cu ochii aţintiţi asupra prinţului, şi am vrut să scot celălalt pumnal.

— Unde e? am întrebat.

— E un pic… ocupat acum.

Am scos pumnalul şi m-am străduit să-mi fac mâna să nu mai tremure.

— Ce înseamnă asta?

Drake a continuat să zâmbească, înaintând.

— E în viaţă?

Când n-a zis nimic, aproape că am cedat.

— Răspunde-mi!

— Era, ultima dată când am verificat.

A ridicat din umeri.

— Asta se poate schimba în orice clipă.

Oh, Doamne! Panica aproape că mă terminase.

— Ai face bine să te rogi să fie în viaţă.

Un rânjet i-a înlocuit zâmbetul rece.

— Şi dacă nu?

N-am răspuns. Instinctul îmi spunea că ar trebui s-o iau la fugă, să mă îndepărtez de prinţ cât mai mult posibil, dar el era singura mea legătură cu Ren, în caz că mai era în viaţă.

— Trebuie să recunoşti că a fost impresionant, a zis Drake. Dacă n-ar fi fost cafeaua aia stupidă, n-ai fi ştiut.

— Mi-aş fi dat seama.

Şi chiar aşa era. Preferabil înainte ca lucrurile să meargă mai departe decât merseseră deja. Ar fi trebuit să îmi dau seama imediat. Existaseră semne că nu e Ren încă din clipa în care se ivise în piaţă. Felul în care vorbea. Faptul că nu venise cu maşina. Gustul lui de… oh, Doamne, de mentă, foarte puternic. Răceala atingerii lui. Şi faptul că îl omorâse pe Henry fără remuşcări.

— Ţi-ai fi dat seama cu limba mea în gura ta sau când mi-aş fi băgat-o între picioarele tale? a întrebat el. Pentru că atunci când ţi-aş fi tras-o aş fi fost eu şi nu această jalnică scuză pentru o creatură.

N-am stat pe gânduri.

Reacţionând din furie pură, m-am aruncat asupra lui, rotind pumnalul. Prinţul a sărit într-o parte, dar când sunt furioasă, sunt rapidă. L-am lovit peste piept, rupându-i tricoul şi făcând să-i curgă sângele întunecat şi lucios. Poate că în clipa aceea arăta ca Ren, dar nu era Ren. Am vrut să lovesc din nou. Drake a scos un sunet care mi-a ridicat părul pe ceafă. A ridicat mâna, într-o clipă

loveam cu pumnalul, iar în cealaltă eram azvârlită cât colo. M-am izbit de perete, dar n-am scăpat pumnalul şi, înainte să mă pot mişca, a fost pe mine. Mi-a prins încheietura dreaptă şi a împins-o, ţintuindu-mi braţul de perete.

— Ar fi trebuit să ştii că sunt eu când ai început să te exciţi, a zis el, cu buzele pe curbura gâtului meu. Şi ai fost foarte aproape mai devreme, nu-i aşa?

Furia mi-a invadat simţurile.

— Credeam că e Ren. *De tine* mi-e silă!

— Continuă să-ţi spui asta!

Dinţii lui mi-au prins uşor lobul urechii, făcându-mă să ţip din nou.

— Dă-mi drumul! am mârâit.

— Nu prea cred!

Şi-a lăsat capul în jos, iar eu am inspirat tremurător. A trecut un moment, iar el şi-a ridicat capul, lăsând o dâră rece pe gâtul meu.

— Îţi doreşti acest corp şi această formă. Nu sunt sigur de ce, dar dacă de asta e nevoie…

Singura armă pe care o aveam era capul, aşa că l-am izbit în falcă. Pe moment, am rămas ameţită de durere. A înjurat furios, dar a dat înapoi. Mi-am tras braţul în spate şi am aruncat pumnalul, ştiind că nu-l va omorî, dar tot îl va afecta. Cuţitul a zburat şi i s-a înfipt adânc în piept. O înjurătură urâtă s-a înălţat de pe buzele prinţului în timp ce a ridicat mâna şi a apucat pumnalul. L-a scos şi l-a aruncat cu suficientă forţă ca vârful lui să se înfigă în gresie. Mânerul a vibrat.

Oh, rahat!

M-am aplecat şi am căutat ţepuşa din lemn spinos. Degetele mele i-au atins netezimea, înainte ca o mână să mă apuce de păr. Prinţul m-a tras într-o parte şi a împins cu suficientă forţă, încât să mă facă să patinez pe podea. Am simţit durerea radiind prin coapsă. Mi-a prins piciorul şi mi l-a ridicat atât de sus, încât m-a

trântit cu spatele pe podea. Materialul a pârâit, iar turul pantalonilor s-a rupt câţiva centimetri. A apucat ţepuşa din lemn spinos şi a azvârlit-o în cealaltă parte a camerei. Mi-a lăsat piciorul.

— Nu o să mă înjunghii cu aia!

La dracu'!

M-am răsucit şi am sărit în picioare. Ridicându-mă, am luat cana cu cafea de pe blat şi am aruncat-o spre el. S-a ferit cu uşurinţă. Ceramica şi cafeaua au explodat pe perete.

— Pe bune? a râs el.

Aplecându-mă după ţepuşă, am ţipat de frustrare când braţele lui mi-au cuprins talia. Unghiile mi s-au înfipt în el în timp ce mă trăgea afară din bucătărie. Am dat din picioare, lovind veioza metalică. A căzut, iar abajurul alb s-a spart.

— De ce te lupţi cu mine, Ivy? Ştii că nu poţi câştiga.

Rahat!

M-am înmuiat. Drake nu se aştepta la asta, iar braţele lui au slăbit un pic strânsoarea, aşa că mi-am lăsat piciorul pe piciorul lui şi i-am băgat cotul în stomac.

— Al naibii să fiu, chiar îmi pui răbdarea la încercare!

M-a tras spre dreapta şi şi-a pus braţul peste pieptul meu, imobilizându-mi braţele.

Apoi am zburat.

Am lovit canapeaua şi am aterizat cu faţa în jos, îndărătul pernelor. Pentru o clipă, am rămas ameţită, apoi m-am întors pe spate. Am vrut să mişc picioarele, dar Drake era acolo, deasupra mea, iar apoi a fost pe mine. O mână grea s-a strâns în jurul gâtului meu. Zbătându-mă, am dat din picioare şi l-am lovit cu pumnii în braţe. Mi-am ridicat şoldurile să îl dau jos, dar era prea greu, şi nici nu l-am urnit. Greutatea lui îmi apăsa pieptul. Am luat-o razna, iar panica a preluat controlul. Mi-am îndreptat unghiile spre ochii lui, dar şi-a ferit capul.

Apoi a apăsat şi am simţit ce nu simţisem când fusesem pe

canapea şi avusesem impresia că mi-o puneam cu Ren, la câteva secunde distanţă să merg mai departe. Un alt fel de groază mi-a umplut fiecare celulă a corpului în timp ce şi-a lăsat gura spre mine, oprindu-se chiar înainte ca buzele noastre să se atingă.

— Îmi place când te opui!

M-am oprit imediat.

— Greţos! i-am replicat.

— Păcat! a murmurat el. Dar o să avem timp mai târziu.

Silindu-mă să rămân nemişcată, am încercat să trag aer în piept, uitându-mă la el. Arăta ca Ren. Avea vocea lui, exceptând faptul că nu vorbea la fel, şi nu Ren era cel care îmi provoca durere, blocându-mi căile respiratorii. Nu Ren era cel care îmi întorcea stomacul pe dos, îngrozindu-mă şi înfuriindu-mă. Doar arăta ca el.

Era răutatea cea mai pură, sub înfăţişarea celei mai frumoase forme.

Privirea i s-a îndreptat spre faţa mea când a vârât cealaltă mână între noi. M-a apucat de tricou şi, pentru o fracţiune de secundă, habar n-am avut ce va face. Apoi, degetele lui mi-au prins lănţişorul. A tras de el. Corpul mi-a zvâcnit, iar colierul meu, cel cu ochiul de tigru în care era trifoiul, a rămas în mâna lui.

Am făcut ochii mari.

— O să savurez asta mai mult decât poţi să-ţi imaginezi.

Drake şi-a coborât gura spre a mea, iar eu am strâns buzele.

— Foarte dificilă! a zis el, apucându-mi bărbia.

Degetele lui mi-au intrat în obraji, forţându-mă să deschid gura. Gustul puternic mentolat mi-a umplut gura, dar n-a încercat să mă sărute. A inhalat. Tot corpul meu s-a smucit când o arsură de gheaţă mi-a invadat gâtul şi a luat-o în jos, spre stomac. Se hrănea… oh, Doamne, se *hrănea!* Cu fiecare respiraţie, îmi fura ce aveam mai preţios. Era epuizant, îmi fura toată energia. Am simţit o greutate ascuţită şi tăioasă în stomac. Mă sfâşia şi, ca prin vis, mi-am amintit-o pe Val spunând că putea fi plăcut, mai plăcut

decât sexul. Era o minciună, deoarece aveam impresia că absorbea fiecare bucăţică din mine.

S-a lăsat întunericul, alungând toată lumina şi toate sunetele, iar apoi mi-a furat mai mult decât energia. M-am luptat să rămân conştientă în trupul meu. Erau prea multe în joc, dar arsura era peste tot, iar eu încercam să mă feresc din calea ei. Mâinile mi-au alunecat de pe braţele lui şi orice urmă de voinţă mi-a dispărut, până când corpul mi s-a înmuiat, iar braţele mi-au căzut inerte. Am văzut cum venele mi se întunecă.

Iar apoi n-a mai fost nimic.

Capitolul douăzeci şi unu

Când m-am trezit, parcă m-aş fi târât afară din nisipuri mişcătoare. De câte ori credeam că ajunsesem la suprafaţă, eram trasă înapoi, până când, în sfârşit, am reuşit să-mi deschid pleoapele grele. M-a întâmpinat o lumină strălucitoare, lumina caldă şi intensă a soarelui.

Eram moartă?

Am întors capul spre stânga şi am văzut un geam mare. Perdele albe şi transparente erau ţinute într-o parte de şnururi. Am dedus repede că, de fapt, eram în viaţă.

Pe un pat.

Un pat mare.

Am ţâşnit în fund şi am tresărit, simţind un val de ameţeală care aproape că m-a tras înapoi. Mă dureau gâtul şi alte câteva locuri. Îmi simţeam coapsa de parcă aveam nevoie de una nouă. Am închis ochii, numărând încet, în timp ce tot ce se întâmplase cu prinţul a reapărut la suprafaţă.

Luase înfăţişarea lui Ren.

Se hrănise din mine.

Am deschis ochii şi m-am uitat la mâna dreaptă. Venele de acolo erau mai proeminente şi de un albastru mai închis, dar

negrul dispăruse, laolaltă cu mare parte din otravă. Starea de apatie avea să mai dureze câteva ore. Ştiam asta din experienţă.

Ren!

În timp ce mă uitam la cuvertura albastru-deschis, mi s-a tăiat respiraţia. Nu ştiam dacă era în viaţă, mort sau… mai rău. Ştiam doar că nu era în siguranţă. Prinţul – Drake – zisese că deocamdată e în viaţă, dar nu eram sigură că pot avea încredere în cuvintele lui. Tristeţea s-a amplificat, până mi s-a format un nod în piept, iar lacrimile mi-au înţepat ochii.

Dacă era…

Degetele mi s-au înfipt în pătură şi am expirat adânc. Nu puteam să îmi permit să simt durere în clipa aceea. Erau prea multe în joc, iar eu *nu* eram în siguranţă. Trebuia să aflu unde sunt şi cum pot să plec departe de locul acela. Am ridicat privirea, cercetând dormitorul bogat decorat. Camera era imensă, cu mobilier luxos. În faţa unui geam mare erau două fotolii imense care îmi aminteau de tronuri. Vizavi de pat era o comodă masivă din stejar. În colţul de lângă o uşă deschisă, care ducea la ceea ce părea să fie o baie mare, era o oglindă în picioare.

Camera mirosea puternic a balsam.

Adunându-mi energia, m-am tras spre marginea patului şi m-am uitat la parchetul lucios. Un covor din pluş alb, care părea la fel de moale ca un miel, acoperea jumătate din podea. Cu grijă, mi-am dat picioarele jos din pat. Atunci mi-am dat seama că sunt desculţă. Încălţările şi şosetele mele dispăruseră, la fel şi pumnalul din fier ascuns în gheata stângă.

Eram neînarmată.

— Rahat! am mormăit.

Am dus mâna tremurândă spre gulerul rupt al tricoului. Lănţişorul dispăruse şi el. De două ori rahat! Acum puteam fi manipulată. Valurile de frică mi-au înfiorat pielea. Singurul mod prin care puteam să mă protejez era să fiu atentă şi să nu le permit elfilor să se uite în ochii mei, dar asta era echivalentul

retragerii înainte de ejaculare, când încercai să nu rămâi însărcinată.

Pumnul încleştat mi-a căzut în poală. Când picioarele mele au atins covorul moale, m-au asaltat o duzină de gânduri oribile. De când se dădea Drake drept Ren? Instinctul îmi spunea că se întâmpla de după noaptea în care îi spusesem lui Ren ce sunt, iar el dispăruse. Mă rugam să fie aşa, deoarece, cu cât Ren fusese mai mult sub controlul lor, cu atât era mai rău.

Drake mă atinsese. Mă sărutase, iar eu…

— Oh, Doamne! am gemut, închizând ochii atât de strâns, încât am văzut steluţe colorate.

Îmi era greaţă în timp ce un amestec de trădare şi ruşine se ciocnea cu furia. Aveam să-l omor pe prinţ. Mai întâi, aveam să găsesc un burete de sârmă cu care să îmi frec trupul, iar apoi aveam să îl omor cu el. M-am ridicat şi m-am uitat în jur. M-am îndreptat spre uşă şi, deloc surprinzător, am constatat că e încuiată. O altă uşă închisă ducea la un dulap gol. În baie nu erau geamuri, dar era un jacuzzi imens. Între cele două fotolii-tron se afla o măsuţă. Pe mijlocul ei era un vas elegant din ceramică, care mă îndoiam că fusese folosit vreodată. Am ocolit masa şi am verificat geamurile. Fără încuietori. M-am uitat afară, iar umerii mi-au căzut când am văzut că sunt la câteva etaje de sol. N-aveam cum să supravieţuiesc unei sărituri. M-am uitat în sus. Proprietatea era înconjurată de copaci înalţi. Iarba ofilită de dedesubt arăta de parcă nu fusese atinsă de o grămadă de timp. Printre copaci, mi s-a părut că văd apă noroioasă.

Categoric, eram afară din oraş.

Pe hol s-au auzit paşi. M-am întors şi am cercetat frenetic camera în căutarea vreunei posibile arme. Vasul a fost singura chestie pe care am găsit-o. Am prins toarta rece, surprinsă de greutatea lui. M-am încordat, în timp ce uşa s-a deschis. A intrat o femeie înaltă. Deşi nu aveam trifoiul, tot vedeam prin farmece. Era elf, cu pielea argintie, fină, şi urechi ascuţite. Privirea i s-a

îndreptat spre pat. S-a încruntat şi s-a întors spre locul unde eram.

— S-a trezit! a zis ea, vorbind spre hol.

Am strâns mai tare toarta.

— Unde mă aflu?

Femeia n-a răspuns, ci doar a intrat în cameră.

— Unde mă aflu? am repetat.

A ridicat o sprânceană.

— Nu răspund în faţa ta, vacă.

Vacă? Am rezistat tentaţiei de a-mi da ochii peste cap.

— Serios, chiar trebuie să găsiţi insulte mai bune!

Râsul ei era rece.

— Ar trebui să pui jos vasul ăla, înainte să te răneşti.

— Nu, mulţumesc!

M-am uitat peste umărul ei. Uşa era încă deschisă. Puteam să fug. Aveam nevoie doar să o distrag un pic. Totuşi, odată ajunsă pe hol, habar n-aveam ce mă aşteaptă. Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Am pus să-ţi aducă mâncare. Dacă nu eşti cuminte, o să suporţi consecinţele!

— Oooh! Ce frică mi-e!

Buza femeii s-a curbat.

— Cred că ar trebui să te înfometăm. Poate că atunci când o să te roadă foamea, o să-ţi desfaci bucuroasă picioarele…

Am azvârlit cu vasul şi am fugit. Mă rog, am încercat să fug. Muşchii mei nu cooperau chiar în timp util. Vasul s-a lovit de partea laterală a capului elfului femelă, iar ţipătul ei indignat a răsunat în aer cam în acelaşi timp în care mi-am mişcat picioarele. Am ocolit fotoliul, îndreptându-mă spre uşă.

Elful s-a izbit în mine din spate, doborându-mă. M-am lovit de podea şi am rămas fără aer în plămâni. M-a întors şi am lovit. Articulaţiile mele i-au atins obrazul, întorcându-i capul într-o parte.

— Scârbă! mi-a aruncat ea, prinzându-mă de braţ.

Apoi, totul s-a întâmplat foarte repede. Dinţii ei mi-au intrat în piele şi am simţit o durere intensă. Urlând, am lovit-o în lateralul capului cu mâna liberă. Mă mușca! Scârba chiar mă mușca de braţ! Am lovit-o din nou la tâmplă şi mi-a dat drumul. Din gură i se scurgea sânge roşu-aprins. Şi-a lins buzele.

— Are gust de vin.

M-am rostogolit de sub ea, chinuindu-mă să mă ridic, când o pereche de picioare a intrat în cameră, blocându-mi calea. Eram pe deplin pregătită să mă năpustesc asupra oricui îmi stătea în drum.

— Fă-o! a strigat femeia. Sau o rup în două!

— Prinţul nu va fi încântat să o vadă rănită, a zis bărbatul.

Am încercat să-mi ridic capul, dar am fost oprită. Un metal rece mi-a atins gâtul, apoi am auzit un zgomot puternic. Panicată, am întins mâna, iar degetele mi-au trecut peste o curea metalică ce era conectată de ceva. Un lanţ. Rahat, un lanţ!

— Ca un câine. O căţea de reproducere, a zis elful femelă, cu o secundă înainte ca durerea să îmi explodeze în cap, urmată de o lumină albă, intensă, apoi nimic.

De data asta, m-am trezit altfel. Fără nisipuri mişcătoare şi fără să mă chinui să deschid ochii. M-am trezit într-o clipă şi m-am ridicat repede. Mi-am coborât picioarele din pat, ignorând durerea de cap. Pe antebraţul stâng aveam înfăşurat un bandaj. Am făcut trei paşi, înainte să fiu trasă înapoi. Mâinile mi-au zburat spre zgarda de la gât. Era netedă, cu excepţia unei mici găuri de cheie. M-am rotit, cu ochii mari. Lanţul se întindea pe cearceaful albastru. Era subţire şi uşor.

Oh, Doamne!

Am tras de el şi am văzut că era legat sus, de stâlpul din dreapta patului. M-am repezit într-acolo, înghiţindu-mi greaţa. Nu! De fapt, nu era prins de pat. În piciorul patului era un cârlig

metalic, care părea pus acolo special pentru asta, fiind blocat.

Oh, Doamne!

— Nemernicul!

Am smucit de lanţ. Metalul a zornăit, scuturând patul, dar n-am rezolvat nimic. Mă legase cu lanţul de un afurisit de pat!

— O să-l omor. Chiar o să-l omor!

Furia mi-a învăluit cerul gurii. Nu-mi venea să cred! Mi-am pus mâinile în jurul lanţului şi am tras cât am putut de tare. Lemnul a trosnit, dar n-a cedat. Am presupus că trebuia să fiu recunoscătoare că nu era un lanţ greu. Lacrimi de furie ameninţau să iasă. Am tras până m-au durut palmele, până când am început să plâng. *Nu se poate să se întâmple aşa ceva!* Mi-am repetat cuvintele acelea din nou şi din nou, dar chiar se întâmpla. Era real!

În spatele meu, uşa s-a deschis pe neaşteptate. Am lăsat lanţul şi m-am întors, gâfâind. Iată-l! Prinţul! Drake! Sub înfăţişarea cunoscută – brunet, cu părul până pe umeri şi piele măslinie. Faptul că nu mai arăta ca Ren era o mică uşurare.

— O să te omor! i-am zis.

A ridicat o sprânceană.

— Chiar aşa?

— Da!

Drake a chicotit şi s-a îndreptat spre pat, oprindu-se la o lungime de braţ.

— Nu te-ai atins de cină, a remarcat şi a făcut un semn spre noptieră.

O farfurie acoperită era neatinsă acolo.

— Ar trebui să mănânci!

M-am întins spre farfurie, iar Drake a părut să simtă că nu aveam nicio intenţie să mănânc. A fost foarte rapid, apucând tava înainte să i-o trântesc în cap. Mâinile mele au prins aerul.

— Dezleagă-mă! i-am poruncit.

— Nu prea cred! a zis şi a pus tava pe masa unde fusese

vasul. Te-ai trezit de cinci minute şi deja ai lovit-o pe una dintre slujitoarele mele.

— Una dintre slujitoarele tale m-a muşcat. Am ridicat braţul stâng ca să îi arăt şi am adăugat: Şi m-am ocupat de ea.

Drake s-a întors spre mine, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu vreau să te răneşti.

— Serios? am râs amar. Însă nu ai o problemă dacă mă răneşti tu.

— Asta a fost înainte să ştiu ce eşti.

— Oh, dar să snopeşti alte femei e în regulă? Să te hrăneşti din ele, împotriva voinţei lor? am zis când am văzut că vrea să spună ceva. Şi sunt destul de sigură că m-ai rănit mai devreme…

— Te-ai luptat cu mine, a zis el cu răceală. Ar trebui să stau, pur şi simplu, să nu mă apăr?

— M-ai legat cu lanţul de un nenorocit de pat! am ţipat ca o banshee3.

Zâmbetul sec i-a zăbovit pe chip.

— Asta ca să îi protejez pe alţii. Evident, nu pot avea încredere că te porţi ca o creatură civilizată.

— Să mă port ca o creatură civilizată? Eşti nebun? Te-ai hrănit din mine împotriva voinţei mele, şi ar trebui să fiu *cuminte?*

De furie, m-am năpustit spre el, dar imediat am fost smucită înapoi de lanţ. Am înjurat, frustrată. Nu-mi venea să cred că purtam o astfel de discuţie.

— O să te omor!

— Cum? Nici măcar nu poţi ajunge la mine!

Capul avea să-mi explodeze.

— Dar, în cele din urmă, o să te apropii de mine suficient.

— Adevărat! a zis el. Iar când o voi face, tu vei fi supusă.

— Nu prea cred.

---

[3] Spirit feminin din mitologia irlandeză care anunţă moartea unui membru al familiei, de obicei strigând sau bocind (n. red.).

Zâmbetul lui Drake s-a lărgit, deopotrivă cu furia mea.

— Nu te mai poţi preface că eşti Ren. Acum ştiu.

— Nu am nevoie să mă prefac că sunt el.

Am început să umblu de colo-colo cât de departe îmi permitea lanţul, adică de la noptieră până la jumătatea patului.

— Credeam că un copil nu poate fi conceput folosind vreun truc sau constrângere, am zis.

— Aşa este!

L-am fixat cu privirea în timp ce se apropia.

— Dar dacă pretinzi că eşti Ren e păcăleală.

— Da? Nu există un manual despre chestiile astea. Dacă zici da, înseamnă că am consimţământul tău.

Gustul amar al ruşinii mi s-a adunat în gât, chiar dacă ştiam că ceea ce se întâmplase între mine şi Drake nu fusese din vina mea. *Ştiam* asta, dar tot simţeam umilinţă.

— I-aş fi dat consimţământul lui Ren. Nu ţie.

— O chestiune de semantică!

S-a aşezat pe marginea patului. Probabil că aş fi putut ajunge la el, dar numai să-l prind de păr, iar asta nu m-ar fi ajutat.

— A meritat să încerc.

M-am dat înapoi spre noptieră, hotărâtă să pun între noi cât de mult spaţiu îmi permitea lanţul.

— Mă *dezguşti.*

A rânjit.

— Îmi place să te văd aşa.

S-a întins, trecându-şi degetul de-a lungul lanţului întins, iar eu m-am încordat.

— Parcă aş avea o pisică turbată în lesă.

— La naiba…

Drake a tras de lanţ, iar eu m-am lăsat în genunchi.

— Îmi place şi să te văd jos, păsărică!

Lacrimi de umilinţă îmi înţepau ochii în timp ce mă uitam la bocancii lui.

— Crezi că aş fi cu tine vreodată, într-un milion de ani, după toate astea?

— Cred că da!

Drake s-a ridicat, forţându-mă să mă ridic odată cu el.

— Te urăsc! am spumegat, privindu-l.

A ridicat un umăr şi a băgat mâna în buzunar, de unde a scos o cheie.

— Nici eu nu sunt chiar impresionat de tine.

— Nici măcar nu eşti atras de mine.

Mi-am amintit de momentele de pe canapea, când se prefăcea că e Ren.

— Cum o să funcţioneze?

— Oh, există momente în care te găsesc delicios de atrăgătoare.

A desfăcut lanţul de pat, dar, înainte să pot să fac ceva, şi l-a înfăşurat în jurul pumnului. M-a smucit la pieptul lui.

— Ăsta e unul dintre momentele alea. Aşa că nu îţi face griji pentru abilitatea mea de a-mi face treaba! Coborând gura spre urechea mea, a adăugat: Am avut şi mai rele.

M-am ferit, lăsându-mă în spate cât de mult am putut.

— Ei bine, eu, nu.

— O să schimbi placa în curând!

Drake a scurtat lanţul şi a început să meargă. N-am avut de ales şi a trebuit să-l urmez. Holul era larg, cu câteva uşi închise. În capăt, doi străvechi stăteau de pază. Când am trecut pe lângă ei, buzele li s-au strâmbat a dezgust. Am vrut să-mi târăsc picioarele, dar n-a fost posibil din cauza ritmului impus. M-am străduit să ţin pasul cu el în timp ce coboram scările largi.

— Eşti ca un animal de companie, a zis el, când am ajuns la ceea ce am presupus că e etajul întâi.

Soarele strălucitor pătrundea prin nenumăratele ferestre. Când ne-am oprit, a tras de lanţ. Elfii erau peste tot. Lungiţi pe canapele şi pe fotolii, în living. Rezemaţi de pereţi. Privirea mea

sălbatică trecea de la unul la altul în timp ce Drake mă ducea spre partea din spate a casei mari. Toţi ne priveau, iar amuzamentul sau dezgustul erau gravate pe trăsăturile lor izbitoare, de o frumuseţe rece. Cu o singură excepţie. Un elf femelă, cu păr argintiu împletit şi aruncat peste umăr. Expresia ei era una de groază. Nu înţelegeam. Teama din ochii ei deschişi la culoare era palpabilă când prinţul m-a tras spre o altă uşă, în faţa căreia stătea un străvechi.

Apoi străvechiul a deschis uşa, lăsând să se vadă un hol îngust, iar eu am fost trasă pe el ca un câine în lesă.

— Oamenii care au deţinut această casă au zis că aceasta a fost cândva aripa servitorilor, a explicat Drake. Cred că foloseau termenul de „servitor” în sens larg.

Am fost condusă într-o cameră mai mare, care fusese cândva bucătăria servitorilor. Dulapurile erau încă prinse pe perete, iar un frigider vechi huruia încet. Încăperea avea şi acum rolul de bucătărie. Mă rog, nu genul de bucătărie pe care mi-o doream în casă.

În cameră erau aliniate zeci de paturi ocupate de oameni în diverse stadii de hrănire. Tenurile lor erau palide şi marcate de vene negre şi întunecate. Un elf se hrănea chiar atunci dintr-un bărbat. Gemetele lui erau un amestec de durere şi cu totul altceva. Şi nu îl împingea la o parte pe elful mascul care se hrănea din el. Se ţinea de umerii elfului, ţinându-l aproape.

— Oh, Doamne! am şoptit îngrozită, stomacul răzvrătindu-mi-se dureros. Tu…

— Trebuie să ne hrănim, a zis Drake, trăgând de lanţ, până când privirea mea a întâlnit-o pe a lui. Le place. Şi ţie ţi-ar plăcea, dacă ai înceta să te lupţi cu mine.

— Le place? am şoptit dezgustată. Ce fel de viaţă e asta?

Prinţul n-a răspuns. A deschis o altă uşă şi mi-am amintit ce se întâmplase la Flux. Habar n-aveam dacă toţi oamenii care lucrau la club ştiau despre elfi, dar unii ştiau şi uite ce se

întâmplase cu ei! Fuseseră omorâţi.

— I-aţi omorât pe toţi oamenii aceia de la club. Voi…

A tras de lanţ, până m-am ridicat pe vârfuri.

— M-au trădat. Ar fi înţelept să înveţi din exemplul lor.

Am vrut să îl întreb cum îl trădaseră, dar am fost trasă într-o încăpere de mărimea unei debarale. Era slab luminată de un bec atârnat. Am tresărit. Nu mă mai gândeam la club sau la oamenii întinşi pe paturi. Lângă perete era cocoşată o fiinţă cu mâinile legate laolaltă. Un lanţ mai greu îi mergea de la încheieturile mâinilor până la perete. Părul roşcat, ondulat şi moale, îi cădea peste pomeţii înalţi şi palizi. O vânătaie albăstruie îi acoperea partea stângă a feţei. Era fără tricou, pantalonii îi erau descheiaţi, iar pieptul îi era plin de zgârieturi şi muşcături.

Nu. Nu, nu, nu!

Nu voiam să fie el, dar era Ren!

Capitolul douăzeci şi doi

— Ren! am strigat şi m-am repezit spre el.

Drake a prins lanţul, trăgându-mi capul înapoi. Metalul mi-a apăsat pe trahee. Am apucat lanţul, luptându-mă să-i mai dea drumul.

— Ţi-am dat voie să te duci la el? m-a întrebat Drake.

Un val puternic de ură a urcat în mine, mai puternic decât aş fi crezut că e posibil. Pieptul lui Ren se mişca uşor sub povara respiraţiei. Era în viaţă, dar reţeaua de vene de sub pielea lui era anormal de întunecată. N-a fost nevoie să întreb ca să ştiu ce îi făcuseră.

Fără să îmi iau ochii de la Ren, am încercat să inspir oxigen şi să expir cuvinte:

— Te rog! Te rog, lasă-mă să merg la el!

Prinţul n-a răspuns câteva clipe care mi s-au părut o veşnicie, apoi am simţit lanţul relaxându-se.

— Nu mă face să regret concesia asta! Va plăti pentru acţiunile tale, dacă mă superi!

Simţind că îl urăsc pe prinţ cu fiecare fibră a fiinţei mele, m-am dus lângă Ren şi m-am aşezat în genunchi pe podeaua de lemn zgâriată.

— Ren! am şoptit şi mi-am pus mâna pe obrazul lui drept.

I-am ridicat capul cu grijă. Genele i-au fluturat peste cercurile adânci şi întunecate de sub ochi, dar încă era cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată.

— Oh, Doamne, Ren!

— Să nu-ţi pară prea rău pentru el! a zis Drake, apropiindu-se de noi. I-a atras atenţia Breenei, iar ea chiar a fost… de-adevăratelea cu el.

Nu ştiam cine e Breena aia, dar era oficial pe lista mea cu persoane de omorât. I-am dat la o parte părul de pe frunte şi i-am lipit buzele de sprânceană.

— Ce romantic! a zis Drake sec.

Am închis ochii ca să opresc înţepătura lacrimilor sărate, dar n-aveam cum să uit zgârieturile şi muşcăturile. Nu ştiam tot ce îi făcuseră Breena aia şi ceilalţi, dar ştiam că nu fusese ceva plăcut.

— Îmi pare rău! am şoptit, punându-mi obrazul pe creştetul lui. Îmi pare rău!

Umerii lui Ren s-au ridicat atunci când a respirat sacadat, iar când m-am tras înapoi, a fluturat genele şi a deschis ochii. Oh, Doamne, doar el avea ochi verzi atât de frumoşi! Lacrimile au curs libere când privirea i-a găsit-o pe a mea. Cum putusem să îl confund pe prinţ cu el? M-am silit să zâmbesc un pic.

— Bună!

— Ivy? a murmurat Ren.

— Eu sunt.

I-am mângâiat obrazul, cu barba de câteva zile. A respirat sacadat din nou.

— Tu… n-ar trebui să fii aici.

Am simţit o greutate pe piept.

— Nici tu.

Ochii i s-au închis când s-a lăsat spre mine. Buzele i s-au mişcat, dar nu s-a auzit nimic. Habar n-aveam în ce stare mintală se află, dar, dacă era la fel cum arăta, nu putea fi una bună, şi îmi venea să fac praf totul în jur. Habar n-aveam dacă îşi amintea ceva din ultima noastră discuţie sau dacă mă ura din cauza a ceea ce eram şi a poziţiei în care îl pusesem, dar nu-mi păsa dacă mă detesta. Nu suportam să îl văd aşa.

— Ţi-am spus că e încă în viaţă, a zis Drake, dar depinde doar de tine dacă rămâne viu.

Mi-am pus buzele pe tâmpla lui Ren, apoi m-am întors spre prinţ. Stătea la câţiva metri de noi, ţinând de lanţul meu. Odată ce mi-a captat atenţia, a zâmbit rece.

— Îi voi da drumul… în schimbul tău.

Am înlemnit, nefiind sigură că aud bine.

— Poftim?

— Îi voi da drumul chiar acum, dacă eşti de acord să fii cu mine.

Buzele mi s-au întredeschis când am tras aer în piept. Oferta lui îmi răsuna în minte, dar eram aproape prea îngrozită să mă gândesc la ea. Nu putea vorbi serios!

— Dacă nu, ei bine, nu pot garanta că Breena va face ca lucrurile să fie… la fel de plăcute pentru el cum au fost până acum, a zis Drake.

Am tresărit la insinuarea lui.

— Nu! a gemut Ren, ridicând bărbia.

Privirea mi-a fugit spre faţa lui rănită.

— Nu poţi…

— Poţi! a zis Drake. Dacă vrei să trăiască, poţi!

— Asta… e constrângere, am şoptit, ridicând privirea spre el.

— Nu şi dacă tu chiar decizi să mi te oferi.

Privindu-l, am simţit un gust amar. Chiar vorbea serios!

Pentru a-l salva pe Ren, trebuia să-i cedez prinţului… şi posibil să atrag sfârşitul lumii, dând naştere unui copil care avea să deschidă toate porţile către Lumea de Dincolo.

— Ai de ales! a zis prinţul. Îl eliberez pe acest om mascul, iar tu mi te supui. Sau îl dau de tot pe mâna Breenei şi nu va trece de noaptea asta!

Ei bine, asta nu era o opţiune.

Nu puteam să îl las pe Ren să moară. Chiar dacă mă ura, nu puteam să fac asta. Ordinul avea nevoie de Ren. Lumea avea nevoie de el, să se lupte cu elfii şi cu străvechii. Eu aveam nevoie de el în viaţă.

Ren s-a agitat, încercând să se mişte spre mine, dar s-a prăbuşit pe o parte. L-am prins înainte să cadă de tot. Era o harababură în gândurile mele, dar ştiam că nu pot permite să i se mai facă rău. Trebuia să mai existe o opţiune. Aveam nevoie de timp.

Timp!

Amândoi aveam nevoie de timp.

O idee a prins viaţă, şi m-am agăţat de ea de parcă era singurul colac de salvare din ocean. Dacă îl ştiam pe Ren în siguranţă şi dacă mai puteam să negociez cumva ceva timp, puteam să sper că voi găsi o soluţie de ieşire din nebunia aceea.

— De unde ştiu că nu minţi? Cum voi şti că i-ai dat drumul şi că e în siguranţă?

— Îţi dau cuvântul meu!

Victoria a sclipit în ochii lui de gheaţă.

— Odată dat, nu poate fi încălcat decât prin moarte.

Era adevărat! Habar n-aveam de ce elfii erau legaţi de promisiuni, dar nu puteau să şi le retragă. Nici măcar un prinţ sau regina.

— Şi promiţi să îi dai drumul imediat şi să nu-i mai faci rău?

— Da!

— Ivy, nu! Nu poţi! a mormăit Ren.

Mă durea să îl ignor, dar trebuia s-o fac.

— Am nevoie de timp.

Prinţul şi-a lăsat capul într-o parte.

— Am nevoie de timp, ca să… fiu cu tine.

Am silit cuvintele să iasă, iar Ren s-a încordat lângă mine.

— Nu pot s-o fac aşa, pur şi simplu! Eu nu sunt aşa.

Drake şi-a mijit ochii.

— Nu…

— Tot ce îţi cer este timp. Dacă nu îmi oferi timp şi îi mai faci rău lui Ren, voi găsi o cale să pun capăt întregii poveşti, iar tu o vei lua de la capăt, căutând un alt halfelin.

A strâns mai tare lanţul şi l-am simţit în jurul gâtului.

— Cât timp?

— O lună.

— Nu! O săptămână! a ripostat el.

Nu era suficient să pot spera să găsesc o soluţie pentru a scăpa din locul acela blestemat.

— Patru săptămâni.

— Asta înseamnă o lună.

Prinţul a oftat.

— Două săptămâni.

— Trei! am zis eu. Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta. Să mă simt confortabil.

— Nu e nevoie să te simţi confortabil. Trebuie doar să mă laşi să îmi bag sămânţa în tine.

Am oftat.

— Mda, bine! De asta am nevoie de timp, pentru că spui chestii din astea în timp ce eu am un lanţ în jurul gâtului şi îmi vine să vomit în faţa ta.

Buzele prinţului s-au curbat a dezgust.

— Revoltător!

— Exact! am izbucnit eu. Am nevoie de timp!

— Nemernicule! a mormăit Ren, smucindu-se în lanţ.

Ochii i s-au deschis un pic, iar obrajii i s-au înroşit de furie.

— Nu o să te atingi de ea!

Muşchii din braţe şi de la umeri i-au zvâcnit.

— O să te omor! Nemernic nebun, o să te termin naibii!

Drake i-a aruncat lui Ren o privire dispreţuitoare.

— Trei săptămâni, apoi o să-mi cedezi?

Mi s-a întors stomacul, dar am încuviinţat.

— Spune-o! mi-a poruncit el.

— Trei săptămâni şi… apoi o să-ţi cedez, am zis printre dinţi.

Prinţul a zâmbit, lăsând să se vadă dinţii albi, şocant de ascuţiţi.

— S-a făcut!

S-a întors imediat şi a strigat ceva într-o limbă pe care nu am înţeles-o. Uşa s-a deschis şi a intrat unul dintre străvechii cu păr scurt.

— El va fi eliberat!

— Stai! Promite-mi că nu o să-i mai faci rău şi îl vei elibera, şi că o să-mi dai răgaz trei săptămâni, i-am cerut. Promite!

Un muşchi din bărbie i-a zvâcnit. Inima îmi bătea cu putere.

— Trebuie să te aud că promiţi asta!

— Ivy…

Pumnii lui Ren se încleştau şi se descleştau.

— Promit că va fi eliberat fără să i se mai facă nimic şi îţi voi acorda trei săptămâni, nicio zi mai mult, să te obişnuieşti! a zis Drake.

Când am şoptit, cureaua parcă s-a strâns în jurul gâtului meu.

— S-a făcut!

— Nu! a exclamat Ren. Ivy, nu poţi…

— E în regulă! i-am zis lui Ren şi i-am prins obrazul în palmă. Mă descurc, da? Ai încredere în mine!

Înainte să poată răspunde, mi-am lipit buzele de ale lui.

— O să fie bine! am zis.

Ren s-a întins spre mine, dar Drake a smucit de lanţ şi n-am avut de ales, a trebuit să mă ridic şi să mă dau înapoi. Ren şi-a unit palmele legate, iar expresia de suferinţă de pe chipul lui mi-a frânt inima într-un milion de bucăţele.

— Nu face asta! a zis el cu voce gravă. Nu merit! Nu poţi face… asta!

— Meriţi! i-am zis. N-aş putea să mi-o iert, dacă…

Am strâns din buze şi i-am susţinut privirea uimită, iar Drake a ieşit din încăpere.

— Te iubesc! i-am zis.

Mergând cu spatele, am zăbovit cu privirea asupra lui Ren până am auzit doar zăngănitul lanţurilor lui în timp ce se chinuia să se ridice în picioare.

— Indiferent ce ar fi, te iubesc!

Străvechiul s-a pus în faţa lui Ren şi nu l-am mai văzut, dar l-am auzit strigând:

— Să nu te atingi de ea! O să te fac bucăţi! Ivy, nu!

Când uşa s-a închis, acoperind ameninţările lui Ren, am inspirat sacadat, iar o clipă mai târziu eram cu spatele la perete şi cu prinţul aplecat asupra mea. Lângă noi, un om mascul gemea pe un pat. Prinţul era în faţa mea.

— Dacă te gândeşti să mă păcăleşti cumva, o să ajungi să implori moartea, dar ţi-o voi refuza până când o să încărunţeşti şi o să faci riduri, a zis el cu voce joasă şi cu un calm mortal. Iar asta e o promisiune şi nu o voi încălca! M-ai înţeles?

Gândindu-mă la oamenii atârnaţi de grinzile de la Flux, m-am înfiorat şi am zis:

— Am înţeles!

Capitolul douăzeci şi trei

Mă uitam fix la farfuria cu pui prăjit, inhalând mirosul de ierburi aromate. Mirosea uimitor! Ar fi trebuit să îmi fie foame.

Ultimul lucru pe care îl mâncasem fusese un bol de supă, cu o seară înainte, acum aproape douăzeci şi patru de ore, dar stomacul mi se revolta la ideea de a mânca orice.

Probabil că era din cauza lanţului pe care îl aveam în jurul gâtului. Fiecare înghiţitură îmi amintea în mod dureros de captivitatea mea. Singurul moment în care urma să îmi fie dat jos avea să fie în seara aceea, când, în sfârşit, aveam să fac duş. Pauzele de mers la baie erau periodice şi, chiar şi atunci, lanţul era doar desprins de pat, iar uşa de la baie rămânea deschisă.

Furia ardea în mine în timp ce mă uitam la farfuria cu mâncare, tentată să o arunc cât colo. Aveam să o iau razna în camera aceea, întrebându-mă şi îngrijorându-mă în legătură cu ce se întâmpla în lumea de afară.

Ren chiar era bine? Prinţul promisese că va fi în siguranţă, dar asta nu însemna că era bine. Îi găsise Brighton pe Merle şi acel grup de aşa-zişi elfi calzi şi pufoşi? Oare Tink era bine sau dăduse foc apartamentului meu, de panică? Ştia măcar ce mi se întâmplase? Dar David şi ceilalţi din Ordin? Până acum, trebuie să fi aflat că Henry dispăruse, că fusesem prinsă. Nici măcar nu ştiam dacă Henry sau Kyle chiar crezuseră că eu sunt halfelinul sau dacă fusese o minciună de-ale lui Drake.

Atât de multe întrebări şi niciun răspuns! Niciunul!

Mi-am întins picioarele şi mi-am dat la o parte de pe faţă o şuviţă de păr moale, unsuroasă. Drake mă vizitase doar o dată de când mă dusese să îl văd pe Ren. Cu o zi în urmă. Nu mersese grozav. Încercasem să mă port… cât mai bine. Să îi câştig încrederea era singura şansă să scap, dar el mă înnebunea de furie.

M-am uitat în jur prin cameră şi am văzut acelaşi lucru. Nicio cale de scăpare. Singura şansă era să-mi scot lanţul ăla de la gât şi să ajung cumva afară. Habar n-aveam unde ne aflam, dar, odată ajunsă afară, aş fi avut o şansă. Aici nu aveam nimic.

Uşa dormitorului s-a deschis şi m-am încordat, trăgându-mi

picioarele sus. Au intrat doi elfi femelă. Am recunoscut-o pe una. Era femela cu păr argintiu care avusese expresia aceea îngrozită când mă văzuse în faţa încăperii în care era ţinut Ren. Ea îmi adusese mâncarea mai devreme şi seara trecută, împreună cu prinţul şi un alt străvechi. Cred că, întâmplător, o chema Faye.

Habar n-aveam cine e elful cu păr negru, dar era o femelă frumoasă şi suplă, ca toţi elfii. Nu vedeam des un elf cu păr negru, iar combinaţia cu pielea argintie era uimitoare. Îmbrăcată cu blugi strâmţi şi un maiou mulat, aproape transparent, era genul de femeie care avea sânii perfecţi şi arătau uimitor fără sutien. Ştiam, pentru că îi vedeam sfârcurile.

Faye s-a uitat la farfuria mea neatinsă.

— Nu ai mâncat…

N-am zis nimic, pentru că, sincer, nu vedeam rostul.

Cealaltă femelă a închis uşa dormitorului şi a băgat mâna în buzunarul blugilor.

— Mă rog… Suntem aici să ne asigurăm că faci duş, aşa că ai ratat ocazia să mănânci.

— Poate mânca după aceea, Breena.

Faye stătea la câţiva metri în spate.

— Prinţul nu vrea să se înfometeze.

Mi-am dat jos picioarele din pat.

— Tu eşti Breena?

Buzele roşii şi pline ale Breenei s-au curbat într-un rânjet când s-a uitat la mine.

— Eu sunt.

M-am ridicat încet.

— Eşti pe lista mea de persoane pe care o să le omor.

— Zău?

Breena a ridicat din umeri.

— Pariez că ştiu de ce!

Furia mi-a pătruns în oase.

— Pariez că ştii!

— Ţi-am spus că nu e înţelept să vii aici, a zis Faye, cu un oftat obosit. Prinţul a vorbit despre tine. Nu te-a uitat.

— Speram să nu uite.

Breena a făcut o pauză, cu ochii ei deschişi la culoare plini de răutate.

— Şi ştii cine altcineva nu o să îmi uite numele? Micul meu animal de companie uman.

— Încetează, Breena! a avertizat-o Faye, privind spre uşă.

Am încleştat pumnii.

— Eşti dezgustătoare!

— Lui Ren nu i s-a părut aşa, a zis ea, scoţând cheia. Mai ales nu când gura mi-a fost pe pielea lui, limba mea pe…

Ţipând, m-am năpustit asupra ei. Breena s-a ferit cu uşurinţă, dându-se la o parte, astfel încât lanţul m-a tras dureros înapoi.

— Pari mândră că ai forţat pe cineva! am strigat.

— Cine zice că l-am forţat?

A râs răutăcios.

— Pot fi foarte, foarte convingătoare…

— Şi o să fii foarte, foarte moartă! i-am promis.

Breena a pufnit.

— Animalul meu de companie avea cel mai uimitor tatuaj. Am trasat lujerii ăia cu limba.

— Ţine-ţi gura!

M-a cuprins furia, amestecată cu înţepătura amară a geloziei. Eram proastă să îi dau genul acela de putere, dar nu mă puteam abţine. Ştiam că Ren nu fusese de acord cu ce se întâmplase între ei, orice o fi fost. N-aş fi făcut ce făcusem cu prinţul dacă aş fi ştiut că nu e Ren, iar umilinţa aceea încă mă ardea, dar ea îmi intra pe sub piele şi se cuibărea acolo.

— Dă-mi cheia! a poruncit Faye.

Breena i-a dat-o, fără să îşi ia ochii de la mine.

— Avea gust de bărbat şi de sare. Nu e o combinaţie rea! S-ar

putea să-i fac o vizită.

— N-o să apuci! am zis, în timp ce Faye se apropia încet de mine.

Privirea mi-a ţâşnit spre ea. S-a oprit cu o expresie de suspiciune pe faţă şi a ridicat mâinile.

— O să te dezleg, să poţi face duş. Asta e tot!

În clipa în care avea să mă dezlege, aveam să iau lanţul şi să îl înfăşor în jurul gâtului Breenei.

— Te rog, nu!

Privirea lui Faye a întâlnit-o pe a mea, de parcă îmi citise gândurile.

— Dacă o ataci sau provoci vreo problemă, va veni unul dintre masculi. Înţelegi?

Mă durea falca de cât de încordată o ţineam.

— Va intra şi va sta aici cât tu faci duş, a explicat Faye, pe un ton aproape rugător, care m-a surprins. Nu vrei asta, nu?

— Nu! m-am silit să zic.

— Atunci, te rog, nu o ataca! a zis ea încet. Nu a fost cu el chiar atât de mult timp. S-a hrănit din el, dar atât…

— Continuă să-i spui asta, dacă o face să doarmă mai bine noaptea!

Râsul Breenei a sunat precum clopoţeii de vânt.

— Ignor-o! a insistat Faye. Vrea doar să te provoace, să te vadă pedepsită. Nu-i da satisfacţia asta!

Am tras aer în piept şi mi s-a părut că am foc în plămâni.

— De ce îţi pasă?

Privirea lui Faye s-a desprins de mine şi n-a răspuns. Chiar nu înţelegeam de ce îi păsa lui Faye dacă trebuia să mă dezbrac în faţa unei armate de elfi, dar avea dreptate. Nu îi voiam acolo cât făceam duş şi chiar îmi doream un duş.

— Bine! am zis.

Pe faţa lui Faye s-a văzut uşurare, dar Breena a zâmbit de parcă tocmai câştigase vreo bătălie. Zâmbetul meu de răspuns a

fost sumbru, pentru că, *după ce* aveam să fac duş şi să fiu din nou îmbrăcată, chiar nu aveam nimic de pierdut, iar scârba aia urma să vadă ea.

Faye a desfăcut lanţul, dar a rămas cu capătul lui în mâini.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap.

Ne-am dus spre baie, cu Breena după noi. Am făcut tot ce am putut să îi ignor prezenţa, iar acesta probabil că a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcusem în viaţa mea, mai ales când a început să vorbească din nou:

— Trebuie să laşi uşa deschisă! a zis ea, rânjind.

Faye a oftat.

— Nu e nevoie! le-am zis. Ce pot face acolo?

— Nu am încredere în tine!

Trecând pe lângă mine, Breena m-a împins în umăr şi s-a aşezat pe marginea căzii, cu picioarele încrucişate graţios unul peste altul.

M-am încordat când Faye a desfăcut cureaua din jurul gâtului meu şi a dat-o jos. Am ridicat mâna imediat, atingându-mi pielea goală, şi am înghiţit cu grijă în timp ce Faye s-a dus la cabina de duş. A pornit apa, potrivind temperatura.

— Dezbracă-te! a ordonat Breena.

Am lăsat mâinile în jos, fixând-o cu privirea. Rânjetul i s-a lărgit.

— Fie îţi dai jos hainele, fie ţi le dau eu!

— Breena! a oftat Faye.

— Nu e o promisiune în vânt! a adăugat Breena.

Pielea mă furnica de furie şi iritare. O parte din mine voia să o lase să încerce să mă dezbrace, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era o cameră plină cu elfi în timp ce făceam duş. Breena deja ajunsese la mine – îi făcuse diverse lui Ren, făcuse diverse cu el, iar acum voia să mă intimideze. Nu aveam de gând să-i mai dau o satisfacţie.

Am pus degetele pe tivul bluzei şi am scos peste cap materialul murdar, pe care l-am aruncat spre ea. Mâna Breenei a ţâşnit, prinzând bluza. Rânjetul i-a dispărut, lăsând haina pe podea.

— Drăguţ! Sutienul tău chiar are margarete pe el?

Avea. În fine! Mi-am descheiat pantalonii, i-am lăsat să-mi alunece pe şolduri şi pe coapse, apoi am păşit afară din ei. Aburul umplea repede baia.

— Chiloţi roz? a chicotit Breena. Câţi ani ai?

— Du-te naibii! am zis şi am dus mâna la spate, să îmi deschei sutienul.

Obrajii-mi ardeau în timp ce bretele-mi alunecau pe braţe.

— Ce-ar fi să mă duc la iubitul tău? a răspuns Breena.

O s-o omor!

Mâinile mi-au tremurat, lăsând sutienul să alunece pe podea.

O s-o omor!

Am continuat să-mi repet asta în timp ce îmi dădeam jos chiloţii.

— Habar n-am ce vede la tine, a zis Breena, ridicând o sprânceană brunetă. Ţâţele nu sunt chiar rele. Restul? Probabil că e bine că ai sărit peste cină.

— Taci, Breena!

Faye i-a aruncat o privire încruntată, critică.

— Doar taci!

Breena a ignorat-o.

— Oh, uite! Tatuajul tău e în acelaşi loc ca al iubitului tău. Ce drăguţ!

Am înlemnit. Tatuajul – simbolul libertăţii, pe care îl aveau toţi membrii Ordinului – era mult prea jos pe abdomenul lui Ren ca ea să îl fi văzut fără ca el să-şi dea jos pantalonii. M-am străduit să respir, cu stomacul strâns. Privirile noastre s-au întâlnit. În ochii ei deschişi la culoare se vedea provocarea.

— Duş, Ivy!

Faye mi-a atins uşor braţul.

— Du-te şi fă duş!

Cu pielea arzând, a fost nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol să mă întorc şi să intru la duş. Apa caldă mi-a atins pielea, iar vânătaia de pe şold m-a înţepat. Faye a închis uşa, dar era din sticlă transparentă, aşa că nu aveam absolut nicio intimitate. De jenă, mă mişcam stângaci când am luat sticla cu şampon. Breena a vorbit tot timpul cât am făcut duş. A vorbit despre cât de animată se simţise după ce se hrănise din Ren şi despre cum se flexaseră muşchii lui în mâinile ei. Apoi a trecut la cum urmau să fie lucrurile cu prinţul, după ce aveam să fiu „borţoasă" şi să-i nasc copilul. Voi fi dată la o parte, iar ea îmi va lua locul. Din ce înţelegeam, avea un trecut bogat cu Drake.

Ce clişeu!

Am ignorat-o şi m-am concentrat la bucuria simplă de a fi curată, deşi îmi venea să îi bag pe gât sticla cu gel de duş. Aşteptam momentul potrivit. Aşa că mi-am înghiţit umilinţa şi am ţinut furia aproape, terminând duşul. Uşa s-a deschis o dată şi mi s-a oferit un aparat de ras de unică folosinţă. M-am uitat la ea, apoi am ridicat încet privirea spre Faye.

Roşeaţa i-a colorat obrajii argintii.

— El vrea să te razi.

— El vrea…

Ştiam de ce. Dezgustată, am înghiţit în sec, căci îmi venea să vomit.

— Nu! Nici vorbă!

— Greţos! a mormăit Breena. Oamenii sunt atât de păroşi!

Elfii nu aveau păr în locurile în care aveam noi? Habar n-aveam şi, sincer, nu-mi păsa. Nu aveam de gând să mă rad.

— Acest lucru n-o să se întâmple! am zis.

În privirea lui Faye am zărit ceva ce aducea a aprobare, dar m-am gândit că doar îmi imaginam. A făcut semn din cap şi s-a îndepărtat de duş. Voiam să fiu curată, dar dacă faptul că eram

păroasă şi murdară îl ţinea pe prinţ departe de mine atunci bucuroasă aveam să fiu pe cât de scârboasă era omeneşte posibil. După ce am terminat, Faye mi-a dat un prosop. Când am ieşit de sub duş, mi s-a făcut pielea de găină. Atunci mi-am dat seama că Faye ţinea în mână nişte haine. În vreme ce strângeam prosopul pe lângă corp, apa îmi curgea de pe vârfurile părului.

— Prinţul vrea să îmbraci asta! mi-a explicat Faye.

„Asta" s-a dovedit a fi o rochie neagră. Avea mâneci lungi, decolteu şi talie înaltă. Fără să o ating măcar, mi-am dat seama că e incredibil de subţire.

— Serios? am întrebat, iar când Faye a încuviinţat m-am strâmbat. Trebuie să existe şi altceva.

— Fie asta, fie dezbrăcată, s-a ridicat Breena plutind. Alegerea ta!

Am privit-o ducându-se în dormitor, apoi m-am uitat la Faye. Nu înţelegeam de ce e bună şi amabilă, dar am sperat că asta însemna şi că îmi va găsi altceva de îmbrăcat.

— Te rog! Nu pot… nu pot purta asta.

— Îmi pare rău!

Şi părea sinceră. Din nou, am fost surprinsă de asta. Lanţul şi cureaua metalică erau pe pat, aşteptându-mă. Frustrată, am luat rochia de la ea. Nu avea nimic pe dedesubt, făcându-mă să cred că era intenţionat. Dezgustată, m-am întors cu spatele spre Faye. Ea a ieşit din baie, oferindu-mi astfel câtă intimitate putea în timp ce eu am lăsat prosopul să cadă şi mi-am tras peste cap rochia mătăsoasă. Era până în pământ, iar de sub ea mi se vedeau degetele.

Cu nimic pe dedesubt, mă simţeam dezbrăcată.

Mi-am scos părul ud peste rochie, refuzând să mă uit în oglindă. Partea de sus era mulată, lăsând foarte puţin pentru imaginaţie, şi se deschidea uşor, dacă mă aplecam. Super!

— Cât îi ia cuiva să se îmbrace? a zis Breena din dormitor.

Netezind rochia cu mâinile, am zâmbit încordat şi am ridicat

capul. Am ieşit din baie, ocolind-o pe Faye. Calmă, m-am dus spre pat şi m-am oprit la câţiva centimetri de Breena.

— Faci rochia aia să pară de parcă te-ai juca de-a gătitul, a comentat ea.

Zâmbetul meu s-a lărgit, cu faţa spre Breena. S-a uitat la mine nerăbdătoare. Mi-am tras braţul în spate şi am pocnit-o cu toată puterea drept în faţa ei stupidă. Faye a tresărit când Breena a căzut pe pat. Nu i-am dat şansa să-şi revină. M-am aşezat călare pe coapsele ei subţiri şi am apucat-o de cap, vârându-mi degetele în ochii ei.

— O să te omor! i-am promis, ignorând durerea pe care am simţit-o când mi-a zgâriat braţele, prin rochia aia stupidă. Poate nu chiar acum, dar, într-o bună zi, o să te omor!

Breena a ţipat, dând din şolduri, dar am ţinut-o ca o caracatiţă, aşteptând ca Faye să intervină. Uşa dormitorului s-a deschis larg şi a năvălit un străvechi. Am continuat să-mi înfig degetele, făcând-o pe Breena să ţipe de durere, până când două mâini m-au prins de umeri şi m-au tras de pe ea. Fundul mi-a lovit podeaua.

Metalul s-a închis în jurul gâtului meu, iar lanţul a fost tras tare, forţându-mă să mă ridic. Breena a sărit în picioare, sângele curgându-i din colţurile ochilor roşii. Ţipând ca o banshee, s-a năpustit la mine, dar n-a ajuns prea departe.

Faye a prins-o de talie şi a tras-o, ocolind patul, spre uşa deschisă, în timp ce ea dădea din braţe şi din picioare. Un râs isteric a urcat în mine când străvechiul m-a împins în spate, spre pat. M-am oprit şi m-am răsucit. A întins braţul, dosul mâinii lui lovindu-se de falca mea. Am simţit durerea cuprinzându-mi gura. Mi-am atins bărbia, tresărind când mi s-au înroşit degetele.

— Prinţul va fi nemulţumit de ce ai făcut, m-a avertizat străvechiul, cu o expresie care spunea că ar fi vrut să-mi dea una după cap.

Cu buza dureroasă sângerând, i-am oferit un zâmbet

însângerat.

— A meritat!

Capitolul douăzeci şi patru

În ziua a patra, am mâncat prânzul, deşi muştarul nu era chiar plăcut când aveai o buză spartă. Faye mi-a adus un sandvici, pe la unu şi ceva. N-a stat să vorbim şi a fost ca naiba, pentru că eram curioasă în legătură cu ea şi cu ce anume o făcea să fie atât de bună cu mine. Evident, nu era ca şi cum urma să ieşim împreună în oraş şi să ne luăm brăţări asortate cu „cele mai bune prietene", dar nu era ca toţi ceilalţi. Singurul lucru pe care mi l-a spus când a ieşit a fost că n-ar fi trebuit s-o atac pe Breena.

Poate că nu, dar mă rog…

Dintre toate lucrurile pe care le regretam în viaţă, acela nici măcar nu era între primele treizeci.

Gândurile mele au luat o turnură ciudată şi mi-am amintit de Val. Cum m-ar fi tratat ea, dacă aş fi fost aici, iar ea ar mai fi trăit? Ar fi fost bună sau răutăcioasă? O parte din mine îşi dorea să creadă că mi-ar fi luat partea şi m-ar fi ajutat, dar m-a durut să îmi dau seama că ştiu foarte puţine lucruri despre Val.

Gândul la ea făcea să mă doară fiecare părticică din mine.

Tocmai îmi terminasem sandviciul când s-a deschis uşa dormitorului. M-am încordat, când am văzut că e Drake. Era îmbrăcat cu pantaloni din in, în care majoritatea bărbaţilor n-ar fi arătat bine, iar cămaşa îi era pe jumătate descheiată. Avea picioarele goale. Era îmbrăcat mult prea relaxat, iar neliniştea mi-a zgândărit stomacul. Drake trecuse pe la mine cu o seară înainte, mai mult să ţipe pentru că aproape îi scosesem ochii Breenei şi să-mi spună că se bucura că nu mai eram „murdară". Am presupus că Faye nu-i spusese că lama rămăsese nefolosită.

— Ţi-a fost dor de mine? a întrebat el, oprindu-se în faţa patului.

Am pufnit.

— Nici pe departe.

— Dacă aş avea sentimente, tot nu mi-ar păsa.

Mi-am dat ochii peste cap, m-am tras spre marginea patului şi am pus picioarele pe podea. Nu aveam prea mult spaţiu în care să mă mişc, dar nu-mi plăcea să fiu pe pat, când el era în cameră. Am rămas în picioare, cum făceam de câte ori intra.

— Îţi place rochia pe care ţi-am ales-o?

Nu mă mai întrebase asta.

— Nu! am zis, scuturând din cap.

— Nu sunt surprins!

A chicotit, apoi s-a mişcat iute ca fulgerul şi şi-a pus degetele pe bărbia mea. Mi-a dat capul pe spate.

— Ştii, Valor ar fi putut să te rănească mai tare.

Valor, ironic nume, era străvechiul care mă pocnise cu o zi înainte.

— Am mai vorbit despre asta, am zis, smucindu-mi bărbia din mâna lui şi urând că *permisese* asta şi că acela era singurul motiv pentru care nu fusese mai rău. Şi o mai spun o dată. O s-o omor!

— Nu prea cred.

Am mijit ochii şi am încleştat pumnii.

— Nu crezi că sunt capabilă de asta?

Un colţ al gurii i s-a curbat şi şi-a lăsat capul înainte. Părul negru i-a alunecat pe umeri.

— Vrei s-o omori pentru că l-a atins pe masculul tău uman?

— O voi omorî pentru că i-a făcut ceva ce el nu voia, am ripostat. Nu a fost reciproc. Dacă era reciproc, nu cu ea aş avea o problemă.

— De unde ştii? m-a provocat el.

Am inspirat adânc.

— Pentru că ştiu – pentru că *asta* nu e ceva reciproc. Pentru că Ren nu şi-ar fi dorit să se hrănească cineva din el. Pentru că…

— Iar tu crezi că el te vrea sincer, chiar dacă ştie că eşti un halfelin?

Umerii mi s-au încordat. De când fusesem adusă acolo, nu fusese o prioritate să mă întreb dacă Ren încă ţine la mine.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis el, scoţând cheia din buzunar. Cum crezi că l-am prins pe masculul tău atât de uşor?

— Mă îndoiesc că a fost uşor.

Buzele lui pline s-au curbat într-un zâmbet. Muşchii mi s-au blocat când s-a întins şi mi-a prins părul cu o mână.

— S-a întâmplat lunea trecută, a continuat el.

Am simţit o strângere în piept. Asta se petrecuse când îi spusesem lui Ren că sunt halfelin; cumva, mă aşteptam. Ren dispăruse în noaptea de luni spre marţi, iar apoi, miercuri, apăruse Drake, dându-se drept Ren.

— Nu eu ţi-am răpit masculul uman.

A descuiat cureaua din jurul gâtului meu şi a lăsat-o pe pat.

— Breena a făcut-o.

N-am îndrăznit să mă mişc, deşi aveam un pic de libertate. Încă mă ţinea de păr şi era prea aproape. Când a vorbit, respiraţia lui rece mi-a atins obrazul.

— Ea i-a atras atenţia şi l-a ademenit destul de uşor, mi-a zis el.

Am încleştat pumnii.

— Ren a văzut dincolo de farmecele ei. E datoria noastră să vânăm elfi când îi vedem.

— Şi de unde ştii că el doar îşi făcea treaba? Breena e frumoasă, iar tu… mă rog, tu ai părul ăsta.

Mi-a ridicat părul.

— Nu prea ştiu ce poţi face cu el.

— Iisuse! Mulţumesc!

A chicotit, dând drumul buclelor, dar nu s-a îndepărtat. Mâna i-a aterizat pe umărul meu, o prezenţă apăsătoare, sufocantă.

— L-a zăpăcit destul de uşor, a continuat el. Presupun că a

fost distras.

Sigur că da, dar nu din motivul pe care îl sugera Drake.

— Ştiu ce încerci să faci şi nu o să funcţioneze.

— Nu?

Mâna i s-a mutat de la umărul meu la ceafă şi m-a forţat să-mi las capul pe spate, astfel că i-am întâlnit privirea.

— Ştii că atunci când ne hrănim putem capta gânduri? Putem vedea în interiorul cuiva. Bucăţi din personalitatea indivizilor, dorinţele şi visele lor?

Nu ştiam asta.

Ochii îi erau ca nişte lacuri cu apă îngheţată.

— Cum crezi că am reuşit să te conving o vreme că sunt Ren?

— Doar pentru câteva ore, i-am amintit.

Degetele lui Drake s-au strâns în jurul gâtului meu.

— Dacă n-am fi fost întrerupţi, aş fi obţinut ce voiam.

Furia şi jena mi-au colorat pielea. Am încercat să mă feresc, dar m-a ţinut pe loc.

— Am aflat anumite lucruri despre el când m-am hrănit, aşa cum a făcut şi Breena, sunt sigur.

A făcut o pauză.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat despre masculul tău uman a fost îngrijorarea lui în legătură cu cei doi bărbaţi, Henry şi Kyle.

Super, dar în clipa aceea nu era una dintre cele mai mari probleme ale mele!

— Ar trebui să-mi mulţumeşti că am îndepărtat cel puţin una dintre aceste ameninţări, a zis el, iar eu am închis gura. Am făcut ceea ce masculul tău uman n-a putut să facă.

— Să omori pe cineva cu sânge rece nu e chiar o trăsătură dezirabilă, am ripostat.

— Va trebui să nu fim de acord în privinţa asta.

Mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate.

— Ştii ce am mai aflat?

Aproape că am țâșnit în cealaltă parte a camerei, punând cât mai mult spațiu posibil între noi. Ușa dormitorului era închisă, dar am fost suficient de deșteaptă să îmi dau seama că nu voi putea trece de el. Nu eram sigură de ce îmi dăduse drumul, însă calul de dar nu se caută la dinți. Trebuia să-mi păstrez cumpătul, pentru că singura șansă pe care o aveam era să îi câștig încrederea.

— Ce? am întrebat.

Drake a zâmbit încordat.

— Masculul tău uman nu e sigur ce simte pentru tine. E *sfâșiat.* Ține la tine, dar urăște jumătate din ceea ce ești. Nu poate împăca defel cele două jumătăți.

Aerul pe care l-am inspirat m-a ars, iar în gât mi s-a format un nod, care mi-a făcut vocea să sune răguşit:

— De ce aș crede ce spui?

— Pentru că am fost în capul tău, iar tu ai aceleași temeri, a răspuns el. Teama ta că el simte asta și că ai dreptate. Așa e, așa simte!

Am început să umblu de colo-colo prin fața dulapului, cu brațele încrucișate în jurul taliei. Nodul din gât mi s-a mărit.

— De ce ai vrea să fii cu cineva care nu te acceptă pe deplin? a întrebat el.

O întrebare foarte bună și încă una care îmi dădea târcoale mult prea des. Frustrată, am început să fac o cărare pe covorul din pluș care înconjura patul imens. Probabil că n-aveam să reușesc să-mi păstrez cumpătul.

— Chiar crezi că o să ajute dacă îmi spui toate astea?

— Da!

Am încleștat pumnii.

— Ei bine, nu ajută!

— Ai făcut o înțelegere, așa că, în final, nu prea contează, nu-i așa? a zis el. Ți-au mai rămas șaptesprezece zile.

M-am înfiorat.

— Mai bine m-ai omorî decât să-mi aminteşti de asta.

— Credeam că nu vrei să mori.

Drake s-a trântit pe fotoliul de la geam, în poziţia lui obişnuită, cu picioarele desfăcute şi cu umerii traşi înapoi. Transforma orice fotoliu în tron, lucru care mă enerva teribil.

— Când erai pe spate şi am rupt nişte chestii foarte importante din tine, nu voiai să trăieşti? S-a schimbat asta?

— Da!

Am mai făcut un pas în faţa patului, cu rochia aia stupidă foşnind în jurul gleznelor.

— Simpla ta prezenţă mă face să îmi doresc să sar de la geamul etajului cincizeci, pe cimentul de dedesubt. Sau într-un şanţ. Un şanţ cu vreo zece crocodili flămânzi în el.

A rânjit.

— Mereu creezi imagini foarte frumoase din cuvinte, păsărică!

— O să creez imagini frumoase cu intestinele tale! am ripostat.

Drake a râs.

Îl uram!

Serios!

— Împotriveşte-te cât vrei!

A făcut o mişcare dispreţuitoare din încheietura mâinii şi şi-a întors privirea spre geam.

— Avem o înţelegere. În final, vei fi sub mine, iar eu îmi voi planta sămânţa în tine.

Buza mi s-a strâmbat a dezgust şi m-am oprit din patrulat. Mi-am spus că ar trebui să tac, dar gura mi-a luat-o pe dinainte, fără să o pot controla:

— Ăsta cred că e cel mai revoltător lucru pe care l-am auzit vreodată.

A ridicat din umeri, reuşind cumva să facă gestul acesta să pară elegant. Furia, însoţitorul meu aproape constant, a urcat în

mine.

— Tu chiar crezi că vreau asta?

A deschis gura.

— Nu răspunde! l-am avertizat. Avem o înţelegere, pentru că nu mi-ai dat de ales. Nu te vreau şi al naibii de sigur nu vreau să-ţi port copilul.

Pe buzele perfecte i-a apărut un zâmbet în timp ce mă aţintea cu privirea.

— Oh, o să vedem!

Am râs amar.

— Oh, nu, niciodată nu o să-mi doresc asta! Niciodată, cam cum ar fi Taylor Swift la nivel de niciodată.

Confuzia i s-a ivit pe faţă.

— Ştiu că nu o să-ţi mai fiu de niciun folos odată ce o să nasc copilul apocalipsei…

A oftat.

— Aş vrea să nu-i mai spui copilului aşa.

L-am ignorat.

— Odată ce o să nasc copilul apocalipsei, o să mă omori. Nu-mi pasă cât de sexy te crezi sau cât de bună îţi place să crezi că e scula ta magică, faptul că nu vreau asta e poliţa mea de asigurare de viaţă.

— Credeam că îţi doreşti un geam pe care să te arunci sau un şanţ plin de aligatori flămânzi.

Am mijit ochii la el.

— Poate că nu am de gând să respect înţelegerea. Spre deosebire de elfi, nu sunt legată de promisiunea mea.

Şi-a dat capul pe spate, închizând ochii. Spatele mi s-a încordat. Eram insultată. *Jignită.* Eram o luptătoare dată naibii, iar el nu se temea de mine deloc şi era pe cale să tragă un afurisit de pui de somn!

— Ştii, păsărică, plănuiesc să te păstrez după aceea, a zis el încet, bătând darabana cu degetele în braţul fotoliului negru.

Gura ta mă amuză. Poate că voi face o colivie drăguţă pentru păsărica mea roşcată!

M-am holbat la el.

— Ar trebui să-ţi actualizezi profilul de pe *Match.com* cu informaţia asta. Femeile o să stea la coadă, pentru că nimic nu e mai romantic decât să fii ţinută închisă într-o colivie.

Drake a chicotit sumbru.

— Ah, eşti amuzantă.

— *Nu* sunt amuzantă!

Am ridicat bărbia.

— Sunt *iritată.*

— Serios? a zis el, sec. N-aş fi ghicit niciodată.

M-a învăluit căldura în timp ce îmi venea să-l fac bucăţele.

— O să te omor! O *să găsesc* o cale şi o *să te omor,* pentru tot ce i-ai făcut lui Ren şi pentru tot ce îmi faci mie.

Prinţul şi-a lăsat capul într-o parte.

— Iar asta nu e o avertizare! E o promisiune pe care nu am de gând să o încalc.

Degetele i s-au oprit, iar asta ar fi trebuit să îmi dea de gândit, dar eram prea nervoasă să recunosc că mersesem prea departe. În mai puţin de o jumătate de secundă, prinţul s-a ridicat de pe fotoliu şi a ajuns în faţa mea. În mai puţin de o clipă. Nu înceta să mă minuneze şi să mă înspăimânte cât de repede putea să se mişte.

M-a prins de braţ şi m-a răsucit. Mâna i-a aterizat pe mijlocul spatelui meu, dar nu am căzut în faţă. Oh, nu, am zburat în faţă! Prin toată camera. Mi-am ridicat braţele, iar palmele mi s-au lovit de peretele cu lambriuri, cu o secundă înainte să mă izbesc cu faţa de el. În mai puţin de o nanosecundă, prinţul era în spatele meu, ţintuindu-mă de perete.

— Amuzamentul meu are limitele lui, păsărică!

Respiraţia îi era ca de gheaţă la urechea mea.

— Nu ţi-ai dat seama de ceva şi nu mai aştept să te prinzi.

Pot să-ţi fac lucruri mai rele decât să te omor. Şi e timpul să înveţi asta.

Oh! Rahat!

Capitolul douăzeci şi cinci

Nu am fost surprinsă când cureaua metalică s-a închis în jurul gâtului meu, iar când a luat lanţul şi m-a tras pe hol, habar n-aveam ce urma să se întâmple. Toată poveste cu câştigarea încrederii lui se dusese naibii. Drake n-a zis nimic în timp ce mă conducea la parter şi era imposibil să scap de el în clipa aceea. Nu când era atât de furios.

Nu eram proastă. Faptul că turuisem poate că mă făcuse să par aşa, dar eram suficient de deşteaptă să simt frica pe vârful limbii. În timp ce mă ducea înapoi spre camera plină cu paturi şi oameni, am văzut un amestec de feţe de elfi. Străvechiul care păzea uşa a observat lanţul înfăşurat în jurul pumnului lui Drake şi a rânjit, dându-se la o parte. Obrajii îmi ardeau de umilinţă. Să fiu mânată, trasă dintr-o încăpere în alta cu un lanţ, în rochia aia ridicolă, era cu mult dincolo de ruşinea publică.

S-a dus în mijlocul camerei, iar eu am păşit înăuntru, cu degetele de la picioare chircite pe podeaua rece din lemn. Paturile nu erau nici pe departe la fel de pline ca ultima dată când fusesem acolo. Trei erau ocupate. Unul dintre oameni, o femeie care părea să aibă vreo 35 de ani, se uita nepăsătoare la tavan. Ceilalţi doi erau bărbaţi care aveau cel mult douăzeci de ani şi erau adormiţi sau leşinaţi. Mai era doar un elf în cameră, un mascul care se rezema de perete, atent la telefonul din mâna lui. M-am întrebat dacă îşi verifica pagina de Facebook şi mi-am înăbuşit un chicotit isteric. Drake s-a uitat încruntat peste umăr. Privirile noastre s-au întâlnit, iar pe buze i s-a ivit un zâmbet nemilos. O clipă mai târziu, a smucit lanţul. M-am opus şi am simţit presiunea pe gât, astfel încât mi-era greu să înghit sau să

respir. Panica mi s-a cuibărit în stomac, ca un bolovan. Mi s-au trezit reflexele şi am prins lanţul.

— Te lupţi cu mine, deşi ştii că e inutil.

Drake s-a apropiat, iar tensiunea din lanţ a slăbit. Aerul ce mi-a pătruns pe gât a împins în jos panica. S-a oprit în faţa mea.

— Fie este incredibil de prostesc, fie incredibil de curajos. Care dintre ele?

I-am întâlnit privirea, dar am refuzat să-i răspund la întrebare. A ridicat o sprânceană în timp ce s-a aplecat spre mine. Gura îi era lângă obrazul meu.

— Eşti o luptătoare, chiar şi atunci când nu are rost. Pot să respect asta, dar nu înseamnă că nu te voi înfrânge.

Ferindu-mi capul de el, am expirat sacadat.

— Nu o să mă înfrângi!

— Chiar aşa? Cred că deja sunt pe drumul cel bun.

A ridicat lanţul, făcându-l să zornăie.

— Eşti în lanţurile mele, îmi mănânci mâncarea, dormi în patul meu şi porţi hainele pe care ţi le dau eu.

A înclinat capul şi a ridicat cealaltă mână, trecându-şi un deget de-a lungul gâtului meu. M-am lăsat în spate, iar el a chicotit, de parcă îl amuzam.

— Deja ai fost de acord să fii cu mine. Cum nu te înfrâng, păsărică?

M-a cuprins furia, iar inima îmi bubuia în urechi. Am ridicat privirea spre a lui.

— Nu o să mă înfrângi.

Zâmbetul i s-a lărgit, îngheţându-mi sângele. Era secretos şi arogant, de parcă citise deja cartea şi ştia cum se termină.

— Am întâlnit doar câţiva halfelini, în toate secolele pe care le-am trăit.

Secole? Ştiam că e bătrân, dar… Dumnezeule! S-a întors, conducându-mă spre locul unde era întinsă femeia. Ea nu s-a mişcat şi nici nu s-a uitat spre noi.

— Cândva, am avut mulţi oameni în Lumea de Dincolo. Nu au rezistat foarte mult. În final, hrănirea sau mediul le veneau de hac de fiecare dată, dar i-am reprodus, refăcând stocul, înainte de morţile lor inevitabile.

M-am înfiorat dezgustată. Elfii chiar îi tratau pe oameni ca pe vite. N-a părut să-mi observe dezgustul.

— Din păcate, Lumea de Dincolo e pe moarte. Totul se răceşte şi moare. Mediul nu mai este potrivit pentru a susţine viaţa umană, iar, fără oameni, îmbătrânim… şi murim.

Mi-a venit o idee.

— Se răceşte? Ca vremea?

Drake a încuviinţat. Am făcut ochii mari.

— Se întâmplă şi aici. Vraja rece.

Mi-am amintit de viţa-de-vie uscată din faţa apartamentului meu.

— E din cauză că tu eşti aici.

— Se adaptează nevoilor noastre, a zis el.

— Dar prezenţa voastră va avea acelaşi impact aici, ca în Lumea de Dincolo?

A ridicat din umeri.

— Poate, dar va dura mii de ani. Vremea va continua să se răcească. La urma urmei, avem iarna în sânge.

Pentru o clipă, şocul m-a lăsat fără cuvinte.

— Credeam că regatele nu mai există. Că vara şi iarna s-au unit şi…

Râsul lui m-a redus la tăcere.

— Cele două regate nu s-au unit, pur şi simplu. Am preluat controlul asupra regatului de vară, cu secole în urmă. Iarna conduce totul.

Abia am reuşit să procesez asta, înainte să vorbească din nou.

— Din când în când, un elf lasă însărcinată un om femelă. Uneori, lucrurile scapă… de sub control în timp ce ne hrănim, a

zis el zâmbind, şi mi-am amintit ce spusese Tink că văzuse cândva, într-un luminiş din Lumea de Dincolo.

Prinţul, cu câteva femei. M-am gândit că totul se putea complica.

— Înainte să aflăm despre profeţie – fisura de la porţi –, halfelinii erau văzuţi ca o oroare. Erau omorâţi.

— Doamne! am mormăit.

— De parcă ai tăi i-ar trata mai bine pe halfelini?

Am strâns din buze, pentru că avea dreptate, dar mă rog…

— Însă au existat vremuri când vreunul de-ai noştri se simţea atras de un om, de copil, iar halfelinul creştea.

Drake s-a îndreptat către paturi, trăgându-mă după el. Privirea femeii a alunecat spre noi. Punându-mi o mână pe umăr, prinţul m-a împins în jos cu suficientă putere, încât să nu mă pot opune. M-a forţat să stau lângă femeie.

— Ştii ce am aflat despre halfelini?

O senzaţie de neliniște a prins să crească, până am simţit-o ca pe mii de ace minuscule care mi se târau pe piele. Când el s-a aşezat lângă mine, fiecare muşchi mi s-a încordat. Patul era mic, aşa că era puţin loc. Partea laterală a corpului său era lipită de a mea, iar coapsa mea se rezema de piciorul femeii.

Drake s-a aplecat spre mine, punându-şi un braţ în jurul taliei mele şi strângând lanţul.

— Am aflat că halfelinii pot să se hrănească, exact ca noi.

Ochii mei mari i-au întâlnit pe ai lui în timp ce o nouă oroare lua naştere, înfiorându-mi pielea.

— Nu! am şoptit.

— Da! a zis el, cu voce joasă. E destul de simplu. E ca un sărut. Trebuie doar să inhalezi, să ţi-o doreşti, şi se va întâmpla. Trebuie să ştii că o poţi face, atâta tot. Primele câteva dăţi este ca… atunci când încasezi o lovitură. E mult pentru organismul tău, dar o să te descurci.

Am clătinat din cap, înţelegând brusc zâmbetul lui de mai

devreme. Aşa ceva nu avea să se întâmple. Nici vorbă!

— Cred că trebuie să-ţi explorezi cealaltă jumătate.

A luat mâna de pe talia mea şi s-a îndreptat spre femeie. Ea s-a mişcat şi a vrut să se ridice.

— E timpul să descoperi cine eşti cu adevărat.

— Nici vorbă!

Am încercat să mă ridic, dar a ţinut de lanţ, silindu-mă să rămân aşezată. Panica mă strângea de gât şi nu reuşeam să inspir suficient aer.

— Nici vorbă să mă hrănesc din cineva. Eu nu sunt aşa.

— Nu ştii ce eşti, a zis el. Habar n-ai!

— Ştiu cine sunt!

M-am uitat spre femeie. Ne privea. Aşteptând. Chipul ei era lipsit de expresie, golit de orice gând şi emoţie. Ştia ce se întâmplă?

— Sunt Ivy Morgan. Sunt membră a Ordinului. Sunt *om* şi nu mă hrănesc din alţi oameni.

— Eşti halfelin şi vei face cum îţi spun.

— Niciodată! am şoptit, încleştând pumnii.

Prinţul s-a aplecat şi mi-a prins bărbia în mână. Strânsoarea îi era fermă, şi uram fiecare părticică atinsă de pielea lui.

— Aminteşte-ţi că te pot forţa!

Când mi-am dat seama de asta, mi-am simţit inima grea. Drake *putea* să mă forţeze. Putea să mă forţeze să fac orice. Să mă dezbrac şi să dansez goală prin cameră. Să îngenunchez în faţa lui. Să sar pe geam. Nu mai aveam protecţia trifoiului. Puteam fi manipulată la fel ca orice alt om. Dintr-un motiv stupid, oribil, mă bazasem pe faptul că nu putea să mă forţeze să mă culc cu el şi să-i fac un copil, dar bariera aceea nu era valabilă şi pentru altceva.

— Nu!

Am încercat să-mi smucesc capul din strânsoarea lui de fier. O frică reală m-a învăluit.

— Nu face asta! Te rog! Nu mă forţa s-o fac!

— O să vrei s-o faci!

Mi-a condus privirea spre a lui şi, înainte să pot închide ochii sau să mă pregătesc, mi-am dat seama că avea *ceva* ce mă făcea să nu mă clintesc. Timpul parcă încetinise şi existau doar bătăile rapide, haotice, ale inimii mele şi privirea lui. Mi-am dat seama că ochii lui Drake nu aveau o singură nuanţă de albastru. Aveau mai multe nuanţe ameţitoare de albastru-deschis şi violet. Ca un gheţar în adâncul oceanului. Foarte intens.

— S-ar putea chiar să-ţi placă, a murmurat el, trecându-şi degetul mare peste bărbia mea. Voinţa mea este şi a ta.

Am întredeschis buzele. Nu eram de acord cu el. Nu-mi aminteam exact de ce, dar ştiam că ar fi trebuit, mai ales când Drake a vorbit cu femeia de lângă mine. Uitasem de ea, aşa că am tresărit când şi-a pus mâna mică, fragilă, pe umărul meu. M-am întors spre ea, deşi ştiam că nu e înţelept s-o fac.

— Arată-i! a îndemnat-o Drake.

Vorbea cu femeia, iar eu n-am înţeles ce voia să spună, dar ea părea să ştie, pentru că ochii i s-au închis şi s-a rezemat de mine. Am crezut că o să mă sărute. Gura ei a venit lângă a mea. Mâna lui Drake a alunecat de pe bărbia mea la cureaua din jurul gâtului meu.

— Ţi-e foame, nu-i aşa? a murmurat Drake la urechea mea, abătându-mi gândurile. Ţi-e foarte sete! În stomac îţi arde nevoia, aprinzând fiecare celulă din corpul tău. Ai nevoie!

Avea dreptate.

Simţeam un gol în stomac. Gâtul îmi era uscat. Mâncasem mai devreme, dar eram… Îmi era foame în clipa aceea. Aveam *nevoie!*

— Nu mâncare îţi doreşti. Nu apa îţi va potoli setea. Ai nevoie de viaţă. Ai nevoie de o parte din ea. Iar ea poate să îţi dea ce ai nevoie, mi-a explicat regele cu voce blândă ca un cântec de leagăn. Ia-o!

Inima îmi bubuia în piept. Nu puteam…

— Ea vrea să ţi-o dea, a adăugat el, şi m-am gândit că poate nu era adevărat. Arată-i!

O altă mână s-a pus pe umărul meu, iar eu am fost trasă spre ea. Nu exista niciun lanţ care să mă oprească. Femeia a vorbit, iar mâna ei s-a mişcat, dar n-am înţeles ce spunea. Pleoapele îmi erau prea grele să le mai pot ţine deschise.

— Inhalează! mi-a poruncit vocea, iar cuvântul acela parcă era peste tot, în afara mea şi înăuntrul meu, şi am făcut ceea ce mi s-a părut… că trebuie să fac.

Am inhalat.

Femeia a tresărit, degetele ei contractându-mi-se pe braţe. Pe buze şi pe limbă am simţit o răceală ciudată. Îmi amintea de cafeaua cu gheaţă în cea mai călduroasă zi de vară. Parcă m-aş fi dezbrăcat şi m-aş fi scufundat în apă. Dar era mai mult de atât. Era ca electricitatea. Un şoc de cofeină pură învăluită în gheaţă. Mi-a alunecat pe gât, ajungând în golul acela.

Iar apoi a ajuns în toate colţişoarele mele.

Era prea mult.

Simţurile mi s-au trezit la viaţă. Simţuri despre care nici nu ştiam că există. Ceva m-a învăluit şi… eram *invincibilă.* Ochii mei erau tot închişi, dar vedeam toate nuanţele de culori. Roşu. Albastru. Verde. Galben. Şi altele, din nou şi din nou, un curcubeu care era în interiorul meu. Foamea s-a domolit, iar setea s-a potolit. Nu mai simţeam golul. Oh, nu, eram extrem de plină şi de caldă, deşi vârful limbii îmi era rece.

— Asta e! a zis o voce adâncă, răguşită. Hrăneşte-te!

Am inhalat din nou, fără să mă gândesc. Nişte unghii s-au înfipt în rochia mea subţire, trăgând de ea şi sfâşiind-o. Se auzea un sunet, un scâncet jalnic, dar eram vie, iar pielea îmi vibra de electricitate. Habar n-aveam cât timp trecuse, dar încet-încet am devenit conştientă că femeia nu se mai ţinea de braţele mele. Era întinsă pe spate, iar eu mă sprijineam de ea. Apoi, n-am mai fost

pe pat. Eram în picioare, iar prinţul era lângă mine, cu gura pe gâtul meu şi cu mâna prin părul meu, dar nu înţelegeam absolut nimic din ce zicea. Apoi ne-am mişcat; mergeam.

Când am ieşit din cameră împleticindu-mă, privirea mi s-a lovit de cineva cunoscut. Cineva care îmi arătase bunătate. *Faye.* Poate că nu era ea. Nu eram sigură. Nu puteam să mă concentrez. Nu când pereţii se clătinau, iar podeaua se unduia. Apoi nu mai mergeam. Pluteam şi eram înconjurată de căldură în timp ce aerul rece îmi acoperea pielea, care mă furnica. Mă mişcam neîncetat şi nu mă mişcam deloc. Nu eram acolo. Nu! Nu eram nici pe departe acolo. Parcă eram învăluită de nori. Poate că acolo eram. Printre nori, unde nimic nu mă putea atinge.

Am simţit o senzaţie de arsură pe piele, care m-a scos din ameţeală. Am clipit încet, recunoscând tavanul. Dormitorul. Nu eram printre nori. Eram pe pat. Arsura de pe piciorul meu era o mână, iar greutatea de pe o parte a corpului meu nu era reconfortantă.

M-am uitat în sus.

Păr negru ca pana corbului. Nu de culoarea ruginii. Nu cald. Ochii aceia nu erau verzi. Erau de un albastru ca de gheaţă. Inima mi-a luat-o la goană din nou, iar senzaţia aceea îngrozitoare din stomac s-a răspândit prin corp. Nu era posibil. Nu voiam. Niciodată nu îmi dorisem asta.

— Nu!

Cuvântul a fost slab, o şoaptă. Mi-am dres vocea.

— Nu! am zis mai tare.

El a rămas nemişcat, şi am văzut porţiuni din pieptul şi din abdomenul lui. Avea cămaşa descheiată. Mi s-a întors stomacul pe dos. *Te poate forţa să faci orice.* Am închis ochii strâns.

— Vrei să…

— Nu!

Cuvântul mi-a opărit limba; parcă mă luptam cu nisipuri mişcătoare. Am avut nevoie de toată puterea să forţez cuvintele

să iasă.

— Nu! Nu vreau! Nu te vreau! Nu!

Pentru o clipă, am crezut că va continua, că va vorbi în continuare şi mă va forţa să deschid ochii. Că voi cădea din nou sub vraja aceea şi, cu toate că îmi era greu să îmi amintesc de ce nu e bine, ştiam că e ceva teribil. *Diabolic.* Era ceva din care nu voiam să fac parte. Prinţul a mormăit exasperat:

— În curând!

S-a ridicat, dar încă îi simţeam greutatea, şi am avut impresia că o să mi se facă rău. Nu mai vedeam curcubeie.

— În curând vei spune da, a zis el. Nu există altă cale!

Capitolul douăzeci şi şase

Mi s-a părut că dormisem o veşnicie.

Nu-mi aminteam când plecase prinţul din dormitor sau uşa închizându-se după el, dar soarele răsărise şi apusese înainte să mă trezesc. Eram un pic dezorientată, doar pentru că nu eram sigură cât timp trecuse, dar m-am ridicat şi eram plină de… energie. De parcă avusesem cel mai profund, cel mai reconfortant somn posibil. Nu într-un fel anormal, de parcă m-aş fi drogat sau aşa ceva, dar mă simţeam bine şi…

Şi nu îmi aminteam tot.

Cu o zi înainte, mă hrănisem dintr-un om.

Am ţâşnit în capul oaselor şi am gemut, când lanţul greu mi-a frecat pielea încă sensibilă. Mi-am dat seama că nu sunt legată de pat, dar nu m-am mişcat. Am rămas neclintită, dându-mi seama şi de altceva. Rochia mea era sfâşiată, materialul fluturându-mi pe lângă coate. Pe partea superioară a braţelor aveam zgârieturi. Femeia, ea îmi făcuse asta, din cauza a ceea ce îi făcusem eu.

— Oh, Doamne!

Am sărit din pat. Trăgând lanţul după mine, am fugit în baie

şi am căzut în genunchi. Câteva secunde mai târziu, mi-a venit înapoi tot ce mâncasem în ultima zi. Când am terminat, mă dureau coastele. M-am aşezat, ţinând la piept partea de sus a rochiei şi susţinându-mi greutatea cu cealaltă mână. Pe frunte aveam broboane de transpiraţie rece.

Oh, Doamne, îi făcusem rău femeii! Luasem de la ea ceva ce nu îmi aparţinea. Nici măcar nu ştiam dacă se simte bine sau dacă nu cumva băusem prea mult. Oamenii puteau muri când te hrăneai din ei. Nu ştiusem că sunt capabilă să mă hrănesc la fel ca un elf. Degetele mi s-au strâns pe rochie în timp ce priveam în gol gresia. Nu mai ştiam cine sunt. Mi s-a oprit respiraţia. Uitasem cât de uşor e să cazi sub controlul unui elf. Mi se mai întâmplase când eram mai tânără, dar chiar uitasem cât de uşor se poate întâmpla.

O singură privire, şi fusesem sub controlul prinţului.

Deţinusem controlul complet, iar o secundă mai târziu îl pierdusem şi făcusem ceva ce era împotriva tuturor lucrurilor în care credeam.

Biata femeie!

Ştiam că nu mă hrănisem din ea de bunăvoie, dar asta nu diminua sentimentul de vinovăţie care mă rodea în adânc, iar acela a crescut rapid, pentru că nu era doar o consecinţă a ceea ce îi făcusem femeii. Stomacul mi s-a răzvrătit din nou.

Nu puteam să-mi amintesc detaliile celor întâmplate între mine şi prinţ. După ce… mă hrănisem, parcă fusesem detaşată de corpul meu, parcă fusesem în altă parte. Parcă fusesem drogată, dar *cumva* norocoasă, pentru că el se oprise. Îmi aminteam asta, dar nu mă făcea să mă simt cu adevărat uşurată.

M-a învăluit o senzaţie neplăcută, parcă uleioasă. Mă simţeam grea, împovărată, de parcă pielea, oasele şi muşchii nu erau ale mele. Şi clar nu fuseseră ale mele în ziua anterioară. Nu avusesem controlul. Ştiam asta. Creierul îmi tot repeta că ceea ce se întâmplase cu biata femeie nu era din vina mea. Fusesem manipulată, constrânsă, şi nu îi permisesem lui Drake să mă

atingă, nu îl lăsasem să facă *nimic* cu mine. Nu era vina mea, dar tot îmi venea să-mi jupoi nişte straturi de piele. Voiam să îmi dau jos rochia şi să o ard, împreună cu patul şi cu toată casa aceea. Voiam să tai cu un cuţit toate amintirile pe care le aveam. Ceea ce făcuse nu era nici pe departe în regulă. Nu fusesem într-o stare de spirit normală. Mă controlase, forţându-mă să mă hrănesc, iar apoi profitase de faptul că plutisem ca un zmeu.

Stomacul mi s-a strâns din nou şi m-am aruncat înainte, luând în braţe toaleta. M-am ridicat, dar de data asta n-au ieşit decât salivă şi aer, dar îmi ardea gâtul, iar stomacul mă durea. Când am fost sigură că nu îmi mai este rău, m-am ridicat de lângă toaletă. M-am rezemat de cadă şi am lăsat capătul lanţului în poală, închizând ochii şi aşteptând ca inima să mi se domolească. M-am concentrat pe respiraţie, inspirând adânc, regulat, şi încercând să îmi dau seama ce ar trebui să fac mai departe. Trebuia să fac ceva. Orice. Nu puteam să stau pe podeaua din baie.

Trebuia să mă spăl.

Asta puteam să fac.

Am deschis ochii şi m-am silit să mă ridic. Am închis uşa băii şi am constatat, consternată, că încuietoarea fusese luată. Habar n-aveam când se întâmplase asta. Am dat drumul la apă, cât de fierbinte puteam suporta, apoi am pus lanţul pe chiuvetă. Mi-am dat jos rochia şi am luat lanţul, fără să mă uit la reflexia mea. Am păşit sub jetul de apă fierbinte, tresărind când mi-a atins braţele. Zgârieturile mă înţepau în timp ce mă udam. Nu-mi păsa dacă apa ruginea cureaua aia stupidă şi lanţul. Am stat sub apa fierbinte până când pielea mi s-a înroşit. Apoi am luat săpunul şi m-am frecat, nu o dată, ci de trei ori, şi încă aveam impresia că o pot face din nou. Lacrimi fierbinţi îmi înţepau ochii.

Nu pot să fac asta!

Oh, Doamne! Nu eram sigură că mai puteam suporta toate acelea încă o clipă măcar, darămite până să găsesc o soluţie să

scap de acolo. Nu regretam că făcusem înţelegerea. Trebuise să mă asigur că Ren e în siguranţă, dar planul meu fusese incredibil de vag, chiar prostesc. Să câştig timp suficient pentru a găsi o cale de scăpare nu făcea decât să mă pună şi mai mult sub controlul prinţului, oferindu-i oportunităţi pe care nu le prevăzusem. Iar acum? Habar n-aveam cum puteam să-i câştig încrederea lui Drake, din moment ce îmi venea să-i scot ochii ori de câte ori îl vedeam.

Trebuie să pot!

Nu aveam de ales, nu cu adevărat. Să renunţ nu ar fi oprit timpul şi, chiar dacă nu aveam de gând să respect înţelegerea, trebuia să ies de acolo. Trebuia să mă adun, pentru că singura alternativă era ca eu…

M-am scos din ecuaţie.

Mă uitam fix la gresia mozaic din cabina de duş. Puteam să o fac? Lanţul îmi atârna greu de gât. Ar fi fost uşor să-l folosesc, mult prea uşor, dar nici măcar în cele mai întunecate momente ale mele, după moartea lui Shaun, nu mă gândisem serios să îmi pun capăt vieţii. Totuşi, situaţia de acum era diferită, pentru că gândul acela nu era născut din suferinţă sau din depresie. Însăşi existenţa mea era un mijloc pentru atingerea unui scop, şi nu puteam continua să trăiesc aşa, să fiu forţată să mă hrănesc din oameni. De asemenea, ştiam că, în cele din urmă, Drake nu avea să se mai oprească.

Un suspin mi-a zguduit umerii, aşa că m-am dat înapoi, lipindu-mă de peretele acoperit de gresie. Mi-am pus palmele pe faţă şi m-am străduit să mă controlez. Tot corpul îmi tremura. Voiam să plec de acolo. Nu voiam să mai petrec nici măcar o clipă în locul acela, însă trebuia să îmi pun pofta în cui.

— Adună-te, Ivy!

Am apucat strâns lanţul şi m-am silit să opresc apa şi să ies de la duş.

— Poţi să te ocupi de rahatul ăsta mai târziu, dar trebuie să

te aduni!

Repetându-mi cuvintele acelea din nou şi din nou, mi-am revenit, pentru că trebuia s-o fac, pentru că nu aveam să mă trezesc şi să constat că sunt în siguranţă. Erau şi goluri în mine, goluri mari, dar, la momentul dat, era tot ce puteam face. Singura şansă pe care o aveam să scap de acolo în viaţă şi în toate minţile era să îmi urmez planul anterior şi să n-o iau razna. Era singurul lucru pe care puteam să îl controlez în clipa aceea.

Faye mi-a adus un sandvici în seara aceea, dar nu îmi era foame. Neliniştea îmi strângea stomacul şi, ori de câte ori auzeam paşi dincolo de uşă, mă aşteptam să intre Drake, care însă n-a venit.

Nu atunci.

În timp ce ciuguleam din mâncare, Faye evita să mă privească în ochi, aşa că am reuşit să termin feliile de şuncă glazurată cu miere doar pentru că ştiam că trebuia să mănânc ceva. Când n-am mai putut să înghit, am pus farfuria pe noptieră, am ridicat privirea şi am văzut-o pe Faye lângă geam. Mi-am amintit că o văzusem în ziua anterioară, când intrasem în camera aceea, dar şi când ieşisem de acolo. Sau, cel puţin, credeam că o văzusem.

— O să legi iar lanţul de pat?

Umerii i s-au încordat când, până la urmă, s-a uitat la mine.

— Nu mi s-a spus s-o fac. Sper că nu, dar presupun că va depinde de tine.

Tensiunea mi-a crescut vertiginos.

— Nu prea ştiu cum depinde de mine dacă să fiu sau nu legată cu lanţul de un pat.

— N-ar trebui, a recunoscut ea, lucru care m-a luat prin surprindere. Dar depinde.

M-am uitat la ea o clipă şi am clătinat din cap.

— Eu… nu te înţeleg.

A ridicat din sprâncenele blond-argintii.

— Ştii ce sunt, nu? Nu mă refer la partea cu halfelinul sau de ce sunt aici. Ştii că sunt membră a Ordinului…

— Şi ar fi de datoria ta să mă ucizi, dacă m-ai vedea pe stradă? a intervenit ea. Da! Ştiu!

Ţinând capătul lanţului, m-am tras spre marginea patului, până am ajuns cu picioarele pe podea.

— Atunci, de ce eşti drăguţă cu mine?

S-a îndepărtat de geam.

— Am nevoie de un motiv?

M-am uitat în jur.

— Hmm… Da! Având în vedere situaţia.

Faye s-a încruntat, dar tot arăta, mă rog, magic. Toţi elfii arătau aşa. Erau uimitori, într-un mod straniu, ireal.

— E aşa de greu de crezut că atunci când te văd pe tine sau pe altcineva ca tine, prima mea pornire nu este să mă hrănesc din tine şi să te ucid?

Din nou, m-am uitat în jur.

— Având în vedere unde mă aflu şi unde te afli şi tu, da.

A înaintat parcă plutind şi s-a oprit la câţiva metri de mine. A vrut să spună ceva, dar uşa dormitorului s-a deschis şi l-am văzut pe străvechiul numit Valor.

— Prinţul vrea să fie dusă la el, a zis, deschizând uşa şi mai mult.

— Nu! am zis.

Faye a încuviinţat şi s-a dat înapoi.

— Dacă vii de bunăvoie, nu va trebui să te duc eu.

Ceea ce îmi păruse o foarte mică dovadă de libertate era mult mai mult de atât. Am simţit un nod în gât, am încuviinţat şi m-am ridicat, ţinând în mână capătul lanţului. Nu aveam să fiu dusă cu forţa unde era prinţul. Aveam să merg acolo de bunăvoie.

— Mulţumesc! i-am şoptit în timp ce îl urmam pe Valor afară din cameră.

Faye n-a reacţionat, aşa că am mers în tăcere, urmându-i pe hol. Nu ne îndreptam spre scări. Aveam o bănuială tot mai mare că mergeam spre dormitorul lui Drake, idee care nu-mi plăcea deloc. Ne-am oprit în faţa unor imense uşi duble glisante. Valor a bătut o dată.

— Intră! a strigat prinţul.

Valor a deschis uşile şi a intrat. Faye l-a urmat, apoi am intrat şi eu. Primul lucru pe care l-am observat a fost patul uriaş, cu baldachin, din mijlocul încăperii, unul chiar mai mare decât cel în care dormeam, iar apoi am văzut ce era *în* pat şi mi s-a întunecat privirea.

Drake nu era singur.

Era pe spate, cu braţele sub cap, iar deasupra lui era o femeie care îl călărea în stil cowboy sau cum s-o fi numit, iar femeia aceea era afurisita de Breena, care era epilată complet. Peste tot.

Ce mai spectacol sexual, nu la asta mă aşteptam!

Erau atât de… goi! Adică se vedea tot! *Tot!* Breena şi-a ridicat coapsele şi mi-am făcut o idee clară despre ce făcea prinţul acolo. Apoi ea s-a lăsat din nou în jos, buzele i s-au curbat într-un zâmbet, iar ochii ei, care, din păcate, nu fuseseră afectaţi pentru totdeauna, s-au aţintit asupra noastră. Prinţul a gemut într-un fel care mi-a spus că venisem la finalul escapadei lor.

— Iisuse! am zis şi m-am dat înapoi, lovindu-mă de Valor. Vreţi să revenim sau aşa ceva?

— Nu!

Chicotitul lui Drake era răguşit.

— Te aşteptam!

— Serios? am chiţăit.

A apucat şoldurile subţiri ale Breenei şi a ridicat-o de pe el. Aceasta a aterizat cu un zgâlţâit pe pat, lângă prinţ, iar eu mi-am ferit repede privirea, pentru că nu voiam să mai văd nimic.

— A mâncat? a întrebat-o el pe Faye.

— Un pic, a răspuns ea, cu voce surprinzător de calmă, de parcă o discuţie cu prinţul în timp ce el făcea sex era ceva normal.

Poate că era!

— Dacă nu mănânci cina, nu primeşti desert, a zis prinţul.

Privirea mi-a ţâşnit spre el. Nu voiam să mă uit, dar a cam trebuit, pentru că era ca un dezastru feroviar sexual, chiar în faţa mea.

— Păi, nu vreau desert.

— Eşti sigură?

S-a întins şi şi-a vârât mâna în părul brunet al Breenei, pe care a tras-o pe genunchi.

— *Tu* vrei desert? a întrebat-o el.

Privirea Breenei s-a mutat spre el când s-a lins pe buze.

— Sigur că vreau!

Punând o mână pe coapsa lui, s-a aplecat spre Drake, lipindu-se de el. Apoi i-a lins obrazul.

— Ştii cui îi mai plăcea desertul?

M-am încordat, ştiind ce urma să spună.

— Vrei să îţi scot ochii de tot, de data asta? am zis.

Întorcându-şi capul spre mine, a zâmbit.

— Aş vrea să văd că încerci.

— Cred că am dovedit deja că pot.

I-am întors zâmbetul, iar mâinile mi s-au strâns pe lanţul pe care îl ţineam.

— Ajunge!

În tonul lui Drake se simţea amuzamentul. S-a uitat la Breena.

— Ştii la ce foloseşte mai bine gura ta.

— Drăguţ! am mormăit.

Drake m-a fixat cu privirea în timp ce Breena s-a lăsat în jos, hotărâtă să dovedească iute cele afirmate mai devreme.

— De parcă masculul tău uman nu simte la fel.

— De fapt, sunt sigură că el mă respectă, am ripostat.

— Respect?

Drake a râs în timp ce mângâia capul Breenei, de parcă era un afurisit de cățeluș.

— Ce legătură are?

Aproape că nu-mi venea să cred că punea întrebarea asta, dar, pe de altă parte, nu eram chiar surprinsă.

— Are mare legătură!

— Serios? Știi ce îmi pare amuzant?

— Nu! am replicat și eram gata să pariez că o să-mi spună.

Prințul s-a rezemat, lăsându-i Breenei mai mult loc să-și facă treaba.

— Stai în fața mea de parcă te vei reîntâlni cu iubitul tău om. Asta îmi pare amuzant. Și îmi mai pare amuzant și că ai impresia că el te va primi înapoi, chiar dacă i te-aș înmâna personal, legată cu o fundiță frumoasă.

Am inspirat adânc.

— Dacă ar mai avea aceleași sentimente pentru tine, nu crezi că ar fi găsit deja drumul înapoi aici? Nu crezi că ar năvăli pe ușile noastre? Suntem bine ascunși, dar dacă vrei cu adevărat, poți.

Cuvintele lui erau ca o palmă peste față. Drake habar n-avea despre ce vorbește. Nu știa ce împărtășiserăm eu și Ren, dar cuvintele acelea tot mă înțepau. Cuvintele acelea vorbeau despre frica și nesiguranța adânc înrădăcinate în mine.

— Nu am nevoie ca el să mă salveze, am zis, și era adevărat.

A rânjit.

— Nu poți să te salvezi nici tu.

Rezistând tentației de a face pe prințesa Leila și de a sări în pat ca să-i înfășor lanțul în jurul gâtului, asemenea unei versiuni mai slabe a lui Jabba the Hutt, am întrebat mai degrabă arogant:

— M-ai adus aici doar să vorbim despre Ren în timp ce faci sex?

— E atât de evident?

Breena a râs. Mă rog, a fost un sunet înfundat, pentru că gura

îi era ocupată cu alte treburi. Capul i se mişca, iar mâna îi era între picioare, în timp ce faţa mea era în flăcări. Sfinte ulei de canola, era… Uau, nu existau cuvinte! M-am uitat la Faye, care privea spre podea. Poate că asta trebuia să fac şi eu.

Categoric, asta aveam să fac.

În schimb, m-am uitat peste umăr, la Valor. El privea avid spectacolul de pe pat şi, sincer, mi-a venit să mă arunc pe geamul din apropiere. Cum nu puteam să fac asta, m-am uitat în jos şi am încercat să ignor sunetele ce veneau dinspre pat. N-am îndrăznit să ridic privirea, până când nu l-am auzit pe Drake gemând din nou. Trăgând capul Breenei din poala lui, şi-a lăsat picioarele jos din pat şi s-a ridicat. În fundul gol, desigur. M-am gândit la Tink. Ar fi înnebunit dacă ar fi fost aici. Un chicotit ciudat mi-a urcat în gât, dar l-am înăbuşit. Drake s-a îndreptat spre un scaun şi a luat un halat, pe care şi l-a pus peste umeri. L-a lăsat descheiat, desigur, pentru că… de ce nu? Adică, ce rost avea, din moment ce tocmai văzusem…

— E timpul!

Acele două cuvinte m-au smuls din visare. Pe şira spinării am simţit un fior, care s-a transformat repede în groază.

— Timpul pentru ce?

Prinţul s-a apropiat de noi.

— E timpul să ne hrănim.

Capitolul douăzeci şi şapte

Abia dacă puteam să ţin evidenţa timpului.

Minutele se transformau în ore, iar orele, în zile. Cred că trecuseră zece zile de când mă hrănisem prima dată din femeia aceea, dar nu eram foarte sigură. Încercam cu fiecare fărâmă din fiinţa mea să rămân pe linia de plutire, dar nu făceam decât să mă scufund puţin câte puţin.

Începuse un ritual bolnav şi terifiant, unul din care nu voiam

să fac parte, dar căruia nu puteam să mă opun. Indiferent ce făceam, eram trasă dedesubt. Prinţul venea în fiecare zi, uneori, după-amiaza. Zilele acelea erau mai bune, pentru că nu petreceam ore aşteptând să apară, ştiind că va veni şi temându-mă de ce urma. O parte din mine voia să scape odată de ce urma. Alteori, venea seara, iar eu eram încordată, după ore în care eram măcinată de groază.

Dar venea întotdeauna, şi niciodată n-am mai fost dusă în camera lui.

Am încercat să mă opun manipulării, păstrând distanţă între noi, pentru că nu mai fusesem legată de pat, dar n-a funcţionat. Nu aveam unde să mă duc şi… nu-mi aminteam să fi ieşit din cameră cu el, după aceea. Îmi aminteam doar frânturi. Coborând scările. Stând pe patul femeii şi întrebându-mă de ce venele ei erau atât de negre. Apoi mă *hrăneam*. Îmi aminteam că mă simţeam bine, apoi nu simţeam absolut nimic, iar apoi adormeam. De fiecare dată când mă trezeam eram plină de energie – de viaţă pe care fusesem forţată să o fur de la altcineva –, apoi făceam duş. *Mereu* făceam duş. Detaliile de după hrănire erau umbre vagi, pe care nu îndrăzneam să le examinez foarte îndeaproape.

Aşa era fiecare zi.

Cam prin a douăsprezecea sau a treisprezecea zi, lanţul mi-a fost scos, dar cureaua a rămas, ca o amintire, o amintire stupidă şi inutilă, deoarece, dacă prinţul nu era acolo, dormeam sau umblam de colo-colo. Uşa era încuiată şi nu aveam cum să trec prin lemnul masiv, ca un ninja. Nimeni nu s-a mai apropiat de mine.

Nici Breena.

Nici Faye.

Când mă trezeam, mâncarea era mereu pe noptieră. Habar n-aveam dacă o aducea Faye sau un alt elf, dar mereu era vreun sandvici. Aceea era singura mâncare pe care o vedeam toată ziua,

iar uneori nu îmi era foame, pentru că… eram deja plină dintr-un alt fel de sursă.

Când aveam control total asupra minţii şi a corpului meu, era nevoie de fiecare bucăţică de voinţă să nu-i scot inima din piept cu mâinile goale. Ar fi fost dificil şi sângeros, dar chiar aş fi putut s-o fac. Ura creştea în mine, ardea mai puternic decât o mie de sori, dar, chiar şi cu toată furia aceea, *mereu* îmi era frig. Cu fiecare zi care trecea, parcă mă umpleam pe dinăuntru cu gheaţă şi umbre. Singurul moment când nu mă simţeam aşa era când dormeam.

Atunci nu simţeam nimic.

Odată, prinţul mi-a explicat de ce dormeam după… după ce mă hrăneam. Felul în care a descris totul mi-a amintit de felul în care îţi venea să aţipeşti după cina de Ziua Recunoştinţei, dar mi s-a părut şi că suna cam ca atunci când eşti drogat. În cele din urmă, te prăbuşeşti din nou, iar corpul tău cedează. Totuşi, nu simţeam mahmureală sau nevoia de a-mi reveni. Aveam nevoie doar de somn, iar apoi mă simţeam mai bine decât înainte, oricât de dezgustător era.

În momentele acelea, nu mă gândeam la Ren. Nu-mi îngăduiam să o fac, deoarece, atunci când mă gândeam la Ren, eram moartă de spaimă pentru siguranţa lui. Ştiam că prinţul nu putea să-i facă rău. Nu putea să-şi încalce promisiunea, iar asta însemna că nu avea să-i facă rău lui Ren direct. Totuşi, asta nu-l împiedica pe oricare alt elf să decidă că o modalitate de a-şi mulţumi liderul era să-i aducă pe tavă capul lui Ren. Şi chiar dacă încercam să nu mă gândesc, vorbele lui Drake şi ale Breenei mă urmăreau. Vorbele acelea mă tulburau, exact aşa cum se şi intenţionase, şi mă gândeam că, poate, dacă n-aş fi fost închisă în camera aceea, obligată să fac lucruri oribile în fiecare zi afurisită, aş fi avut puterea să nu mă las afectată de ele.

Nu mai ştiam.

Dar în minutele şi orele în care eram singură, patrulând prin

cameră, indiferent cât de mult mă străduiam, îl regretam pe Ren, deoarece, chiar dacă reuşeam să scap vie de acolo şi să îl revăd, tot nu puteam să sper la un final fericit pentru noi.

În cea de-a şaisprezecea zi, prinţul a venit după-amiază. Eram pregătită pentru el, neliniştită şi nervoasă, stând lângă dulap, îmbrăcată cu o altă rochie asemănătoare cu prima, dar de un verde-închis de data asta. Nu ştiu ce aveau elfii de pe acolo împotriva pantalonilor, dar acum chiar semănam cu tipa din filmul ăla Disney. Prinţul s-a oprit când a intrat în cameră, privirea lui plimbându-se de la pat la locul unde stăteam. Având în vedere experienţele anterioare, am ştiut imediat că mă va manipula, iar odată ce se întâmpla asta, aveam să fiu pierdută.

— Putem vorbi un pic? am izbucnit eu, înainte să pot face altceva.

A ridicat o sprânceană.

— Să vorbim?

Am încuviinţat şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Da! Asta fac de obicei oamenii.

— Dar noi nu suntem oameni.

Iritarea mea s-a accentuat, aşa că am tras aer în piept. *Stai calmă, Ivy!*

— Ştiu, dar cred că nu e nimic rău în a vorbi. Mai am doar câteva zile…

— Şase, cu tot cu ziua de azi, m-a întrerupt el.

— Mulţumesc că ţii socoteala! am zis şi am rânjit. Dar tot nu mă simt… confortabil cu tine.

A ţâşnit în faţă, dar m-am încordat, coborându-mi privirea şi concentrându-mă la bocancii lui. Asta avea să funcţioneze doar o vreme. Când elfii foloseau manipularea, li se schimba ceva în voce. Era ca un cântec de leagăn, şi erai nevoit să îi asculţi şi să te uiţi la ei. Iar odată ce te uitai, erai pierdut.

— Credeam că ai ajuns să te simţi confortabil, a zis el, oprindu-se la mică distanţă de mine.

Cea mai profundă ură s-a aprins în mine. El nu… Doamne, nici măcar nu puteam să mă gândesc la asta, nu să o şi spun, şi uram acest lucru, pentru că mă făcea să mă simt *ruşinată,* deşi nu făcusem nimic greşit. Nimic! El profitase de mine în mod repetat, dovedind că e o creatură de cea mai joasă speţă, şi probabil că singurul motiv pentru care încă nu ajunsese acolo era că, într-adevăr, nu mă dorea. Prinţul era excitat doar când mă împotriveam, oricât de deranjant şi de pervers suna. A durat câteva secunde până să am încredere în mine să vorbesc.

— M-ai manipulat să mă hrănesc, iar după asta nu mai sunt eu cu adevărat. Nimic din toate astea nu mă ajută cu adevărat să mă simt confortabil cu tine.

S-a rezemat de dulap, încrucişându-şi relaxat braţele.

— Nu sunt sigur că e cu adevărat nevoie să te simţi mai confortabil.

— Nu sunt de acord.

— Eu sunt sigur. Am fost incredibil de îngăduitor cu tine.

Am clipit şi aproape că am ridicat privirea spre el.

— Serios?

— Da! Ţi-am luat lanţul. Nu te-am forţat, iar dacă ai impresia că am făcut-o, ei bine, asta înseamnă că nu ai învăţat nimic.

S-a îndreptat şi m-a prins de braţ.

— Aş fi putut să te fac să zici da, de câteva ori, în ultimele zile. Nu am făcut-o. Ar fi trebuit?

— Aş fi spus da doar pentru că nu aveam control asupra mea, am zis, uitându-mă în podea. Şi presupun că n-ai făcut-o deoarece ştii că n-ar fi funcţionat. Desigur, poţi să mă determini să fiu de acord, dar nu poţi să mă controlezi, şi tocmai asta se întâmplă tot timpul.

Timp de câteva momente, Drake n-a zis nimic, apoi mi-a lăsat braţul.

— Despre ce vrei să vorbeşti?

Am rămas surprinsă. Chiar dădea înapoi?

— Am… am întrebări.

— Întreabă-mă!

Tonul lui plictisit m-a iritat, dar l-am ignorat.

— Trebuie să stăm aici, înăuntru?

A tăcut o clipă.

— Presupun că nu. Unde ai vrea să mergi?

Speranţa a prins viaţă.

— Afară.

— În niciun caz!

Instinctiv, am ridicat privirea, dar m-am oprit la nivelul pieptului.

— Sunt închisă în camera şi în casa asta de mai bine de două săptămâni. Aş vrea să respir aer curat. Chiar cer prea mult?

— Da!

Mi-am desfăcut braţele.

— Faptul că sunt captivă aici o să mă înnebunească.

— Credeam că deja eşti nebună.

Chiar aveam să-i trag una.

— Tot ce-ţi cer sunt câteva minute afară, la soare şi în aer liber. Asta e tot.

Drake a mormăit ceva într-o altă limbă, apoi s-a îndepărtat de dulap. A pornit spre uşă, iar eu am ridicat privirea.

— Dacă încerci ceva, nu o să-ţi placă ce se va întâmpla.

Am simţit triumful prin toţi porii.

— Şi, doar ca să ştii, nici ameninţările nu mă fac să mă simt chiar confortabil.

A ţinut uşa deschisă.

— Şi, doar ca să ştii, nu prea îmi pasă.

Am strâns buzele în timp ce am trecut pe lângă el, ştiind că, dacă îl supăram, aveam să dau de belea. M-ar fi dus jos, în camera aia oribilă, ca să le fac lucruri îngrozitoare unor oameni nevinovaţi.

M-a învăluit o senzaţie oribilă de tulburare şi am simţit frig

până în măduva oaselor. Doar faptul că stăteam lângă el şi trebuia să respir acelaşi aer mă făcea să mă simt de parcă aveam un aisberg în piept.

Uram asta.

Dar trebuia să merg mai departe.

Am alungat gândurile acelea pentru mai târziu şi l-am urmat în jos, pe scările în spirală. La uşa din faţă era un străvechi. S-a dat la o parte şi a deschis, fără să zică nimic. Aerul rece m-a învăluit, făcându-mi pielea de găină pe braţe. Rochia subţire nu mă proteja de temperatura scăzută, dar nu voiam să mă plâng. Eram afară şi, chiar dacă ştiam că nu pot să ajung departe, dacă fugeam, poate că existau alte opţiuni. Trebuia doar… *să fiu cuminte*. Îh!

Drake a ieşit pe veranda mare şi goală. Mi-am închipuit că odată trebuie să fi avut ferigi stufoase atârnate de balustrade şi şezlonguri comode, perfecte pentru o zi de leneveală sau pentru citit. Acum, nu era nimic plăcut la ea. Doar frig. Pustiu. O alee care nu mai fusese asfaltată de o veşnicie trecea prin iarba uscată şi dispărea printre copacii aflaţi la câţiva metri de verandă. M-am îndreptat spre treptele vechi din piatră, oprindu-mă în lumina soarelui. Am inspirat, închizând ochii pentru câteva clipe şi domolind goana nebună a gândurilor. Se simţea un miros profund de pământ, care îmi amintea de iarba proaspăt tăiată. L-am recunoscut. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur. N-am văzut-o, dar ştiam că sunt aproape de braţul râului.

— Pune-ţi întrebările!

Uram multe la prinţul din Lumea de Dincolo, dar cel mai mult şi mai mult era tonul lui poruncitor.

— Putem să facem o plimbare?

Oftând, a coborât treptele, tropăind pe ele.

— Întreabă!

M-am uitat urât la el şi am început să merg. Chiar aveam o mulţime de întrebări şi am decis să încep cu cea mai importantă:

— Ce plănuieşti să faci odată ce o să ai copilul apocaliptic?

Drake s-a uitat la mine peste umăr.

— Te rog, vrei să încetezi să-i mai spui aşa?

— Care e planul tău? Copilul se naşte şi se deschid porţile. Apoi?

Mi-am încrucişat din nou braţele în timp ce cercetam împrejurimile. Nu existau alte drumuri cu excepţia aleii pe care mergeam. Ştiam că în spatele casei nu era niciun drum, pentru că dormitorul în care stăteam dădea în partea aceea. Acolo erau doar ierburi înalte şi copaci.

— Există o grămadă de oameni. Vreo şapte miliarde sau aşa ceva. Ştiu că sună ca un bufet de tip „mănânci cât poţi", dar sunt mulţi care nu o să vrea să se afle în meniu.

A chicotit şi s-a uitat spre mine.

— Oamenii sunt proşti.

Am clătinat din cap.

— Uau!

— Au obiceiul să ignore evidentul. Au tendinţa să-şi bage capul în nisip şi să inventeze explicaţii logice, care să le liniştească temerile, mai degrabă decât să înfrunte ce se află chiar în faţa lor, a zis el, şi a cam trebuit să fiu de acord cu asta. Nu vor şti că am preluat controlul decât când va fi prea târziu.

— Şi cum o să preluaţi controlul? am întrebat.

S-a oprit în mijlocul aleii pline de spărturi şi s-a întors spre mine. Instinctiv, am coborât privirea.

— Poate că nu există şapte miliarde de elfi pe tărâmul ăsta; suntem totuşi câteva sute de mii.

Ordinul ştiuse mereu că sunt mulţi elfi, dar sute de mii? La dracu', chiar mulţi!

— Un elf înseamnă o mie de oameni, a zis, şi m-am gândit că făcuse nişte calcule părtinitoare. Iar odată ce vom deschide porţile, vor veni toţi şi vom fi milioane.

În timp ce mă uitam fix la pieptul lui, vântul îmi sufla buclele

peste faţă. Din motive evidente, nu trebuia să permitem să se întâmple asta.

— Tot suntem mai mulţi.

— Vrei să spui că *ei* sunt mai mulţi, m-a corectat el. Nu crezi că am planificat asta de zeci de ani? De secole?

A înaintat, iar muşchii mi s-au blocat.

— Nu suntem barbari care pot cuceri doar prin război. Nu că am exclude complet această opţiune, dacă ar fi nevoie.

Bine de ştiut! Am trecut pe lângă el şi am luat-o spre capătul aleii.

— Dar?

— Dar avem un plan, a repetat el, ajungându-mă uşor din urmă, având în vedere ce picioare lungi avea. Suntem peste tot. Unii sunt doar cetăţeni obişnuiţi. Alţii şi-au croit drum în poziţii de la nivel înalt.

M-am gândit la Marlon. Era cunoscut drept un dezvoltator puternic în oraş şi avea multă putere pe plan local, dar ştiam că Drake nu vorbea doar despre dezvoltarea terenurilor.

— V-aţi infiltrat în guvern, nu-i aşa?

Fără măcar să mă uit la faţa lui, am ştiut că zâmbeşte când a vorbit:

— Local. Federal. Global. Suntem peste tot, şi e doar o chestiune de timp până vom avea control complet.

Făcea să pară atât de simplu şi, într-un fel, chiar era. Dacă ajungeau în suficiente poziţii-cheie, puteau prelua controlul, schimbând încet lumea după cum le era voia.

— Tot nu va fi uşor, am zis. Odată ce ne vom da seama ce se întâmplă, vom riposta. Şi, da, elfii beneficiază de abilităţi pe care noi nu le avem, dar există un motiv să luptăm cu orice preţ.

— Şi care este motivul acela?

Ajunseserăm în zona copacilor şi, în mod ciudat, dar nu chiar surprinzător, nu se auzea niciun semn de viaţă. Nicio pasăre. Insecte. Nimic.

— Noi preţuim libertatea mai mult ca orice.

— Doar că majoritatea oamenilor ne vor fi deja supuşi şi vor lupta *pentru* noi, a zis el. Carne de tun umană.

Dezgustător! Înspăimântător!

— Gata cu asta! a zis el brusc, speriindu-mă. E timpul!

Cu inima tresărindu-mi în piept, am făcut un pas înapoi.

— Aşteaptă! Nu am stat afară suficient. Mai am întrebări.

— Poţi să le pui mai târziu.

Am mai făcut un pas înapoi şi m-am străduit să îmi înfrânez panica.

— Putem să ne mai plimbăm un pic? Eu nu…

— Amâni inevitabilul.

În ton i se simţea nerăbdarea. Mie-mi transpirau palmele.

— Eu nu trebuie să… Nu trebuie să mă hrănesc. Ţi-ai spus punctul de vedere. Am înţeles. Poţi să mă pui să fac orice vrei tu. Nu e nevoie să fac asta. Nu vreau s-o fac!

— Evident, n-ai înţeles, din moment ce continui să te referi la tine ca fiind om. E timpul să îţi aminteşti ce eşti! a zis el.

Ştiam că nu am cum să câştig. M-am întors repede, pregătindu-mă să o iau la fugă spre casă.

— Ivy! Opreşte-te!

M-am oprit. Pur şi simplu, corpul mi-a fost obligat să se supună, deşi creierul meu striga disperat să plec, să mă îndepărtez, să fac orice pentru a opri ceea ce avea să urmeze.

— Uită-te la mine!

Vocea i-a alunecat ca mătasea pe pielea mea. Urechile îmi vâjâiau în timp ce am simţit cum corpul mi se întoarce încet spre el. Împotriva voinţei mele, am ridicat privirea spre a lui. Am aşteptat.

Privirea lui Drake a devenit mai profundă.

— Vei face cum îţi spun.

Şi am făcut.

Era ciudat. Într-o clipă eram afară, cu pielea răcorită de la

aerul rece, iar în următoarea, eram în camera aceea. Acum erau mai mulţi oameni acolo. Femeia dispăruse; m-am întrebat ce se întâmplase cu ea. Stăteam lângă un bărbat mai în vârstă, pe care nu îl cunoşteam. Avea păr argintiu la tâmple, iar după câteva vorbe şoptite mă… hrăneam, apoi am ajuns sus şi am alunecat într-un somn adânc.

M-am trezit scuturată de o mână care mi se înfigea în umăr. Eram într-o cameră întunecată şi am văzut o faţă palidă, argintie.

Faye!

M-am ferit de ea, rostogolindu-mă pe o parte. Gândurile îmi erau împăienjenite şi nu prea puteam să-mi amintesc ultimele câteva ore. Tot ce ştiam era că n-ar fi trebuit să mă trezesc încă. Aveam nevoie de mai mult timp. Pleoapele au început să mi se închidă.

— Trebuie să te trezeşti, a zis ea şi m-a prins de braţ, strângând tare.

Buimacă, m-am opus când a tras de mine.

— Eu…

— Nu am timp să-ţi explic. Trebuie să te trezeşti acum! a zis Faye. E singura ta şansă, dacă vrei să fugi!

Capitolul douăzeci şi opt

— Poftim? am şoptit.

Faye s-a aplecat şi a aprins lampa de pe noptieră. O lumină caldă a umplut camera.

— Trebuie să te trezeşti, Ivy! Prinţul nu e aici, iar asta e singura ta şansă.

Cuvintele mi s-au rostogolit prin creier ca un ghem de iarbă uscată pe o stradă pustie. Le procesam greu, dar n-am închis ochii la loc. M-am ridicat în fund. M-a învăluit greaţa, dând la o parte suficiente pânze de păianjen ca să îmi dau seama că era altfel decât atunci când mă trezeam în mod normal după… după

hrănire.

Hrănire!

Privirea mea s-a ridicat spre a lui Faye.

— M-am hrănit din nou.

I s-a văzut frustrarea în expresie când s-a întins spre mine şi mi-a desfăcut zgarda de la gât. A aruncat-o pe pat.

— Ştiu, iar dacă vei continua să te hrăneşti, o să devii dependentă. Probabil că eşti deja.

— Dependentă? am repetat prosteşte.

Era prima dată când auzeam asta.

— Ce vrei să…

— Ivy!

M-a prins de umeri şi m-a scuturat până mi s-a dat capul pe spate.

— Trebuie să te concentrezi! Trebuie să plecăm acum. Mă înţelegi? Asta va fi singura ta şansă, înainte să îţi expire timpul şi înainte ca prinţul să vină în acest pat, să conceapă un copil care va deschide toate porţile spre Lumea de Dincolo.

Să conceapă un copil…

Rahat! Mi-am dat părul la o parte de pe faţă în timp ce ultimele urme de somn s-au risipit, iar ceaţa mi-a eliberat gândurile.

— Prinţul nu e aici?

— Nu!

S-a desprins de pat şi s-a ridicat.

— A plecat acum vreo treizeci de minute şi a luat cu el trei străvechi. A fost o ieşire planificată, dar nu avem mult timp. E doar o fereastră mică.

Ridicându-mă şi eu, am gemut când m-a lovit un val de ameţeală. M-am străduit să îl alung şi m-am îndreptat.

— Scuze! am zis. Nu mă simt prea bine!

— Sigur că nu te simţi bine. Trebuie să dormi pentru a scăpa de cele mai neplăcute efecte, până te obişnuieşti cu ele.

S-a dus spre uşă, lipindu-şi faţa de lemn.

— Nu toţi elfii simt efectele adverse şi doar cei tineri, când se hrănesc prima dată, simt euforia şi somnolenţa de după, dar la halfelini… poate fi diferit. Asta însă nu e important chiar acum.

Am ridicat o sprânceană şi mi-am dat claia de păr după urechi. Aveam impresia că ceea ce spunea va fi important mai târziu, dar, în momentul acela, nu era o prioritate. Mai târziu aveam să îi adresez o grămadă de întrebări.

— Aşadar, o să mă ajuţi să fug?

A încuviinţat.

— Şi, înainte să întrebi de ce, tot ce trebuie să ştii acum este că cei din Ordin nu sunt singurii care vor să împiedice deschiderea porţilor.

Am privit-o cu atenţie. Era riscant să am încredere în ea, dar, pe de altă parte, de ce să fi fost o capcană? Iar dacă era, puteau exista consecinţe mai rele decât situaţia cu care mă confruntam deja?

— Bine! am zis. Hai s-o facem!

— N-am reuşit să fac rost de o ţepuşă din lemn spinos.

A dus mâna la spatele blugilor, de unde a scos un pumnal din fier. Mi l-a pus în palmă.

— Dar va fi bun şi ăsta.

Degetele mi s-au strâns pe mânerul armei, care, oh, îmi era atât de familiară! Îmi părea că trecuse o veşnicie de când nu mai ţinusem un pumnal în mână şi mi-a plăcut senzaţia.

— Va fi bun, am zis în timp ce ea s-a dus spre uşă.

M-am gândit la ceva.

— Stai!

S-a uitat la mine.

Am apucat materialul rochiei, am ridicat fusta şi am folosit pumnalul să tai în sus pe coapsă, ca să mă pot mişca mai bine.

— Gata! am zis.

Faye a pus mâna pe clanţă, dar s-a oprit.

— Eu nu o să omor niciunul, m-a avertizat ea. Îi voi imobiliza, dar nu îi voi ucide.

M-am gândit la asta o clipă.

— Bine! Probabil că eu o să-i omor.

A scos un sunet exasperat, dar a deschis uşa şi s-a uitat afară.

— E liber!

Ştiind că asta putea să se întoarcă împotriva mea cumva, dar fiind dispusă să risc pentru a scăpa de acolo, am tras aer în piept şi am dat totul uitării. Nu era momentul să mă gândesc la ce fusesem forţată să fac în perioada cât fusesem închisă acolo sau la Ren, sau la orice altceva în afară de evadare.

Am urmat-o pe hol şi ne-am îndreptat spre scări. Ajunsă sus, Faye mi-a zis cu voce joasă:

— Jos, în camera principală, sunt trei elfi. În casă sunt mai mulţi, dar sper să putem ieşi înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Valor e… e ocupat acum, în camera din spate.

Ştiind la ce folosea camera din spate, n-am putut să-mi reprim un fior.

— Poţi să-i imobilizezi în linişte? Pentru că eu pot ucide în linişte.

— Da!

M-am uitat în jos pe scări şi n-am văzut pe nimeni.

— Să mergem!

Ne-am strecurat încet, dar desigur că treptele scârţâiau la fiecare câţiva paşi şi mi se păreau tunete. Adevărul era că nu ştiam sigur cât de silenţios puteam omorî. Niciodată nu încercasem să o fac în linişte. Faye a ajuns prima pe palier. Eram la vreo şase metri de uşa din faţă şi mai aveam foarte puţin, dar holul se bifurca. Era foarte posibil să fim văzute. Cu pulsul galopând, am păşit, ţinând pumnalul lipit de picior. Am făcut doi paşi, înainte să răsune o voce din camera alăturată:

— Hei, voi două, unde mergeţi?

Înjurând în barbă, m-am uitat şi am văzut venind spre noi un

elf mascul, urmat de un altul. Faye n-a zis nimic, aşa că am decis să merg pe varianta „ia să omor nişte elfi”. Am păşit spre elf. A părut surprins înainte să îi înfig pumnalul în piept. A făcut puf şi a dispărut!

— Ce naiba?

Al doilea elf a venit spre mine, dar l-a interceptat Faye. Răsucindu-se graţios, a aterizat în spatele lui şi i-a prins braţul, răsucindu-i-l uşor la spate. Ea s-a rotit în timp ce se lăsa în jos, rupându-i oasele. Elful a ţipat. Nu erau chiar tăcuţi.

— Scuze! a zis Faye, cu o secundă înainte să rupă gâtul elfului.

La naiba, era o bestie! Dacă rupeai gâtul unui elf, nu murea, dar sigur îl scotea din ecuaţie pentru o vreme. Am ţâşnit pe lângă ea şi am deschis uşa de la intrare. Faye era chiar în spatele meu. Ne-a întâmpinat aerul rece. Şi al treilea elf, o femelă care fuma afară. Ne-a zărit, iar când s-a întors, a aruncat ţigara de pe verandă şi a fugit spre noi. Am evitat-o lejer şi mi-am tras braţul în spate, pregătindu-mă să-i dau lovitura ucigaşă.

— Nu e nevoie s-o omori! a strigat Faye. Ei atâta ştiu.

— Să n-o omor?

M-am lăsat în jos în timp ce femela s-a aruncat spre mine.

— Oh, mai târziu chiar va trebui să discutăm despre povestea cu „ei atâta ştiu”.

Sprijinindu-mă pe piciorul din spate, m-am răsucit şi am lovit, făcând-o pe femelă să zboare direct în balustrada verandei. Lemnul s-a despicat şi a cedat. Fluturând din braţe, elful a căzut pe spate şi s-a prăbuşit de pe verandă.

Nu foarte graţios.

Sărind înainte, am coborât de pe verandă şi am luat o bucată lungă de lemn din balustrada ruptă. Aş fi putut s-o omor chiar atunci şi nici măcar nu am fost sigură de ce am simţit că ar trebui să urmez dorinţa lui Faye, dar ea mă ajuta. Aşa speram. Elful femelă a vrut să se ridice, dar m-am lăsat în jos, folosind

balustrada să o ţintuiesc la pământ. A ţâşnit sângele, iar când a deschis gura să strige, am doborât-o cu un cot în tâmplă.

M-am ridicat, dându-mi părul pe spate. Faye se uita la mine cu gura căscată.

— Ce e? N-o omor!

A clătinat din cap încet.

— Trebuie s-o luăm pe alee. Duce la un drum aflat la vreun kilometru şi jumătate de aici. O să traversăm şi o să tot mergem. Da?

Un kilometru şi jumătate? Doamne, uram să alerg! Dar uram şi să fac lucruri împotriva voinţei mele, aşa că aveam să alerg şi cinci kilometri, dacă era nevoie. Poate că asta avea să mă omoare, dar trebuia să o fac. Asfaltul crăpat era rece sub picioare în timp ce alergam ghidate doar de lumina lunii şi a stelelor. Faye era mai rapidă, fiind la câţiva metri în faţa mea. Speranţa îmi creştea în piept. Aproape că ajunseserăm la copaci, iar după aceea aveam să ieşim din raza vizuală a casei şi să ne apropiem de drum. Aveam să fim aproape de…

— Stai! a strigat o voce masculină.

Faye s-a uitat peste umăr.

— La naiba, doi elfi! Nu trebuie să ne oprim!

Aveam de gând să o cred pe cuvânt şi să ignor faptul că nici măcar nu gâfâia.

— O să ne ajungă, am zis cu greu în timp ce intram în zona copacilor. Trebuie să-i eliminăm!

Faye s-a oprit brusc, cu ochii la locul unde mă aflam, să îşi dea seama cât de în urmă eram.

— Ai dreptate!

Privind în jur, am încetinit şi m-am oprit. Nu aveam timp nici măcar să ne ascundem, darămite pentru o ambuscadă! Trebuia să-i înfruntăm.

— De data asta îi omor, am avertizat-o, privind spre ea. E prea riscant să n-o fac.

Avea bărbia încordată, dar a încuviinţat.

Unul dintre elfi a ajuns la noi primul. Era masculul care fusese în cameră când mă hrănisem prima dată, cel care se uita pe telefon. Am ţâşnit înainte, lovind cu pumnalul. El s-a răsucit într-o parte, evitându-mi la milimetru înţepătura. Furia i-a schimonosit faţa în mod animalic. S-a aruncat spre mine, iar eu m-am lăsat în jos în timp ce Faye l-a prins de încheietură pe celălalt elf, o femelă, şi a pus-o la pământ, ca un fundaş. La naiba!

Am îngenuncheat, evitând următoarea lovitură. Apoi am lovit cu piciorul, doborându-l pe elful mascul. Am ţâşnit şi m-am lăsat să cad pe el, lovind cu pumnalul din fier. M-am ridicat în timp ce el a dispărut, câştigând un bilet doar dus – aşa speram – înapoi în Lumea de Dincolo. Când am ridicat privirea, am văzut că Faye mai frânsese un gât. Am auzit foşnete şi m-am rotit, rugându-mă la Dumnezeu să nu fie vreun aligator dornic să mă înghită. Am cercetat zona, dar n-am văzut nimic. Slavă Domnului pentru…

— Ivy, ai grijă!

M-am răsucit şi am tresărit. Valor era la mai puţin de o jumătate de metru de mine. Am sărit înapoi, dar nu m-a ajutat. M-a prins de braţ şi am zburat peste alee. Abia având timp să-mi revin după impact, am aterizat pe o parte, pe pământul ud, şi m-am rostogolit într-un tufiş. Durerea mi-a săgetat spatele, dar m-am forţat şi m-am ridicat.

Faye era azvârlită cât colo. S-a izbit de un copac şi a căzut cu faţa în jos. Nu s-a ridicat imediat, şi am sperat că e bine.

— Rahat! am murmurat, împingându-mă în sus.

Încă aveam pumnalul şi eram oarecum mândră de abilităţile mele.

— Ce credeai? a întrebat Valor, venind spre mine, peste alee. Chiar credeai că poţi să scapi?

— Hmm… Da!

— Proasto! a mârâit el. Iar ea va muri din cauza ta, în vreme

ce tu îţi vei dori să fi fost mai deşteaptă.

Nu am considerat chiar necesar să îi spun că nu eu o atrăsesem pe Faye în asta. Am aşteptat până când el a ajuns aproape în faţa mea, apoi am fandat spre stânga. Valor a căzut în capcană şi a ţâşnit în direcţia aceea. Eu m-am rotit şi i-am tras un picior în partea dreaptă a corpului. El s-a împleticit şi a dat cu pumnul. M-a nimerit în maxilar, iar pentru o clipă m-a ameţit şi am văzut steluţe colorate. Ştiam că trebuie să mă lupt din greu. Trebuia să-l dobor şi să nu-i dau nicio ocazie să îşi folosească abilităţile speciale de străvechi sau să dau tot ce pot, deoarece ştiam că nu e uşor să dobori un străvechi.

Am lovit din nou şi i-am nimerit piciorul drept, iar apoi m-am îndreptat şi i-am înfipt pumnalul adânc în coaste. A mârâit şi s-a răsucit, dar am anticipat mişcarea şi m-am lăsat în jos, pe sub braţul lui. Ajunsă în faţa lui, l-am lovit cu pumnalul în piept de mai multe ori şi am ridicat imediat piciorul, lovindu-l cu genunchiul în boaşe.

Valor s-a chircit, iar eu l-am prins de umeri şi l-am trântit la pământ, sub greutatea mea. S-a lăsat în jos, ţinându-se de boaşe. S-a rostogolit pe spate şi am zărit oportunitatea. Trebuia să-l rănesc grav, să rămână jos. M-am lăsat lângă el, simţind pământul ud prin rochie. El s-a rostogolit pe o parte, prinzându-mi braţul stâng şi smucindu-l suficient de tare, încât să mă tem că o să mi-l smulgă din încheietură. A strigat şi nu m-am gândit la ce fac, pentru că era foarte greţos. Doar am făcut-o. Am îndreptat lama în jos şi i-am ţintit ochiul. Răgetul i s-a oprit, iar braţele i-au căzut moi. Sângele negru şi un alt lichid la care n-am vrut să mă gândesc prea mult, pentru că m-ar fi făcut să vomit, au ţâşnit în aer, pe pieptul şi pe faţa mea.

Lovitura nu avea să-l omoare pe nemernic, dar m-am gândit că urma să-l ţină jos o vreme.

— Ivy! a strigat Faye, care se ridicase şi părea vie. Să mergem!

Am scos pumnalul de fier din ochiul lui Valor, apoi m-am ridicat şi m-am pus în mişcare, sărind peste drum şi urmărind silueta luminată de lună a lui Faye. Am mai alergat o vreme, surcelele şi crengile căzute zgâriindu-mi picioarele. Pietricelele îmi intrau în piele, dar nu m-am oprit. Îmi simţeam inima de parcă era gata să-mi iasă din piept, dar aceea era singura mea şansă. Dacă nu scăpam atunci, nu mai scăpam niciodată.

Am auzit pe cineva alergând în spatele meu. Am aruncat o privire peste umăr şi l-am văzut pe străvechiul pe care tocmai îl înjunghiasem în ochiul lui afurisit târându-se printre copaci, cu lichidul negru curgându-i pe faţă. Iisuse, parcă era un străvechi Terminator! Am forţat şi mai mult.

Dar nu era suficient.

Aerul mi-a ieşit din plămâni, când individul s-a izbit în mine, din spate, şi m-a doborât. Impactul mi-a aruncat pumnalul din mână, iar greutatea elfului m-a împins în mizeria de pe jos şi am luat în gură nişte pământ şi iarbă. Noroiul mi-a umplut nările şi, pentru o clipă, n-am putut să respir. Am scuipat şi am tras aer în piept în timp ce Valor m-a prins de păr şi mi-a dat capul pe spate.

— Târfa nenorocită! a zis el. Aş putea să-ţi rup gâtul într-o clipă.

Degetele mi s-au înfipt în pământ, căutând pumnalul.

— Nu cred că prinţul tău ar fi fericit dacă ai face-o.

Valor m-a întors pe spate şi s-a ridicat deasupra mea, cu o mână încă în părul meu. Faţa îi era un dezastru – chiar nu era o privelişte plăcută.

— Crezi că asta mă va opri? O să găsească un alt halfelin. Nu eşti singura!

— Eu sunt cel mai aproape! am zis, ridicându-mi şoldurile, cu gând să-l arunc de pe mine, dar nu s-a clintit.

M-a strâns de păr şi mai tare, şi am simţit cum mă arde scalpul. Aveam să chelesc, dacă o ţinea tot aşa.

— O să creadă că ai fugit, dar de fapt vei fi moartă.

Am vrut să-i spun că fuga mea pe tura lui probabil că nu se va termina cu bine, dar n-am apucat. Cealaltă mână i-a coborât, aterizându-mi pe gât, strângând şi lăsându-mă fără aer, înainte să îmi dau seama că aceea fusese ultima mea suflare.

Se terminase.

Am făcut ochii mari şi l-am apucat de încheietură, zgâriindu-l, dar presiunea nu s-a redus. Unde naiba era Faye? Mă sufoca! Am simţit o arsură adâncă şi nefirească în piept, care a urcat rapid spre gât. M-am întins spre ochiul lui scobit, dar s-a ferit, să nu îl ajung. Panica a explodat, crudă şi mistuitoare, iar vederea a început să mi se întunece.

Valor chiar mă omora.

Se terminase!

Aveam să mor în golful acela, ca o biată victimă dintr-un episod al unui serial de investigaţii de pe Discovery Channel. Mă părăseau puterile şi nu mai puteam să îl lovesc. Mâna mi-a alunecat pe braţul lui şi nu m-am mai gândit decât că…

Brusc, Valor s-a smucit, iar strânsoarea i-a slăbit. Aerul mi-a năvălit în plămâni în timp ce el privea în jos, spre pieptul lui, pe unde pătrunsese o ţepuşă. Şi nu una din fier. Trupul i-a tremurat, dar n-a ieşit niciun sunet din gura căscată, în timp ce eu mă zbăteam să ies de sub el. Străvechiul era mort. Mort. Oxigenul îmi ardea gâtul şi mi-au dat lacrimile când m-am rostogolit lateral. Creierul continua să îmi spună să mă ridic şi s-o iau la fugă din nou, dar toate membrele mă furnicau şi parcă îmi erau detaşate de corp.

O mână blândă, caldă, mi-a atins umărul.

— Ivy!

Am înţepenit. Am ridicat capul încet şi mi-am dat la o parte părul de pe faţă cu o mână tremurândă. Vocea mea era slabă şi răguşită când am zis:

— Ren!

Capitolul douăzeci şi nouă

Şocată şi rămasă complet fără cuvinte, mă uitam la Ren, iar o parte din mine se întreba dacă aveam halucinaţii, pentru că nu înţelegeam ce căuta acolo. Ren a îngenuncheat încet lângă mine. Lumina lunii îi scotea în evidenţă pometii şi buzele pline.

— Ivy, te simţi bine?

Vocea mă părăsise şi pur şi simplu mă uitam fix la el. Părul îi cădea pe frunte în valuri. În întuneric, ochii lui verzi păreau aproape negri. Era un pic palid, aproape şocat. Arăta ca Ren şi îl omorâse pe Valor, dar eu… eu nu mai eram sigură de nimic. Inima mea, care niciodată nu încetinea cu adevărat, a luat-o la goană, bătând atât de repede, încât aveam impresia că în orice clipă ar putea ceda.

Mai fusesem păcălită şi înainte. Îmi lăsasem visurile şi dorinţa de a-l regăsi pe Ren să îmi blocheze simţul raţiunii. Dacă aş fi fost atentă, dacă aş fi fost mai puţin emotivă, aş fi observat într-o clipită că ceva nu fusese în regulă la el, că nu fusese Ren.

A întins mâna, de parcă voia să mă atingă. Incapabilă să am încredere în propria judecată, m-am târât în spate. El s-a oprit şi am întins mâna, să-l avertizez. Nu s-a mai apropiat. Era un semn bun, m-am gândit, în timp ce m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. El a făcut la fel, iar atunci am observat că ţinea în mână ţepuşa din lemn spinos. El trebuia să fie, nu? Drake n-avea aşa ceva. O aruncase pe cea pe care o aveam eu când fuseserăm împreună în apartamentul lui Ren, dar putea să se fi întors după ea. Putea să fi trimis pe oricine după ea. Putea fi o capcană. Habar n-aveam unde era pumnalul meu, nu că m-ar fi ajutat prea mult, dacă era Drake. M-am ridicat încet. Simţindu-mă rău, am făcut un pas mic înapoi, uitându-mă în jos, spre pământul moale. Era prea întuneric să-mi văd arma.

— Ivy! a zis Ren şi a făcut ca privirea mea să ţâşnească spre el. E în regulă! Totul e în regulă!

Mi-am umezit buzele. Poate că nu era totul în regulă. Când am vorbit, vocea mea era răguşită.

— Eşti… chiar eşti tu?

Sprâncenele i s-au unit, iar pe chip i s-a văzut suferinţa.

— Da, eu sunt!

Avea vocea răguşită.

— Chiar sunt eu, scumpo!

Scumpo! Ren îmi spunea aşa. Când se dăduse drept Ren, Drake nu-mi spusese niciodată aşa. Au început să-mi tremure mâinile. Oare chiar era el? Se întorsese după… după tot ce se întâmplase? Tremurul mi s-a extins spre picioare. Nu! Nu exista niciun motiv!

— Ivy!

O voce mi-a întrerupt gândurile. Faye! Era în viaţă şi stătea lângă Ren. Şi nu era singură. Mai erau doi elfi cu ea. M-am încordat.

— Trebuie să plecăm. Nu mai avem timp! a zis ea.

— Tu…

Am înghiţit, parcă plutind. Privirea mi-a fugit din nou spre Ren. Înlemnisem, cu mintea şi trupul înţepenite.

— Nu ştiu dacă eşti tu, am zis. Nu ştiu de ce sunt mai mulţi elfi aici.

— Eu sunt!

Vocea lui Ren era aspră.

— O să-ţi explic totul mai târziu, dar trebuie să plecăm, şi ştiu că ai multe întrebări, iubito, dar, în clipa asta, trebuie să ai încredere în mine! În noi! Dacă nu plecăm, o să pierdem ocazia asta. Noi…

S-a oprit, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos telefonul.

— Mai avem câteva secunde, a adăugat, apăsând un buton de pe telefon.

Suna pe cineva, şi nu-mi venea în minte pe cine putea să sune. Faye a clătinat din cap şi a înaintat. Ceilalţi doi elfi au rămas

în urmă, cercetând zona.

— Nu avem timp! Vor veni mai mulţi.

— Hei! a zis Ren, ignorând-o. Am nevoie de tine aici! Da, ştiu că ţi-am spus să stai în maşină, dar trebuie să vii aici! Acum! Suntem cam la un kilometru şi jumătate de unde eşti tu.

A urmat o pauză în timp ce Ren se uita la mine.

— E aici, dar am nevoie de tine…

S-a oprit brusc, iar frustrarea i-a asprit tonul.

— La naiba! Vino aici! *Acum!*

Habar n-aveam ce se întâmplă, dar tremuram şi nici măcar nu ştiam de ce. Confuzia mi-a învăluit gândurile în timp ce Ren a încheiat conversaţia şi a băgat telefonul în buzunar. Privirea lui nu m-a părăsit nicio clipă, nici măcar una, şi mă neliniştea, pentru că, oh, mă rog, pentru că… *Pentru că…*

Dintr-odată, nu m-am mai simţit eu însămi. Nu eram Ivy Morgan. Nu eram o luptătoare care se baza pe instinct, pentru că Ivy ar fi luat-o la fugă, din moment ce putea fi o capcană. Ivy ar fi riscat totul şi ar fi luptat până la capăt. Ivy n-ar fi fost înlemnită, plină de nehotărâre şi teamă. Eram… chestia aia care se hrănise din oameni, pentru că un monstru mă forţase s-o fac, doar pentru a supravieţui. Eu nu… Nici măcar nu mai ştiam cine sunt.

Doamne, nu era nevoie să mă gândesc la asta, nu era momentul! Trebuia să mă adun. Îmi pierdeam minţile în cel mai nepotrivit moment posibil din istoria…

— Ivy!

M-am întors spre dreapta şi am făcut ochii mari.

O siluetă înaltă se întrevedea printre copaci, mişcându-se repede, ca un cerb sprinten. Cunoşteam vocea aceea, iar dacă el era acolo însemna că acela era Ren şi totul *era* în regulă. Tink a năvălit în luminiş. Avea dimensiuni umane şi purta blugi. Şi o cămaşă. Chiar avea pe el o cămaşă.

— Ivy! a ţipat el.

— Mai încet! a zis Faye.

Tink n-a ascultat-o, pentru că era Tink, şi niciodată nu fusesem mai fericită să îl văd. Mi-a strigat din nou numele, apoi s-a năpustit spre mine, aproape punându-mă la pământ. Toate vânătăile ţipau, protestând, dar mi-am pus braţele în jurul lui.

— Oh, regina mea Mab, credeam că ai murit! Sau, cel puţin, că ai fost lăsată însărcinată! Şi mă gândeam că o să mor, pentru că nimeni în afară de Faţă de Ticălos ăla nu ştia de mine, şi mi-a trecut prin minte că o să mor de foame. Să mor de foame!

— Tink! l-a avertizat Ren, mai încet.

— Şi stăteam acasă singur. Mă rog, nu singur, dar nu cred că vrei să auzi despre asta chiar acum, şi eram îngrijorat. Nu ai venit acasă zile în şir şi am ajuns să comand cereale de pe Amazon şi…

A respirat repede.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Nici măcar când a venit Renny. Credeam că totul e pierdut, s-a jelit el, strângându-mă foarte tare în timp ce ne legănam dintr-o parte în alta. Şi va trebui să trăiesc cu el acum, şi… Stai aşa, de ce eşti îmbrăcată în rochie?

M-am agăţat de Tink, cu braţele strânse în jurul lui. Lacrimile îmi înţepau ochii şi îmi curgeau pe obraji, pentru că… îmi închipuisem că n-o să-l mai văd vreodată.

A trebuit s-o luăm la fugă din nou. Odată ce Tink şi-a recăpătat stăpânirea de sine, am reuşit să mă urnesc. Prezenţa îi era mai mult decât liniştitoare. Cu el acolo, ştiam că nu e o capcană. Ren era real. Faye şi misterioşii ei prieteni elfi nu aveau să încerce să mă ducă înapoi la Drake sau să îl încuie din nou pe Ren. Cu Tink acolo şi cu mâna lui strângând-o pe a mea, eram din nou Ivy. Oarecum… Îmi revenisem suficient să ştiu ce trebuia să fac pentru a avea cele mai mari şanse de supravieţuire. Nehotărârea a trecut în plan secund.

Faye şi cei doi elfi misterioşi ne flancau – pe mine, pe Tink şi pe Ren. Şi nu prea alergam în momentul acela. Tink mai mult mă

trăgea după el. Am alergat încă vreun kilometru şi jumătate, până la o porţiune de drum întunecat şi îngust. Un SUV mare, negru, era parcat pe marginea drumului.

Cei doi elfi au deschis partea din spate şi au urcat. Apoi s-a strecurat Tink. El nu s-a aşezat. Corpul lui înalt era îndoit, înghesuit, aşteptând. O mână mi-a atins umărul şi am tresărit.

— Eu sunt!

Ren şi-a luat mâna, cu faţa încruntată.

— Vreau doar să te ajut să urci.

Am roşit şi am încuviinţat repede din cap, apoi mi-am pus mâna în a lui. Am urcat în partea din spate a SUV-ului şi m-am aşezat pe banchetă.

— La naiba! a izbucnit Ren şi m-am uitat la el.

Se uita în jos.

— Ce e? am întrebat.

— Picioarele tale! Iisuse!

Pe faţă i se citea îngrijorarea în timp ce ţinea deschisă portiera din spate.

— Trebuie să ne uităm la ele îndată ce ajungem.

Nici măcar nu-mi mai simţeam picioarele, dar m-am uitat în jos şi am văzut că erau pline de noroi şi sânge. Ren a ezitat o clipă, apoi a închis portiera. L-am privit ocolind în fugă SUV-ul în timp ce Faye a urcat pe locul din faţă, iar el la volan. M-am aşezat încordată şi gata să-l văd apărând din senin pe Drake sau vreun străvechi.

Apoi, ne-am pus în mişcare, am intrat pe drum şi am accelerat. M-am uitat la Tink. Era tăcut, ceea ce era foarte ciudat. Tink nu tăcea *niciodată.* Am tras aer în piept şi am aruncat o privire în faţă. Mâna lui Ren era atât de încleştată pe volan, încât avea articulaţiile albe. Privirea i-a fugit o clipă spre oglinda retrovizoare, găsind-o pe a mea. Ce îi trecea prin minte? Habar n-aveam, dar n-ar fi trebuit să fiu surprinsă că e acolo, luând parte la misiunea aceea de salvare. Era membru al Elitei şi, evident, nu

puteam fi lăsată pe mâna prinţului.

Am strâns buzele şi m-am întors spre geam, privind la peisajul întunecat. Faye vorbea încet cu Ren, şi aş fi vrut să ştiu cum se cunoscuseră. Cum se încrucişaseră lumile lor. Se întâmplase când el fusese ţinut închis în vilă sau după aceea? Şi cine erau elfii aceia din spate? Erau enorm de multe întrebări, dar n-am zis nimic. Doar mă uitam pe geam, privind la pădurea care trecea pe lângă noi şi făcea loc pajiştilor şi mlaştinilor.

O parte din mine se întreba dacă nu cumva e un vis. Chiar scăpasem de acolo şi eram într-o maşină cu Tink şi Ren? Mi-am sprijinit fruntea de geamul rece. Da, era real. Durerea din coapsă şi usturimea din gât îmi spuneau că e real. Când visam, nu simţeam… răceala aceea pe dinăuntru. Când visam, nu mă simţeam de parcă sunt plină de umbre. Eram fericită, bucuroasă că scăpasem şi, cu fiecare secundă care trecea, eram tot mai departe de locul acela, dar nu puteam… pur şi simplu, nu reuşeam să mă relaxez. Parcă eram prea obosită s-o fac, şi nici măcar nu avea logică. Îmi tremurau mâinile, aşa că mi le-am băgat între genunchi.

În cele din urmă, am ajuns în oraş şi am început să recunosc unde ne aflam. Durase ceva vreme să ajungem din nou pe tărâmul normalităţii şi astfel mi-am făcut o idee despre cât de departe fusesem în ultimele săptămâni. Odată ce ne-am apropiat de fluviul Mississippi, mi-am dat seama încotro ne îndreptam când Ren a cotit pe Market Street.

Mi-am scos mâinile dintre genunchi şi m-am întors spre partea din faţă.

— Mergem la… – mi-am dres vocea – mergem la vechea centrală electrică?

— Da! a răspuns elful din spate.

Când m-am uitat peste umăr, am văzut că fusese cel care stătea pe locul din dreapta. Avea păr blond, mai deschis decât celălalt. Nu s-a uitat la mine când a vorbit.

— Numele meu este Kalen, a zis el. Iar el este Dane.

Erau… nume de elfi.

— Ivy, am murmurat eu.

— Eu sunt Tink, dar ştiţi asta.

— Da! a zis Dane, oftând. Ştim asta!

Tink a zâmbit.

M-am întors în faţă.

— Nu înţeleg. Am verificat locul ăsta. Era pe o…

Vocea mi s-a stins, pentru că nu voiam să explic de unde ştiam despre el.

— Era pe o hartă desenată de Merle? a întrebat Kalen, iar eu m-am răsucit la loc.

Avea un zâmbet slab.

— Ştim! Merle e cu noi. Şi fiica ei. Sunt în siguranţă.

Atunci mi-am dat seama, şi m-am simţit un pic stupid pentru că îmi luase atât de mult să înţeleg.

— Voi… voi sunteţi elfii *buni?*

— Ţi-am spus că nu totul este ceea ce pare, a zis Faye din faţă. Bun şi rău sunt chestii subiective, a continuat ea, uitându-se în spate, spre mine. Dar nu ucidem oameni. Nu ne folosim abilităţile pentru a-i manipula pe oameni dincolo de a proteja ce suntem şi unde trăim. Şi cei mai mulţi dintre noi nu se hrănesc din oameni.

— Îmbătrânesc, a zis Tink. Şi mor, la fel ca oamenii. Eu sunt spiriduş. Prin urmare, nu am nevoie să mă hrănesc. Doar că îmbătrânesc foarte, foarte, foarte lent.

— Presupun că eşti încă bebeluş, a mormăit Ren.

Tink a pufnit.

— Să ştii că am două sute de ani.

Am făcut ochii mari şi m-am uitat la el.

— Poftim?

Faye a râs încet.

— Spiriduşii pot trăi peste o mie de ani. În ani umani, are

abia douăzeci de ani.

Ren a chicotit.

Tink a mijit privirea.

Am intervenit înainte ca ei doi să se ia unul de altul, pentru că, deşi era un lucru binevenit să aud şi să văd din nou asta, aveam foarte multe întrebări:

— Bun… Am verificat centrala. E în ruină şi abandonată.

— Ştim că ai verificat-o.

Dane s-a aplecat între scaune.

— Te-am văzut, dar ţi-am dat voie să vezi doar ce am vrut noi să vezi. Îi ţine pe oameni la distanţă. Ne permite să trăim în pace, departe de…

Am înţeles.

— Departe de Ordin.

— Exact!

Dane s-a lăsat la loc.

— Genul de farmece pe care le folosim pe clădire nu permit să vezi prin ele. Nimic nu poate trece de ele.

— Şi asta nu e singura clădire de felul acesta? am întrebat.

— Nu! a răspuns Ren în timp ce încetinea maşina. Nu este.

Am expirat încet şi m-am rezemat pe spătar. Erau multe lucruri pe care nu le ştiam. Mare surpriză! Dincolo de geam s-a ivit vechea centrală electrică. Arăta în continuare ca un loc unde un criminal în serie ar abandona bucăţi din cadavrele victimelor. Ren a cotit, îndreptându-se spre partea din spate a clădirii. Am trecut pe lângă împrejmuirea metalică veche, apoi am intrat pe o alee îngustă, unde maşina s-a oprit.

Ren a oprit motorul, iar în timp ce mă uitam la profilul lui, inima a început să-mi ţopăie în piept. Mâinile i-au alunecat de pe volan şi i-am văzut umerii înălţându-se. S-a întors, privirea lui găsind-o pe a mea, în maşina slab luminată, şi susţinând-o un moment care mi s-a părut o veşnicie. Niciunul dintre noi n-a vorbit în acele secunde preţioase, care ni s-au părut o eternitate

şi totuşi nici pe departe suficient de mult.

Faye a fost cea care a vorbit, rupând vraja:

— Avem încredere în tine, Ivy. Noi l-am adus pe Ren. Avem încredere în el şi le-am jurat semenilor mei că este în regulă dacă te aducem aici, a zis ea. Putem să te apărăm de prinţ, dar nu putem să-i punem în pericol pe ai noştri.

— Nu vor fi în pericol odată ce prinţul va afla că am fugit? am întrebat.

Kalen a vorbit, din spate:

— Prinţul nu este singura noastră îngrijorare. Nici Ordinul nu trebuie să afle unde suntem.

Privirea mea s-a îndreptat spre Ren. Evident, dacă el era acolo, fusese de acord să nu le spună Elitei şi Ordinului, iar asta era ceva. Habar n-aveam cum aflase el despre locul acela şi de ce hotărâse să aibă încredere în ei, pentru că să lucreze cu elfii era un pas uriaş pentru orice membru al Ordinului, indiferent cât de buni pretindeau că sunt. Încă era greu de crezut ce scrisese Merle în jurnalele ei.

Dar Faye mă scosese din locul acela, aducându-mă departe de Drake, iar Tink era acolo, împreună cu Ren.

— Bine, am zis, fiind de acord cu un lucru care eram sigură că mă va scoate din Ordin.

Pe de altă parte, şi faptul că eram halfelin îmi revoca dreptul la un card de membru. Dar tot mă simţeam neliniştită, deşi acela era lucrul corect pe care trebuia să îl fac.

— Nu o să vă trădez.

Capitolul treizeci

Faye m-a studiat un moment.

— N-o va face!

Tink a deschis portiera de pe partea lui.

— M-a ţinut la ea în tot acest timp şi niciodată n-a spus

nimănui. Renny-Tin-Tin nici n-a ştiut despre mine, până când n-a apărut în bucătărie gol, cu scula bălăngănindu-se, atârnându-i…

— O să te pocnesc! a intervenit Ren. Şi o să doară.

Tink coborâse deja din maşină când am zis către Faye:

— Nu voi spune nimic. Tink are dreptate! Niciodată n-am spus nimănui despre el, apoi Ren… mmm, l-a descoperit accidental.

A mai trecut un moment, apoi Faye a încuviinţat.

— Bine!

Tink mi-a deschis portiera pe dinafară când l-am auzit pe Dane şoptindu-i lui Kalen:

— Dezbrăcat?

M-am bucurat că Ren coborâse din SUV. Am coborât şi eu, icnind când picioarele mele au atins pământul. Mă durea şi era ca naiba! La fiecare pas pe care îl făceam aveam impresia că păşesc prin foc. Dane s-a îndreptat spre poartă, iar Kalen s-a urcat la volanul SUV-ului. A pornit şi a plecat undeva, în timp ce Dane şi-a pus palma pe clădire. Metalul s-a zguduit şi a început să alunece într-o parte.

— Farmecul va dispărea în câteva secunde, a zis Ren, venind lângă mine. Când vei fi înăuntru, vei vedea ce este aici, de fapt.

Cum habar n-aveam la ce să mă aştept, am stat până când Dane a creat o deschidere suficient de largă să trecem prin ea. A intrat el primul, urmat de Tink, care s-a oprit să mă aştepte.

— Poţi să mergi? m-a întrebat Ren.

Nu prea voiam, dar am încuviinţat din cap. Mi-am pus picioarele în mişcare, simţindu-l pe Ren chiar în spatele meu. Faye a intrat ultima, închizând zidul metalic după noi. La început, am văzut doar întuneric, şi mi se părea că ajunsesem într-un depozit de fier vechi, apoi aerul a pâlpâit, de parcă o mie de licurici şi-ar fi luat zborul. Brusc, s-a lăsat un văl de scântei ameţitoare, dezvăluind ce era acolo.

— Oh, Doamne! am şoptit.

Eram într-o curte frumoasă, o grădină parcă scoasă dintr-o poveste. Copaci înalţi se ridicau spre cer. De ramuri atârnau felinare din hârtie, luminând drumul. Peste tot erau plante şi viţă-de-vie, practic, neatinse de frig. Părea mai cald acolo, cu cel puţin vreo zece grade sau aşa ceva. Locul acela avea o atmosferă magică, aproape ireală.

— O nebunie, nu? a zis Ren cu voce joasă. Când am văzut-o prima dată, nu mi-a venit să cred. Că a fost aici tot timpul.

S-a uitat în jos, spre mine.

— Ce a scris Merle în caietele ei e adevărat, Ivy. Ei au fost aici mult timp, iar locul acesta – de fapt, locuri ca acesta, ascunse, sunt peste tot.

— O faci să sune atât de înfiorător! a zis Faye. Nu suntem chiar *peste tot.* Adică, suntem ascunşi în multe locuri, dar o facem din motive de siguranţă.

— Aşa e Ren, sinistru, a zis Tink, luând-o înainte şi fluturându-şi braţele pe lângă corp. Nu e chiar ceea ce ai numi o persoană sociabilă. Cred că e un ciudat social. Sau poate doar retardat din punct de vedere intelectual.

Ren a oftat, părând să numere în barbă. Mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei şi i-am urmat pe aleea cu iarbă, spre un pavilion lipit de partea din spate a clădirii, care nu mai era – uau – o centrală abandonată. Nimic nu era dărăpănat. Nu lipseau cărămizi şi nu erau geamuri sparte. Pe o parte era doar un perete din sticlă. Nişte uşi mari erau deschise şi se vedea că interiorul era puternic luminat.

Până să traversez eu pavilionul, Tink era înăuntru, şi am trecut pe lângă o grămadă de fotolii cu perne groase, cu aspect foarte confortabil. În aerul cald plutea aromă de cafea şi vanilie, care îmi gâdila nasul, când am păşit în ceea ce putea fi descris doar ca asemănător cu holul unui hotel.

Candelabre aurii atârnau de tavanul înalt, iar clădirea trebuie să fi fost mai mare decât se vedea pe dinafară, pentru că

doar tavanul avea două etaje. Peste tot erau fotolii, unele aşezate în jurul şemineurilor, altele, în faţa unor televizoare mari, care acum erau oprite. Mai în faţă am văzut că exista chiar un fel de cafenea. Probabil că rămăsesem cu gura căscată.

— Mai poţi? a întrebat Ren încet.

Era lângă mine. Tot timpul fusese acolo. Acum avea mânecile cămăşii ridicate, aşa că i-am văzut tatuajul de pe braţ. Drake avea acelaşi tatuaj când se dădea drept Ren, dar parcă acum arăta altfel. Mai real. Mai mult ca Ren.

— Ivy?

Dându-mi seama că îmi aştepta răspunsul, m-am căznit să aprob din cap, deşi chiar nu mă simţeam bine. Erau o grămadă de lucruri de procesat. Totul era prea mult. Mă simţeam de parcă tocmai aterizasem într-o altă lume şi de nicăieri avea să se ivească o pisică, iar aceasta avea să înceapă să îmi vorbească, de parcă luasem prea mult LSD.

— Ce este… ce este locul acesta? am întrebat, auzindu-mi vocea tremurătoare.

Faye s-a întors spre mine, cu absolut toate şuviţele din părul ei lung şi argintiu la locul lor.

— E un fel de refugiu, iar într-o zi obişnuită aici locuiesc cam o sută de elfi.

Buzele mi s-au întredeschis şi am inhalat adânc în timp ce braţele mi-au căzut pe lângă corp.

— O sută de elfi…

— Putem adăposti mai mulţi. Avem o magazie, la capătul holului.

A gesticulat spre stânga mea, arătând undeva, dincolo de cafenea.

— Şi avem o cantină.

Am vrut să întreb dacă servea oameni sau mâncare, dar, din fericire, am fost înţeleaptă şi mi-am oprit la timp comentariul prostesc, inutil şi arogant. Totuşi, aş fi vrut să întreb.

— Ivy are nevoie de un duş şi de odihnă.

Tink mi-a luat mâna, brusc.

— În ce cameră poate sta? Cred că i-ar plăcea aceea care dă spre grădină. Şi nu e chiar departe, doar la etajul al optulea.

Câte etaje erau? Pe de altă parte, locul acela putea adăposti peste o sută de elfi. Sfinte Sisoe, locul acela chiar era fermecat! Sprâncenele lui Faye s-au încruntat în timp ce se gândea.

— Camera dinspre grădină e în regulă.

— Bine!

Tink a început să mă tragă spre dreapta.

— O să urcăm! Ne vedem mai târziu!

M-am uitat peste umăr, la Ren. Stătea lângă Faye, cu braţele încrucişate şi cu bărbia fermă, ochii lui verzi fiind plini de o tristeţe greu de privit. Cu un nod în gât, m-am întors şi l-am lăsat pe Tink să mă conducă spre lifturi. N-a zis nimic în timp ce a apăsat butonul pentru etajul al optulea, doar m-a ţinut de mână. Era oarecum ciudat, dar şi bine. Era ceva liniştitor în asta.

— Locul acesta… e ca un hotel, am zis când s-au deschis uşile.

— Asta a zis şi sexosul tău.

Am intrat, iar când uşile s-au închis silenţios, s-a uitat la mine.

— Nu e nevoie să faci duş, dacă nu vrei, dar *eşti* cam murdară. Ochii îţi sunt cam răvăşiţi şi eşti plină de noroi.

— Pot să fac duş, am zis sec.

— Dar m-am gândit că ai vrea şi nişte timp singură, pentru că e două dimineaţa, iar elfii de pe aici se trezesc când se crapă de ziuă. Şi sunt mulţi, Ivy. Mulţi! Nici nu poţi scuipa fără să nimereşti vreunul.

— Foarte… liniştitor!

— Dar sunt buni. Pe cuvânt! Unii sunt un pic agitaţi acum, din cauza lui Ren. Nu din cauza mea.

Liftul s-a oprit şi m-a condus într-un hol larg. A arătat spre

stânga şi m-a condus spre o cameră pe a cărei uşă scria **GRĂDINĂ.**

— Pe mine mă iubesc. Vezi tu, spiriduşii sunt foarte şmecheri, în Lumea de Dincolo. Aşa că aici sunt un fel de şmecher suprem.

M-am încruntat şi m-am întrebat dacă îşi dădea seama cum sună. Tink a deschis uşa spre o cameră mare, care semăna cu o garsonieră. Pe o parte erau un pat de dimensiuni decente, o noptieră şi o comodă, iar pe cealaltă era o canapea mică, în faţa unui televizor. Mai era şi un frigider şi nu exista aragaz, ci un cuptor cu microunde. O uşă ducea spre baie.

Copleşită, cu dureri fizice şi afectată mintal şi emoţional de toate cele întâmplate, m-am rotit lent într-un cerc.

— Cum… cum au fost posibile toate astea?

Tink părea să înţeleagă ce vreau să spun.

— E o poveste lungă, Ivy-Divy!

— Trebuie să ştiu, să înţeleg ce s-a întâmplat cât am fost eu… în locul acela, i-am explicat. Voi cum aţi ajuns aici? Cum l-au făcut pe Ren să aibă încredere în ei? Brighton şi Merle…

— O să-ţi spun tot, dar poate că ar trebui să faci duş mai întâi? Şi poate apoi să te odihneşti, a zis el. Da? Mă bucur că eşti de acord!

M-am uitat la el, cu sentimentul că evita ceva. Probabil, o grămadă de lucruri.

— O să-ţi aduc nişte haine! Am adus aici unele, pentru că ştiam că o să te găsim. A trebuit să le aduc. Ai un halat pe uşă. Nu e al tău, dar e mai plăcut. Nu e găurit.

S-a oprit la uşă.

— Oh, o să-ţi aduc şi o cheie!

M-am oprit, cu respiraţia întretăiată.

— Uşa se încuie?

Tink şi-a lăsat capul într-o parte.

— Poţi s-o încui. Când eşti aici sau când pleci, dar nu e

obligatoriu.

Înghiţind greu, am zis:

— Oh, în regulă!

S-a uitat la mine un moment şi, cu o rară manifestare de seriozitate, a zis:

— Nu eşti captivă aici, Ivy!

Am închis ochii, respirând pe nas. Apoi am încuviinţat şi m-am forţat să intru în baie. Am închis uşa după mine, m-am dus spre cabina de duş mică şi am pornit apa. Gândurile mi-au luat-o la goană în timp ce am dat jos rochia ruptă şi am păşit sub apa fierbinte. În timp ce mă spălam, m-am concentrat pe usturime şi pe durere, dând jos de pe mine toată mizeria şi tot sângele. Apoi am oprit apa, m-am şters şi am găsit halatul. Tink avea dreptate. Halatul acela gri şi pufos era mult mai plăcut decât al meu!

Am ieşit din baie, fără să mă uit în oglinda mare. Tink nu se întorsese. M-am dus spre pat şi m-am aşezat pe el. La capătul lui era un munte de perne. M-am uitat în jur şi mi-am lăsat mâinile să alunece pe halat. Camera aceea nu semăna deloc cu cea a lui Drake, dar mi s-a strâns stomacul.

— Nu sunt acolo, am şoptit.

Mi-am tot repetat asta din nou şi din nou în timp ce mă aşezam cu spatele pe perne. Da, eram în altă casă plină de elfi şi într-o altă baie, dar nu era la fel. Nu era deloc ca acolo, şi… S-a auzit o bătaie în uşă, iar apoi uşa s-a întredeschis. A intrat Tink, aducând o geantă de voiaj mică, pe care o foloseam rar. A adus-o la comodă şi a pus-o pe ea. Avea şi ceea ce păreau nişte pumnale din fier şi ţepuşe, dar nu eram atentă la niciunul dintre obiectele acelea. Tink avea un fel de eşarfă-bandaj, genul în care mamele îşi poartă nou-născuţii. Ce naiba…

— Ţi-am adus nişte arme, dar nu-i lăsa pe elfi să le vadă.

Le-a aranjat pe comodă, aşa cum le ţineam eu acasă, şi mi s-a părut că eşarfa se *mişcă.*

— Fierul îi cam agită.

— De înţeles, am zis, uitându-mă atentă la el. Tink…

— Ţi-am adus nişte blugi şi pulovere şi, da, a cam trebuit să iau şi ştii tu ce, aşa că a trebuit să îţi umblu prin lenjeria ta – din eşarfa, ceva a scos un sunet slab, slab – şi, scumpo, chiar ar trebui să-ţi cumperi nişte tanga, pentru că boxerii sunt foarte demodaţi.

Am ţuguiat buzele.

— Hmm, Tink, ce e cu eşarfa aia?

— Oh, asta?

A zâmbit agitat şi şi-a trecut mâna prin păr. Şuviţele alb-blonde au rămas ridicate.

— Păi, îţi aminteşti, înainte să fii răpită de prinţul din Lumea de Dincolo? Ţi-am lăsat un mesaj despre asta, dar probabil că nu-ţi aminteşti.

Un mesaj?

— Nici măcar nu sunt sigur că ai primit mesajul.

S-a uitat spre pat şi am auzit din nou sunetul. Ceva mic se mişca acolo, iar Tink s-a oprit lângă mine.

— Nu am luat-o de pe Amazon. Mă rog, eşarfa asta e de pe Amazon, dar nu şi pe Dixon.

A băgat mâna în eşarfă şi a scos un ghem micuţ de blană gri. L-a ridicat şi a zis:

— Dixon, ea este Ivy.

Mieuna jalnic.

Am rămas cu gura căscată.

Tink ţinea în mână o pisică – o pisicuţă extraordinar de adorabilă. O pisicuţă pe care îi spusesem să nu o ia, dar o luase şi o căra cu el într-o eşarfă. S-a aşezat şi a pus ghemul de blană pe pat. A mieunat din nou, ţopăind, apoi s-a căţărat pe piciorul meu acoperit de halat, până mi-a ajuns în poală. Era toată gri, cu excepţia vârfului cozii, care arăta de parcă fusese băgat în vopsea.

— Aveam nevoie de un animal de companie, a zis el. Şi nu am ucis-o încă din greşeală, aşa că am câştigat.

— Da! am zis şi am ridicat-o până a fost la nivelul ochilor

mei.

Pisica a mai scos un mieunat drăguţ, iar eu m-am pierdut în ochii ei minunat de albaştri.

— Eşti supărată, Ivy? Ştiu că ai zis nu, dar, mă rog, nu am o scuză adevărată. Am cam făcut ce am vrut.

Mi-am apropiat pisicuţa de faţă, zâmbind când a întins o lăbuţă şi mi-a pus-o pe nas.

— Nu sunt supărată. Sincer!

Am pus pisicuţa pe pat, iar aceasta s-a apucat să-i cerceteze degetele lui Tink.

— Dixon? Botezată după un anumit personaj din *Walking Dead?*

— Desigur!

Tink a arătat cu degetele mari spre tricoul lui.

— Un mândru admirator al lui Daryl.

Am râs şi mi s-a părut că sunase ciudat şi răguşit. Nu-mi aminteam când râsesem sincer ultima dată. Am inspirat ezitant.

— Ce s-a întâmplat?

Tink şi-a mişcat degetele spre pisică.

— Poate că ar trebui să-i povesteşti lui Tink ce ţi s-a întâmplat.

Am clătinat din cap, muşcându-mi buzele.

— Eu… eu… Poţi să îmi povesteşti tu, mai întâi?

Pentru o clipă, am crezut că va protesta.

— Ai plecat miercuri dimineaţă şi asta a fost tot. Apoi, peste vreo săptămână, a apărut Ren. Mi-a spus că ai fost luată de prinţ. Nu ştia cum să ajungă înapoi la tine. Zicea că abia îşi aminteşte ce se întâmplase cât fusese ţinut în casa în care erai închisă şi tu şi habar n-avea cum să o găsească.

Doamne, sperasem să se fi întâmplat aşa! Chiar sperasem. Era o binecuvântare, un adevărat dar să nu aibă amintiri.

— Apoi a venit un elf acasă la tine. Nu unul bun. Ne-am ocupat de el. Împreună.

S-a oprit, zâmbind mândru.

— Categoric, venise după Ren. A zis că avea să-i ducă prinţului cadavrul lui Ren şi că va fi răsplătit cu ceva oribil, cum ar fi oameni la cină, dar, evident, asta nu s-a întâmplat.

Am încleştat pumnii. Nemernicul! Ştiam! Prinţul nu putea să se atingă de Ren, dar eram convinsă că ceilalţi elfi aveau să se ducă după el, să câştige vreun fel de favor din partea liderului lor.

— Am vrut să mergem la Ordin, dar el ştia că n-ar fi fost înţelept, din cauza a ceea ce eşti. I-ai spus.

Am deschis gura.

— Nu pot să mă supăr pe tine pentru asta, e oarecum irelevant, pentru că a fost prins şi ar fi aflat oricum. Dar m-ai minţit. Când erai supărată şi mi-ai spus că v-aţi certat, asta a fost pentru că i-ai spus adevărul. De fapt, nici nu mai contează acum.

În timp ce vorbea, pisicuţa s-a săturat să încerce să îi prindă degetele şi s-a căţărat pe picioarele mele, aşezându-mi-se în poală.

— În fine, cred că a fost la o zi după atacul elfului, când a apărut Kalen. Sau Dane? Nu ştiu. Toţi arată la fel.

Am ridicat din sprâncene în timp ce îl scărpinam pe Dixon după o ureche.

— Dane sau Kalen ne-a spus că ne poate ajuta să te aducem înapoi. Desigur, Ren a încercat să-l omoare. A fost oarecum dramatic, dar, în cele din urmă, Dane/Kalen a pomenit de această Merle, care, apropo, e super, dar un pic ciudată. Iar Ren a început să-l asculte. Dane/Kalen a zis că au pe cineva în interior cu care pot lua legătura când o să considere că te pot ajuta să fugi, a continuat el. Mai întâi, am încercat să te găsim noi. Am ieşit din casă cu el. A fost gălăgios. Uitasem cât de gălăgioasă e lumea, dar n-am ştiut unde să căutăm.

— Ai lucrat cu Ren? am întrebat.

Cel puţin acum ştiam cum ajunseseră la elfi. Nu îmi răspundea la toate întrebările, dar lucrurile începeau să se lege.

— Sunt surprinsă!

A ridicat un umăr.

— Trebuia s-o găsesc pe Ivy-Divy a mea!

Am zâmbit când pisicuţa şi-a întins lăbuţele. Era ceva ca Tink să iasă din casă şi să facă echipă cu Ren, chiar dacă nu recunoştea.

— Mulţumesc! am zis şi am tras aer în piept.

Mi-am simţit pielea foarte sensibilă când a ridicat privirea spre a mea.

— Îţi mulţumesc că m-ai căutat şi…

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti! a zis Tink. Asta fac prietenii. Iar noi suntem cei mai buni prieteni.

Zâmbetul mi-a revenit.

— Şi asta fac iubiţii, nu? Nu ştiu. Nu am un iubit sau o iubită, a adăugat el, apoi a dat ochii peste cap. Ren nu avea de gând să se oprească până nu te găsea.

Mi s-a oprit respiraţia. Iubit? Iubită? Oh, Doamne, am simţit o apăsare pe piept şi mă ardea pe gâtlej. Şi nu avea nicio legătură cu încercarea lui Valor de a mă sugruma, de mai devreme.

— Nu ştiu dacă Ren este iu… Cred că doar îşi făcea datoria, Tink. Ştia că nu pot fi lăsată acolo.

Tink s-a încruntat.

— Nu cred că e doar datoria. A vrut să ia cu asalt casa aia, din clipa în care Dane/Kalen i-a spus că aveau pe cineva în interior. Ordinul n-a fost implicat deloc în toate astea.

Am continuat s-o mângâi pe Dixon, încântată de felul în care trupul ei mic vibra ca un motoraş. Nici vorbă ca lucrurile să fie cum erau înainte. Nici vorbă!

— Oricât de rău mă doare sufletul s-o spun şi, da, cred că am un suflet plin de sclipici şi curcubeie, nu cred că îi oferi suficientă încredere, a zis el, iar dacă n-aş fi stat jos deja, aş fi căzut în fund. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat între voi doi sau ce a urmat pentru voi doi, dar… abia dacă a dormit şi a mâncat, în tot timpul ăsta. I-a fost… *dor* de tine, Ivy! A fost îngrijorat.

Am urmărit cum tresărea lăbuţa lui Dixon în somn, gândindu-mă la ce spunea Tink. Aş fi putut găsi o grămadă de motive pentru care Ren să fi avut probleme cu mâncarea sau cu somnul, chiar dacă el nu-şi amintea exact ce se întâmplase acolo. Şi desigur că fusese îngrijorat. Pântecul meu era o bombă cu ceas.

— Ce ţi s-a întâmplat? a întrebat Tink încet.

I-am întâlnit privirea, cuvintele urcându-mi pe vârful limbii. Puteam să-i povestesc, dar nu voiam să-l încarc cu asta. Şi nici măcar nu eram sigură ce puteam să spun. În mintea mea era o harababură, iar întunericul acela din mine era peste tot, infiltrându-se în fiecare celulă a mea. Mi s-a făcut *frig.*

— Multe, am zis.

— Nu eşti…

Şi-a lăsat bărbia în jos, şi mi-am dat seama ce voia să spună. Nu mai eram la fel. Nu mai eram.

— Ştiu… cum pot fi elfii. Ştiu că pot fi nemiloşi.

A închis ochii, iar eu m-am încordat.

— Ştiu de ce sunt capabili, dar ştiu… ştiu că tu eşti puternică. O să fii bine.

Respiraţia mi s-a oprit în gât şi, deodată, parcă mi-a venit să ies din pielea mea şi să mă transform în altcineva. Dar nu era posibil. Chiar dacă aş fi putut, n-am mai apucat. O bătaie în uşă l-a trezit pe Dixon, iar Tink s-a ridicat să deschidă. Mi-am ţinut respiraţia, sperând să fie cine mă gândeam că e şi, în acelaşi timp, rugându-mă să nu fie. Dar era. Era Ren. Părea că făcuse duş şi se schimbase. Bluza Henley gri se mula pe trupul lui zvelt, iar pantalonii de trening îi erau lăsaţi destul de jos pe şolduri. Era desculţ.

Ochii lui Ren s-au îndreptat direct spre pat. S-a oprit chiar lângă uşă, fără să se mişte, dar nu şi-a ferit privirea.

— Mi-e somn! a zis Tink brusc şi s-a ridicat înainte să pot spune ceva, apoi a luat pisicuţa somnoroasă. Pe urmă, s-a aplecat şi m-a pupat pe obraz, adăugând: Ne vedem dimineaţă!

Când a ieşit din cameră, Tink a fost surprinzător de tăcut, fără să îi spună nimic lui Ren în timp ce închidea uşa. Eram sigură că îşi face griji din pricina stării mele psihice, şi nu puteam să-l învinovăţesc.

Şi eu eram un pic îngrijorată.

M-am rezemat de grămada de perne şi am strâns pătura în timp ce Ren s-a apropiat de pat cu paşi lenţi. S-a aşezat pe margine, iar ochii aceia atât de verzi, de calzi şi de *umani* i-au întâlnit pe ai mei. A trebuit să mă întreb din nou cum putusem să îl iau pe prinţ drept el. Ochii avuseseră aceeaşi culoare, dar atât. Când îl văzusem în casa aceea oribilă, faţa lui fusese lovită. Acum nu mai exista nicio urmă a acelor vânătăi şi tăieturi, dar era bântuit. I se vedea în ochi.

Atunci mi-am dat seama că era pentru prima dată de când îi spusesem că îl iubesc şi că eu sunt halfelinul când noi doi ne aflam împreună, într-un mediu sigur, fără ca nimeni să fie legat sau înlănţuit.

Atâtea lucruri se întâmplaseră de atunci!

Prea multe!

Şi niciunul dintre noi nu mai era la fel!

Capitolul treizeci şi unu

Ren a expirat încet, iar privirea i s-a plimbat pe faţa mea. Habar n-aveam cum arăt şi abia atunci mi-am dat seama că purtam încă halatul care acum era plin de perişori gri de pisică. Mă durea falca şi bănuiam că e vânătă, iar părul îmi era ud şi creţ.

— Ochiul tău, a zis el încet.

La început, nu mi-am dat seama ce spune.

— Se pare că ai un vas de sânge spart în ochiul stâng.

— Oh!

Am clipit, pentru că habar n-aveam că se întâmplase asta.

— Nu doare.

Şi-a lăsat capul într-o parte, iar privirea i s-a îndreptat spre gâtul meu.

— Ar fi trebuit să ajung acolo mai devreme! A fost un afurisit de accident pe US 11 şi ne-a încetinit.

— Nu e vina ta!

Mi-am încrucişat braţele, uitându-mă la modelul înflorat de pe cuvertură.

— Şi *ai ajuns* la timp! Tu l-ai oprit!

— E vina mea!

Am ridicat privirea şi am văzut că se uita la mine.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea, a spus şi a făcut un semn cu braţul.

— E vina mea. Am gestionat lucrurile greşit. M-am lăsat distrat şi nu am fost atent. Am intrat direct într-o afurisită de capcană. Şi, din cauza mea, ticălosul ăla a reuşit să pună mâna pe tine.

Strânsoarea din piept mi s-a intensificat. Nu-mi venea să cred că se învinovăţea.

— Ren, nu poţi să îţi asumi responsabilitatea pentru nimic din toate astea.

— Ba da, pot! Te-am lăsat acolo, în seara aia, când mi-ai spus ce eşti. Am fost dat peste cap. Ar fi trebuit să ştiu că nu e bine să mă duc după elf, însă tot am făcut-o. Nu eram în apele mele şi am fost prins.

Mi-am ferit privirea, inspirând adânc.

— În cazul ăsta, vina nu este a *mea?* Te-am luat prin surprindere şi nici măcar nu ţi-am spus despre prinţ. Eu… ţi-am ascuns asta. Dacă te-aş fi avertizat că e prin preajmă, ai fi fost mai bine pregătit.

— Nu ţi-am dat şansa să-mi spui despre el, a zis el.

A făcut o pauză.

— Aş vrea să îmi fi spus imediat. Înţeleg de ce ai făcut-o, de ce ai simţit că nu poţi. Eu sunt membru al Elitei, *am fost,* mă rog.

— Ai fost? am şoptit.

— Nu sunt oficial fost membru, dar am fost dispărut câteva săptămâni. Cei din conducere nu vor accepta asta.

— Da! am fost de acord.

Avea dreptate. Îndoiala nu avea să ne aducă nimic bun, niciunuia dintre noi.

Ren şi-a întors corpul spre mine. Ne-am privit în ochi pentru o clipă, apoi mi-am aţintit din nou privirea asupra cuverturii. Mă durea în adâncul sufletului, de parcă pieptul îmi fusese despicat. Câteva clipe s-au scurs în linişte.

— În clipa de faţă chiar nu-mi pasă de nimic din toate alea, a zis el. Poate că nu e bine să gândesc aşa, dar nu mă interesează deloc Ordinul. Nu vreau să vorbesc despre el. Vreau să vorbim despre noi.

Mi-a tresăltat inima. Nu eram sigură că sunt pregătită pentru discuţia aceea, deoarece ştiam ce urmează. Mi-am îndoit genunchii, trăgând marginile halatului peste ei.

— Mi-e cam somn. Adică, a fost o noapte foarte lungă şi vreau doar…

— Nu! a zis cu voce atât de blândă, încât a trebuit să mă uit la el şi n-am mai putut să-mi feresc privirea. Nu mă da la o parte, Ivy! Ştiu că o merit, dar te rog să nu o faci!

— O meriţi?

Vocea mea s-a stins. Despre ce naiba vorbea? Nu înţelegeam. Cum putea să creadă că toate acelea erau din vina lui? Cuvintele au năvălit afară:

— S-a prefăcut că eşti tu.

Ren s-a retras, cu umerii încordaţi.

— Ştiai asta? am întrebat, dar am continuat înainte să poată răspunde. După ce ai plecat, luni seara, a doua zi nimeni nu ştia unde eşti. Apoi ai apărut – cel puţin aşa am crezut, că eşti tu – miercuri şi ai spus că nu contează ce sunt. Că tot vrei să fii cu mine, iar eu am fost… am fost atât de disperată să cred asta, încât

n-am văzut ce era chiar în faţa mea. S-a prefăcut că eşti tu – arăta ca tine, vorbea cam ca tine, dar nu erai tu. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că nu eşti tu, dar nu mi-am dat seama până mai târziu, în ziua aceea. Ar fi trebuit să ştiu imediat.

— Ştiu că s-a prefăcut că sunt eu, a zis Ren. Sau, cel puţin, asta mi s-a spus în prima zi în casa aceea blestemată. Mi-a spus ce vrea să facă. Îmi amintesc că s-a hrănit din mine şi apoi s-a transformat în mine. Am încercat să scap de acolo, dar, la dracu', eram legat cu lanţuri de peretele ăla afurisit!

Mi s-a strâns stomacul.

— Cât îţi aminteşti din timpul petrecut acolo?

Pieptul i s-a ridicat, respirând adânc.

— Nu prea multe, după prima zi, dar suficient să am o listă imensă cu fiinţe pe care vreau să le omor.

— Îţi… îţi aminteşti de o anume Breena? am întrebat, apoi m-am ruşinat, pentru că poate n-ar fi trebuit să întreb de ea.

Şi-a mijit privirea.

— Ea e a doua pe lista mea de omorât. Prinţul e numărul unu. Ea a fost un afurisit de parazit, care are serioase probleme cu limitele.

Am tresărit, ştiind ce însemna asta. Am vrut să-l întreb dacă e adevărat ce pretindea Breena, dacă făcuseră chestii – dacă ea îi făcuse lui chestii –, dar cuvintele mi s-au stins pe limbă. Puteam să fiu sinceră cu mine. Nu eram pregătită psihic sau emoţional să aud astfel de lucruri. Aşa că am zis doar:

— I-am scos ochii. Mă rog, am încercat.

Un colţ al gurii i s-a ridicat.

— Da?

Am încuviinţat.

— Chiar nu-mi place de ea.

Zâmbetul i-a dispărut în timp ce mă studia. Poate ştia de ce o făcusem.

— De ce…

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Eşti prea dură cu tine. Nenorocitul ăla n-a reuşit să se prefacă nici măcar o zi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Suferinţa i s-a întipărit pe liniile frumoase ale feţei.

— Ivy…

— Nu i-au plăcut gogoşile. În clipa aceea ar fi trebuit să ştiu că nu eşti tu. Şi felul în care vorbea. Atât de protocolar! L-a omorât pe Henry. I-a rupt gâtul. Chiar acolo, în faţa mea, fără niciun motiv, şi tot nu mi-am dat seama că nu eşti tu. A pretins că Henry ştia ce sunt, iar eu l-am crezut, deşi în adâncul sufletului eram convinsă că, dacă Henry sau Kyle ar fi ştiut că eu sunt… halfelinul, nu m-ar fi lăsat să trăiesc, pentru nimic în lume. Dar eu… eu îmi doream atât de mult să fii tu, îmi doream ca, printr-o minune, să nu ai o problemă cu ce sunt, i-am explicat şi mi-am cuprins genunchii cu braţele. Iar dacă n-ar fi apărut Henry…

— Am aflat de la Brighton că Henry dispăruse. M-am gândit că e mort. Nu ştiu detaliile, a zis el, după un moment. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut Henry?

Am închis ochii, punându-mi obrazul pe genunchi. Acidul îmi răscolea stomacul.

— Credeam că eşti tu, am şoptit.

— Ştiu asta. Când l-am văzut, şi eu am crezut că sunt eu. O nebunie! Aşa că înţeleg.

A trecut o fracţiune de secundă.

— Te-a… te-a atins?

Mi-am întors capul, astfel încât faţa să îmi fie între genunchi, şi am încleştat pumnii.

— Nu a ajuns foarte departe.

Vocea îmi suna înfundat, iar faţa îmi ardea.

— Eram acasă la tine. A apărut Henry; venise să te caute. El… el ne-a întrerupt.

Tăcere.

Apoi, Ren a mârâit:

— *Futu-i!*

Patul s-a zgâlţâit când s-a ridicat, iar eu am închis ochii strâns, până am văzut steluţe. Senzaţia că vreau să mă târăsc afară din propria piele mi-a revenit în forţă.

— Când m-au lăsat să plec, m-au abandonat în Little Woods, a zis el, iar eu am deschis ochii şi am înjurat în gând. Eram al naibii de ameţit, dar am reuşit să ajung acasă. Mi-a luat câteva ore. Locul era un dezastru. Ţi-am găsit geanta şi telefonul. Ţi-am găsit lănţişorul. Am ştiut că fuseseşi acolo. Ştiam că s-a dus după tine, pentru că îmi spusese ce plănuieşte. Doar despre asta vorbea.

A înjurat din nou şi am simţit un nod în gât.

— O să-l omor, futu-i! O să-i tai scula şi o să i-o bag pe gât!

Am ridicat capul, privindu-l cum umblă agitat de colo-colo. S-a oprit la capătul patului şi şi-a pus mâinile în şolduri. A plecat capul, cu maxilarul încleştat.

— N-a… am încercat să-i explic cu voce răguşită. N-a ajuns la punctul acela. Deloc. Am plecat, înainte…

Ren a ridicat privirea, iar un muşchi din bărbie îi zvâcnea.

— Asta nu schimbă faptul că ţi-a făcut diverse. Că a încercat. Nu schimbă cât de nebunesc e totul sau că s-a întrecut măsura în atâtea blestemate de privinţe, sau că nu meritai nimic din toate rahaturile astea. Nimeni nu merită aşa ceva! a explodat el.

S-a întors şi şi-a trecut mâna prin păr. Buclele i-au căzut în toate direcţiile şi s-a întors din nou cu faţa la mine.

— Te-a ţinut legată cu lanţul. Îmi amintesc că te-am văzut. Îmi amintesc că te-a adus la mine, cu un nenorocit de lanţ în jurul gâtului.

Oh, Doamne!

Îmi tremurau mâinile şi mi-am îndreptat picioarele. Nu puteam să fac asta. Mi-am dat părul după urechi şi m-am tras spre marginea patului.

— Ai făcut o înţelegere cu nemernicul ăla ca să mă elibereze, a zis Ren, oprindu-mă.

Am îngheţat când i-am auzit furia din voce.

— Te-ai sacrificat pentru mine, iar eu n-am putut să te împiedic s-o faci, să îl împiedic să te rănească.

Am deschis gura, dar n-am zis nimic, doar am clătinat din cap. Nu eram pregătită pentru asta. Aveam impresia că nu pot să respir şi trebuia să mă mişc. M-am ridicat, cu genunchii tremurând şi cu gândurile galopând. M-am îndreptat spre uşă, dar m-am întors cu spatele la ea în ultima clipă. Oprindu-mă în mijlocul camerei, m-am uitat la geamul de deasupra televizorului şi mi-am dorit ca plămânii mei să se dilate. Apoi, m-am întors încet spre el.

Ochii îi străluceau ca smaraldele.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc, a zis el.

Am încleştat pumnii. Habar n-avea; era o nebunie totală.

— Nu sunt curajoasă. Pur şi simplu… n-am putut să-l mai las să-ţi facă rău. Eu…

— Mă iubeşti, a zis el, cu voce joasă. De asta.

O parte din mine voia să nege şi să salveze aparenţele, dar ce rost avea? În momentul acela, practic, îmi era tatuat pe frunte*: Îl iubesc pe Ren.*

— Da, dar…

— Te iubesc, Ivy!

Am clipit o dată, apoi de două ori, crezând că am halucinaţii.

— Poftim?

— Te iubesc! La naiba, sunt îndrăgostit de tine!

A înaintat un pas.

— Nu ştiu de când sunt îndrăgostit de tine, dar probabil că din noaptea aceea când m-ai întors pe spate, m-ai legat şi mi-ai pus un pumnal la gât. Dacă nu din noaptea aceea, atunci a fost prima dată când m-ai lăsat să mă apropii de tine, când m-ai lăsat să te văd aşa cum eşti cu adevărat.

— Eşti nebun! am şoptit.

— Sunt nebun după tine!

Am început să râd, dar m-am oprit, pentru că nu era un râs sănătos, vesel.

— Sunt halfelin, Ren!

— Ştiu! a zis el şi a mai făcut un pas spre mine. Ştiu ce eşti!

— Se pare că nu ştii, am spus răguşit. Nu sunt complet umană. Sun parţial elf. Sunt…

— Eşti Ivy Morgan.

Respira rapid.

— Eşti o femeie frumoasă, extraordinară şi curajoasă. Eşti incredibil de loială şi nu îţi merit dragostea, dar o voi primi. O voi ţine aproape de mine şi nu voi regreta absolut nicio secundă că fac asta. Întâmplător, eşti şi halfelin. Asta nu schimbă persoana de care m-am îndrăgostit.

Mici înţepături luminoase au explodat în mine, acoperind întunericul rece. Îmi doream să cred ce spune. Îmi doream enorm, dar nu avea logică!

— Atunci când ţi-am spus, ai plecat de lângă mine. Ţi-am spus că eu sunt halfelinul şi că te iubesc, iar tu ai plecat.

— Şi regret asta cu fiecare respiraţie.

— Nu! Nu!

Am închis ochii şi mi-am trecut mâna peste faţă.

— N-ar trebui să regreţi. Te-am prins cu garda jos. Înţeleg de ce aveai nevoie de timp.

Ren s-a apropiat.

— Am ştiut că ţin mult la tine din momentul în care ai fost sub mine, am fost în tine, a zis el, trupul încălzindu-mi-se din pricina acestei amintiri. Îmi plăcea, cumva, că totul pare să funcţioneze normal.

A inspirat adânc.

— Atunci nu ştiam că sunt îndrăgostit. Niciodată n-am simţit pentru cineva ce simt pentru tine, dar nici nu am mai fost

îndrăgostit. Dar când stăteam în camera aia blestemată, înainte să mi se înceţoşeze mintea, nu m-am gândit decât la tine. Cum să ies de acolo şi să mă întorc la tine. Să fiu cu tine, să am grijă de tine. Nu îmi păsa deloc că tu eşti halfelinul.

— Ai fost trimis aici să mă găseşti şi să mă omori, i-am amintit.

Şi-a încordat bărbia.

— La naiba cu asta! La naiba cu motivul pentru care am venit aici! Nu te-aş atinge nici măcar cu un deget, fără ca tu să vrei.

— Nu ai cum să simţi asta! am protestat, dându-mă înapoi. Ai uitat ce s-a întâmplat cu Noah? Era cel mai bun prieten al tău şi…

— Îmi amintesc ce a trebuit să fac, iar acum ştiu că am greşit al naibii de rău! a zis el. Dar asta nu are nicio legătură cu Noah.

— Nu poţi să treci din nou prin asta, i-am zis.

— Nici nu am de gând. Şi nu îmi pasă ce eşti. Crede-mă, când am fost prins – când tu ai fost prinsă –, mi-am dat seama cu adevărat ce simt pentru tine. Săptămânile alea în care ai fost acolo şi n-am putut să ajung la tine? Da, mi-am dat seama al naibii de repede de ce anume îmi pasă şi de ce nu, mi-a zis el, cu ochii sclipind într-o nuanţă de verde profund. Te iubesc, Ivy! Nu o să mă convingi să renunţ la asta.

— Dar tu…

Ren nu ştia toate lucrurile pe care le făcusem. Habar n-avea. Mi-am trecut din nou mâna peste faţă.

— El – prinţul – m-a silit să fac diverse, Ren. Nu cred că ai mai simţi la fel, dacă ai şti.

A închis ochii pentru o clipă, apoi i-a redeschis.

— Nu pot să-mi închipui ce te-a pus să faci, dar vreau să ştiu tot – tot ce simţi că poţi să-mi împărtăşeşti, oricând vrei. Îţi spun însă de pe acum: nu va schimba ce simt pentru tine. Doar o să mă facă să îmi doresc şi mai mult să îl omor.

Am simţit un gol în stomac. Nu era neplăcut, dar gândurile mele erau.

— Nu ştii asta, Ren. Nu ştii…

— Ştiu!

Vocea îi era fermă.

— Te iubesc! Asta nu se va schimba. Te iube…

— M-a forţat să mă hrănesc din oameni! am strigat.

Ren s-a tras un pic înapoi, pălind.

— Vezi? Nu poţi iubi pe cineva care a făcut asta. Nu poţi fi cu mine, ştiind ce sunt, ştiind ce am făcut!

Lacrimile îmi ardeau gâtul şi ochii.

— I-am făcut rău unei femei. Ştiu că am făcut-o. Poate chiar… oh, Doamne… poate chiar am omorât-o! Nu ştiu. Nici măcar nu ştiam că pot să fac asta, dar am făcut-o. Am făcut-o, am vătămat-o, iar ea a încercat să mă oprească, dar n-am putut. Şi aş fi putut să îţi fac şi ţie asta.

Ceva i-a trecut peste faţă, o emoţie aproape sălbatică.

— Mie nu o să-mi faci asta niciodată.

Am strâns în pumn halatul.

— Nu ai de unde să ştii.

— Te-ai hrănit din proprie voinţă sau te-a manipulat s-o faci?

— Contează?

— Da! a strigat el. Contează al naibii, Ivy!

Mi-am ferit privirea şi mi-am muşcat buza.

— M-a forţat.

— Nemernicul! a explodat din nou, iar eu m-am întors spre el.

Ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp.

— Te-a forţat să te hrăneşti! Te-a manipulat! E de înţeles, dar te-a forţat, Ivy! Nu ai avut de ales, iar Ivy, cea pe care o ştiu eu, Ivy, cea pe care o văd al naibii de sexy de fiecare dată când se ceartă cu mine şi cea pe care am ajuns să o respect şi să o admir

al naibii, Ivy, cea de care m-am îndrăgostit până peste cap, n-ar face asta niciodată, fără să fie forţată. Aşa că nu te învinovăţi pentru asta! Nu îţi pune asta în cârcă!

Am deschis gura, dar… avea dreptate. Doamne, Ren avea dreptate! Ştiam cine sunt. Acea Ivy era încă în mine, sub răceală şi întuneric, dar era încă acolo. Niciodată nu m-aş fi hrănit din cineva, dacă aş fi avut de ales, dar nu avusesem. Totuşi, acum era altfel. Înainte, nu ştiusem că mă pot hrăni, dar puteam, şi era îngrozitor de simplu. Nu trebuia decât să vreau şi să inhalez. Frica mi s-a cuibărit în stomac sub forma unui nod şi am lăsat halatul din mâini.

— Şi dacă îţi fac rău? am şoptit.

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea.

— N-aş putea trăi cu asta. S-ar termina. Ar fi momentul critic pentru mine!

Ren a fost al naibii de rapid.

Mi-a prins obrajii, şi-a lăsat gura peste a mea şi m-a sărutat fără nicio clipă de ezitare sau de îndoială. Nu era prudent şi nu era nici urmă de teamă în sărutul lui. Gura lui a deschis-o pe a mea; era flămândă şi disperată, nemiloasă şi torturată, şi plină de o mie de emoţii, dar, cel mai important, plină de dragoste. Apoi l-am sărutat şi eu, degetele prinzându-mi-se de tricoul lui. Una dintre mâinile lui m-a apucat de păr. Şi am ştiut că asta nu se va transforma în ceva ciudat. Nu asta voiam de la el. Nu voiam asta de la nimeni.

Pur şi simplu, *îl* doream!

Ren mă iubea!

Era *îndrăgostit* de mine!

Oh, Doamne, sărutul avea gustul lui, de pastă de dinţi şi Ren, iar el era cald, fiecare părticică din el era caldă. Mâinile lui, buzele lui, limba lui. Cel care mă *săruta* era el. Cel care mă *iubea* era el. Nu era doar dorinţă sexuală şi nu era o păcăleală. Ştiam asta în adâncul meu, în fiecare oscior, în sufletul meu. Ren s-a retras un

pic, gâfâind.

— Niciodată nu mi-ai face rău. Niciodată! Pentru că te iubesc. Pentru că mă iubeşti.

M-am uitat la el, iar atunci… atunci s-a întâmplat cel mai rău lucru posibil. Sau cel mai bun lucru posibil. Am început să vorbesc, dar a ieşit un suspin, genul acela necontrolat, iar lacrimile pe care mi le reţinusem parcă de o veşnicie au început să curgă. Cumva, am ajuns pe podeaua din faţa patului. Nici nu ştiu cum, dar eram pe jumătate în poala lui, jumătate aşezată pe podea, iar braţele ne erau încolăcite unul în jurul altuia. M-a ţinut în braţe de parcă nu se mai aşteptase s-o facă vreodată. De parcă eu nu mă mai aşteptasem s-o facă vreodată.

— E în regulă! a zis el, cu braţele strânse în jurul meu. E în regulă!

Ren a continuat să spună asta din nou şi din nou. Şi îmi doream să fie în regulă. Îmi doream să explorez raza de lumină pe care o aduseseră vorbele lui. Îmi doream să mă concentrez la faptul că, în ciuda a tot, Ren mă iubea, eu îl iubeam şi eram împreună. Eram unul în braţele celuilalt; era ceva foarte puternic în asta, dar în mine se luptau întunericul, răceala şi multe alte lucruri pe care Ren nu le ştia.

Dar ştia destule, şi totuşi… era încă acolo şi încă mă ţinea în braţe. Ren încă mă iubea. Ţinându-mă de tricoul lui, mi-am lipit faţa de pieptul lui, inhalând mirosul proaspăt de aer liber pe care îl avea mereu. Am plâns, iar întregul meu trup s-a zguduit de forţa lacrimilor. Aveam obrajii uzi. Tricoul îi era ud, dar nu puteam să mă opresc din plâns. Lacrimile erau pentru el şi pentru toate prin câte trecuse, pentru tot ce suferise. Erau pentru Val, încă suferam mult după ea, şi în clipa aceea mi-am dat seama că nu trecusem peste asta. Am plâns pentru femeia din care mă hrănisem.

Şi am plâns pentru mine.

Am suspinat pentru tot ce văzusem şi pentru tot ce aflasem.

Pentru ceea ce trebuise să sacrific pentru a-l scăpa pe Ren de acolo şi pentru a supravieţui. Am plâns pentru tot ce fusesem silită să fac şi am ştiut că avea să treacă mult timp până când amintirea acelor lucruri va înceta să mă mai bântuie.

Lacrimile au ieşit din locul acela întunecos şi rece din mine, pe care cuvintele lui, cele două cuvinte frumoase, începuseră să îl topească şi să îl încălzească.

Capitolul treizeci şi doi

La un moment dat, corpul mi-a cedat şi am adormit pe podea, ghemuită între picioarele lui Ren, rezemată de pieptul lui. Îmi aminteam vag că mă aşezase pe pat şi stătuse lângă mine mult timp. Ştiam asta, pentru că mă trezisem în toiul nopţii şi nu recunoscusem camera. Panica explodase în mine ca un glonţ şi sărisem în sus. Pentru câteva secunde oribile, crezusem că sunt din nou în celălalt dormitor, încuiată şi aşteptând apariţia prinţului. Dusesem mâna la gât, în căutarea curelei metalice. Ren se trezise şi mă găsise stând în fund şi pipăindu-mi gâtul ca o nebună, şi păruse să îşi fi dat seama ce se întâmpla în mintea mea. Îşi înfăşurase braţele în jurul meu şi mă aşezase la loc lângă el.

— Eşti aici! îmi şoptise el prin întuneric. Eşti aici cu mine!

În cele din urmă, închisesem ochii din nou şi dormisem buştean. E foarte posibil să nu mă fi mişcat nici măcar o dată. Poate chiar sforăisem. Nu ştiu. Îmi aminteam doar că ascultasem vocea liniştitoare a lui Ren, iar apoi, când deschisesem ochii, lumina pătrundea în cameră şi eram singură.

M-am întors pe o parte şi am scâncit când muşchii m-au durut şi au protestat. Am observat că e diferit de toate celelalte dăţi când mă trezisem după un somn atât de profund.

Diferenţa era din cauză că, în trecut, mă hrănisem. Dar n-am vrut să mă gândesc foarte mult la asta. Nu în clipa aceea. Am

cercetat încăperea, privirea mea oprindu-se la canapeaua din faţa televizorului. Inima mi-a luat-o la goană când l-am văzut pe Ren ridicându-se şi întorcându-se spre mine. În toate trăsăturile lui se vedea uşurarea.

— Bună! a zis el, apropiindu-se de pat. Începeam să mă întreb când o să te trezeşti.

Simţindu-mă un pic ameţită, m-am ridicat şi mi-am dat şuviţele de păr la o parte de pe faţă.

— Cât am dormit?

Vocea îmi era răguşită. Ren s-a aşezat pe pat, lângă mine.

— În prima noapte, ai tot adormit şi te-ai trezit, dar, după ce ai căzut într-un somn adânc, ai dormit ieri toată ziua şi azi-noapte.

— Doamne!

Am lăsat mâna să-mi cadă şi mi-am dres vocea.

— N-am vrut să dorm atât de mult!

— E în regulă! Aveai nevoie de odihnă!

S-a întins şi mi-a strâns halatul. Se desfăcuse, oferindu-i o adevărată privelişte. Nici măcar nu observasem. Am simţit cum roşesc în timp ce el a găsit cordonul şi l-a legat la loc. Când a vorbit, vocea îi era mai groasă:

— Toţi înţeleg.

— Scuze… că am plâns pe tine!

— Niciodată să nu îţi ceri scuze pentru asta! Dacă vrei să plângi iar pe mine, sunt aici. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte.

Privirea mi-a trecut peste bluza neagră de pe el şi peste felul în care se întindea peste umerii lui laţi, apoi s-a mutat spre buzele lui pline, care îmi spuseseră lucruri uimitoare. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui. Avea umbre de îngrijorare sub ei.

— Mă iubeşti! am izbucnit, apoi, imediat, am vrut să-mi capsez gura, să stea închisă, pentru că sunase prostesc.

Zâmbetul i-a atins ochii.

— Cam aşa ceva.

Cuvintele acelea s-au înfăşurat în jurul meu ca o pătură caldă şi moale. Ren mă iubea. Nu fusese un vis. Nimic din toate acelea nu era vis.

— Vrei să îmi spui ceva? a întrebat el pe un ton jucăuş. Cred că sigur vrei să îmi spui ceva.

Mi-a apărut un zâmbet pe buze.

— Nu am nimic de spus!

A ridicat din sprâncene. Zâmbetul s-a ivit lent, dar s-a ivit.

— Te iubesc! i-am zis.

— Asta voiam să aud.

S-a aplecat şi şi-a apăsat buzele uşor pe ale mele. M-am încordat doar un pic, încă temându-mă cumva că, fără să vreau, o să încep să-i absorb energia vitală, dar el nu îşi făcea griji pentru asta. A rămas acolo, cu gura aproape de a mea.

— Aş fi vrut să fii trează ieri, să vezi ce am văzut eu.

— Ce anume? am întrebat, rezemându-mi fruntea de a lui.

Şi-a pus mâna lângă piciorul meu, să îşi sprijine greutatea.

— Tink a făcut un fel de lesă pentru pisica aia a lui.

— Dixon!

— Da, Dixon! L-am văzut ieri în grădină. Geamurile tale dau spre ea. Plimba chestia aia mică. Dar nu asta e partea inedită, mi-a explicat. Tink revenise la cealaltă dimensiune a lui. Ştii tu, cât o îmbucătură. Zbura şi plimba pisica. Sunt sigur că era şi dezbrăcat. Totuşi, eram prea departe să pot vedea vreun detaliu, slavă Domnului!

Un chicotit mi-a întredeschis buzele.

— Doamne, când pisica o să crească, o să-l mănânce, dacă rămâne la dimensiunea aia.

— Nu putem decât să sperăm.

A râs când m-am tras în spate.

— Glumesc doar! Începe să îmi cam placă. Se lipeşte de mine. Aşa, ca o ciupercă.

— Frumos! am murmurat, relaxându-mă.

Ren m-a pupat pe obraz, apoi s-a lăsat în spate.

— Te simţi în stare să vorbeşti cu cineva azi?

— Sigur! am răspuns imediat.

Privirea i-a căutat-o pe a mea.

— Eşti sigură? Poţi să mai stai o zi! Pot să-ţi aduc eu ceva de mâncare. Au cablu în camerele astea. Putem găsi vreun film şi să ne relaxăm.

Cu toate că suna minunat şi, sincer, nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult, afară, lumea continua să se agite. Prinţul era tot acolo. Nimic nu avea să stea pe loc.

— Mă simt bine. Trebuie doar să fac un duş. Parcă trebuie să dau jos de pe mine un strat de somn.

— Arăţi minunat! a zis el.

Am dat ochii peste cap.

— Cred că ai nevoie de un control la cap.

— Deloc!

S-a oprit.

— După duş, o să mâncăm ceva, apoi o să ne întâlnim cu toţi ceilalţi. Da?

Privirea lui hotărâtă a găsit-o pe a mea şi a susţinut-o. Încă aveam multe să ne spunem. Erau o grămadă de detalii pe care el nu le ştia. Detalii pentru care aveam nevoie de timp ca să le accept şi eu, plus timp pentru a le împărtăşi.

— Bine! am zis.

Când Ren mi-a pupat vârful nasului, am închis ochii. S-a ridicat de pe pat, iar eu l-am urmat. Mi-am simţit picioarele un pic slăbite când am luat geanta pe care mi-o adusese Tink şi am intrat în baie, închizând uşa după mine. M-am întrebat dacă Tink era din nou pe afară, plimbând pisicuţa dezbrăcat.

Am făcut un duş rapid, am ieşit şi m-am şters. Am scotocit prin geantă, am găsit o pereche de blugi vechi şi o bluză verde, cu mâneci lungi. M-am îmbrăcat, apoi mi-am strâns părul ud într-un nod. Aburii se evaporaseră de pe oglindă şi mi-am văzut

imaginea. M-am oprit pe loc. Era pentru prima dată când mă vedeam după mai multe zile. Abia dacă am recunoscut-o pe fata care se uita la mine. Încă mai aveam nişte firicele roşii în ochiul stâng, de parcă eram infectată cu virusul zombi. Faţa mea era mai palidă decât de obicei, iar pe bărbie aveam o vânătaie. Arătam… *bântuită.*

Categoric, nu frumoasă! Ren ar fi zis că sunt, dar în umbrele neiertătoare de sub ochii mei exista o epuizare profundă, iar în ochii albaştri era o prudenţă care nu fusese acolo până atunci, nici măcar după cele întâmplate cu Shaun, Holly şi Adrian. Oglindea răceala care îşi înfipsese ghearele în mine. Nu era momentul să mă gândesc la cauzele acestor lucruri.

Am luat geanta şi am deschis-o, dându-mi seama că Tink nu-mi adusese niciun fel de farduri. Nu aveam cum să camuflez dezastrul acela. Poate că reuşeam să mă strecor în apartamentul meu. Trebuia! Nu aveam suficiente haine să-mi ajungă pentru o săptămână. Când am ieşit, Ren aştepta, stând pe un fotoliu şi răsfoind o revistă. Atunci mi-am dat seama de ceva.

— Ai stat aici tot timpul cât am dormit?

— Aproape.

A închis revista şi a aruncat-o pe măsuţa de cafea.

— A stat Tink, cât am plecat să îmi iau haine de schimb, dar am făcut duş aici. N-am vrut să te trezeşti singură.

Oh!

Oh, băiete, ce drăguţ!

— La naiba, aproape că am uitat! a zis Ren, apoi s-a ridicat şi a băgat mâna în buzunar, venind spre mine. Cred că o să vrei ăsta!

Mi s-a oprit respiraţia. Ren mi-a întins lănţişorul cu trifoiul cu patru foi legănându-i-se uşor pe degete.

— Lănţişorul a fost rupt, aşa că ţi-am luat unul nou.

A desfăcut încheietoarea şi mi l-a pus la gât. În clipa în care ochiul de tigru mi-a atins pieptul, a trebuit să strâng din buze, să

nu plâng din nou ca un copil. Mi-am pus palma pe piatră, simţind o uşurare ce nu poate fi descrisă. Nu era uşor de găsit un trifoi cu patru foi, iar procedeul prin care Ordinul le conserva îmi era necunoscut. Era mană cerească să am din nou lănţişorul acela!

— Mulţumesc!

Ren n-a zis nimic, ci doar şi-a pus mâna pe ceafa mea şi m-a tras la pieptul lui. Am stat aşa câteva momente, apoi m-a sărutat pe frunte, înainte să se retragă.

— Eşti pregătită?

A întins mâna, iar eu am luat-o fără ezitare. Eram mai pregătită ca niciodată.

— E foarte ciudat! i-am şoptit lui Ren în timp ce mergeam pe un hol lung, la primul etaj.

Tocmai terminaserăm de luat micul-dejun la cantină, alături de elfi care se părea că nu se hrănesc din oameni.

— Mie-mi spui!

Mâna lui Ren a strâns-o pe a mea.

— În ultimele câteva săptămâni, am fost doar eu. Îţi ia mult timp să te obişnuieşti.

A făcut o pauză când am trecut pe lângă un elf femelă şi un copil care se uita la noi cu ochii mari. Femeia, mama copilului, am presupus, a zâmbit timid spre noi.

— De la a-i vâna la a lua cina cu ei şi la a dormi în aceeaşi clădire e cale lungă.

Categoric era, mai ales după ce avusesem de-a face cu elfi care mai degrabă te-ar fi pocnit în faţă decât să îţi zâmbească timid. Ren s-a oprit în faţa unor uşi duble şi a bătut. O clipă mai târziu, cea din dreapta s-a deschis, dând-o la iveală pe Brighton.

— Ivy! a exclamat şi m-a strâns tare în braţe.

Recunosc, am fost un pic uimită. Nu cred că ne mai îmbrăţişaserăm vreodată.

— Ce mă bucur să văd că te simţi bine! a zis ea.

Am bătut-o stângaci pe spate şi jur că l-am auzit pe Ren chicotind.

— Mă bucur să te văd!

Ea s-a tras uşor în spate, îndepărtându-şi şuviţele rebele de pe chip.

— Intră! Sunt toţi aici!

M-am uitat spre Ren, iar el mi-a făcut cu ochiul. În regulă! Am intrat într-o încăpere care îmi amintea de o sală de şedinţe a unei corporaţii. Într-un capăt era o masă lungă, lângă un dulap plin cu băuturi alcoolice. Un birou uriaş era în celălalt capăt, în faţa unui geam ce dădea spre stradă.

Le-am văzut apoi pe Merle şi pe Faye, şi m-am bucurat că prima era în viaţă, teafără şi nevătămată, dar atenţia mi-a fost atrasă de elful mascul care s-a ridicat de la birou. Totul era şocant la el. Era mai în vârstă, iar părul negru îi era presărat cu fire albe. Riduri fine îi străbăteau pielea argintie din jurul urechilor şi al gurii. În ani umani, l-aş fi încadrat pe la şaizeci şi ceva, dar nu mai văzusem niciodată un elf atât de bătrân. Niciodată! Sfinte Sisoe, îmbătrânea exact ca oamenii! Ren şi-a pus mâna pe spatele meu!

— Ivy, el este Tanner! El conduce locul acesta!

Elful mi-a zâmbit în timp ce am ocolit biroul şi mi-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, Ivy, şi că misiunea de recuperare a fost o reuşită!

Parcă ameţită, m-am întins şi am dat mâna cu el.

— Şi eu mă bucur să te cunosc!

— Numele meu real e oarecum dificil de pronunţat, dar Tanner e o abreviere bună! a râs el şi mi-a strâns mâna. Pari un pic şocată.

M-am uitat la urechile lui, doar ca să mă asigur că sunt ascuţite.

— Îmi… îmi pare rău! Sunt un pic nedumerită!

— E de înţeles! a zis el cu blândeţe. Şi îmi dau seama că

trebuie să fie un şoc şi să te afli aici, printre semenii mei.

Am încuviinţat încet.

— Multe lucruri despre noi o să-ţi pară şocante, a adăugat el, lăsându-mi mâna.

Am încuviinţat din nou.

— După cum ţi-a explicat Faye, acesta e un loc sigur pentru elfii care au aceleaşi principii şi reguli morale ca noi, a explicat el. Noi nu credem în hrănirea din oameni şi, ca atare, acceptăm durata de viaţă mult mai scurtă. Cândva, lucram alături de Ordin. Din păcate, colaborarea noastră n-a durat foarte mult.

Merle a mormăit ceva în barbă, dar n-am înţeles ce.

— Strămoşii noştri au plecat din Lumea de Dincolo pentru că nu erau de acord cu ce făceau regatele conducătoare, care ne omorau lumea şi ne transformau pe toţi în monştri. Noi nu am venit aici să facem la fel cu lumea voastră, mi-a explicat. Şi vom face totul ca să ne asigurăm că prinţul şi adepţii lui nu vor reuşi.

— Majoritatea elfilor sunt descendenţi ai regatului verii, a intervenit Brighton. Ei au început să fugă înainte de închiderea porţilor, pentru că erau vânaţi.

— Vânaţi, la fel ca prietenul vostru, Tink, şi semenii lui – vânaţi aproape până la exterminare, a completat Tanner.

O expresie nostalgică i-a apărut pe chip.

— Tink este primul spiriduş pe care l-am văzut vreodată, dar părinţii mei vorbeau despre ei. Ce ai făcut tu pentru a-l salva este impresionant.

M-am uitat spre Ren.

El şi-a dat ochii peste cap.

Am zâmbit.

— Faptul că ai avut grijă de el, că l-ai vindecat când a fost rănit şi l-ai ţinut ascuns îmi spune că putem avea încredere în tine.

Tanner şi-a înclinat bărbia.

— De asemenea, aşa ştim că putem avea încredere în Ren.

Era bine că Tanner nu îşi dăduse seama de natura ostilă a relaţiei lor. Şi mi-a venit o idee.

— Voi aţi încercat să mă căutaţi, înainte de asta? am întrebat.

— Nu! a zis Tanner. De ce întrebi?

M-am uitat spre Ren.

— Înainte… înainte de toată povestea cu prinţul, m-a urmărit un elf într-o parcare din oraş. Unde ai parcat tu luni seara… Îţi căutam camioneta, am explicat eu. În fine, n-a făcut nimic. Înainte să apuce să facă ceva, a apărut un elf femelă, l-a omorât, iar apoi s-a înfipt singură în pumnalul meu.

Tanner a clipit.

— N-am fost noi.

— Aveţi idee despre ce ar putea fi vorba? a întrebat Ren.

A clătinat din cap.

— O să încerc să aflu.

M-am întors, iar Merle s-a apropiat. Părea mai calmă decât ultima dată când o văzusem. Părul ei blond era pieptănat, iar ochii îi sclipeau de curiozitate şi inteligenţă. Mi-a prins obrajii.

— Şi-a sădit sămânţa?

Am tresărit.

— Poţi să nu o mai spui vreodată aşa, te rog?

— A făcut-o? a întrebat ea.

— Nu! a răspuns Ren, stând lângă mine.

Mâna îi era încă pe spatele meu.

— Am scos-o de acolo la timp.

Privirea lui Merle a susţinut-o pe a mea.

— Trebuie s-o aud pe ea spunând-o.

— Merle! a zis Tanner încet.

L-a ignorat şi pe el.

— Trebuie să fim siguri.

— N-a făcut-o! am zis, simţind cum obrajii îmi iau foc. Jur!

— Bun!

Merle a zâmbit, apoi m-a îmbrăţişat, înainte să se retragă un

pic.

— Aş fi urât să fie nevoie să te ucid.

Am făcut ochii mari.

— Mamă! a exclamat Brighton, de lângă masă.

— Ce e?

Merle a ridicat din umeri şi s-a îndreptat spre unul dintre fotolii, pe care s-a aşezat.

— Dacă ar fi purtat copilul prinţului, ar fi trebuit s-o ucidem. Ăsta e adevărul!

Faye şi-a dres vocea şi a mers lângă Tanner.

— N-ar fi trebuit s-o ucidem. Există şi alte opţiuni.

— Totuşi, de ce *nu* m-aţi ucis, pur şi simplu? am întrebat-o pe Faye. Asta ar fi rezolvat problema. Doar ai avut destule ocazii.

Ren s-a încordat lângă mine. Expresia ei s-a înăsprit.

— Nu credem în uciderea oamenilor, indiferent de situaţie.

Am ridicat o sprânceană.

— Poate ai vrea să-i spui şi lui Merle.

Aceasta a chicotit, de parcă i-aş fi sugerat lui Faye să îi povestească despre o nouă reţetă de friptură.

— Ea este om, a zis Faye. Oamenii au tendinţa să nu preţuiască viaţa.

Hotărând că era timpul să schimbăm subiectul, m-am concentrat din nou asupra lui Merle.

— De ce i-ai zis lui Brighton că Ren va şti ce să facă în privinţa informaţiilor din jurnale?

Merle a schiţat un zâmbet şi a dat din cap în direcţia lui.

— În privirea tânărului se citeşte că e de încredere.

Am deschis gura, dar n-am fost sigură cum să răspund la asta. Când m-am uitat spre Ren, acesta zâmbea şi se uita în jos. Tanner ne-a făcut semn să ne aşezăm. Eu şi Ren l-am ascultat.

— Ştiu că ai o mulţime de întrebări şi trebuie să îţi spunem o grămadă de lucruri, dar nu vrem să te copleşim. Faye ne-a explicat că ultimele săptămâni au fost… stresante pentru tine.

M-am încordat.

— Stresant nu e chiar cuvântul pe care l-aş folosi. A fost şi ceva despre care n-aş vrea să vorbesc acum.

Ren s-a aplecat, punându-şi cotul pe picior şi bărbia în palmă.

— Să ne concentrăm pe partea cea mai importantă, a zis el pe un ton ferm.

Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Ei ştiu cum poate fi trimis prinţul înapoi în Lumea de Dincolo.

— Poftim?

M-am îndreptat.

— Cum?

Tanner s-a rezemat de birou şi şi-a încrucişat gleznele.

— Vrei să continui tu?

Faye nu părea să vrea, dar tot a început să vorbească:

— Cu decenii în urmă, când familia mea a părăsit Lumea de Dincolo, a luat un cristal foarte special, foarte puternic, de pe vârful tronului regelui, şi l-a adus pe acest tărâm. Apoi, cristalul a fost luat de Ordin, pentru a fi păstrat în siguranţă. Sau, cel puţin, aşa ni s-a spus. Decizia de a muta cristalul fără permisiunea noastră a creat… o ruptură între noi şi membrii Ordinului.

M-am întrebat dacă acela era motivul pentru care Ordinul şi elfii încetaseră să mai lucreze împreună, dar o ruptură nu părea un motiv suficient de puternic pentru ca acea colaborare a lor să fie complet ştearsă din istoria noastră. Mi-am amintit de cristalul pe care îl luase Val de la Ordin în seara în care prinţul trecuse prin poartă. De când vorbisem cu Miles despre el, nu prea mă mai gândisem la asta. E drept, se întâmplaseră o grămadă de lucruri, dar ştiam unde se află cristalul cu pricina.

— E la prinţ.

— Ai văzut cristalul? a întrebat Tanner, iar ochii lui deschişi la culoare au devenit tăioşi.

— Nu! am clătinat din cap. Dar… l-a luat o membră a Ordinului care lucra cu prinţul.

— Târfa! a mormăit Merle în barbă şi Brighton a oftat iar.

— Cristalul n-ar fi trebuit lăsat niciodată pe mâinile membrilor Ordinului, căci aceştia nu înţeleg puterea sau importanţa lui, nu cu adevărat.

— Nu l-am văzut, am zis, privind în jur. Ordinul nu ne-a explicat importanţa lui. Unul dintre tipii de acolo a zis chiar că, practic, nu înseamnă mare lucru. Presupun că nu e aşa?

Faye şi-a încrucişat braţele la piept.

— Cristalul îl poate trimite pe prinţ înapoi în Lumea de Dincolo, dar nu e o treabă uşoară.

— Şi nu ştim exact unde este cristalul, a adăugat Tanner. Faye l-a căutat cât a fost în casa prinţului.

— Nu l-am văzut niciodată, a zis ea. Dar erau multe locuri în care, pur şi simplu, nu aveam acces.

Voiam să ştiu cum ajunsese să lucreze pentru prinţ, dar în clipa aceea nu era chiar aşa de important.

— Aşadar, trebuie să facem rost de cristal, iar apoi?

Faye a tras aer în piept.

— Apoi, avem nevoie de sângele cuiva din familia regală şi de sângele unui halfelin…

— Doar un pic! a clarificat Ren, ridicându-se. Cam un strop din sângele halfelinului.

Tanner a zâmbit.

— Lui tot nu-i place chestia asta.

Ochii i s-au mijit.

— Partea dificilă nu este să găsim cristalul şi să facem rost de sângele prinţului şi de un strop din al tău.

— Nu?

Am ridicat sprâncenele.

— Sună destul de dificil, din moment ce nu ştim unde se află cristalul. Iar să luăm sânge de la prinţ nu va fi uşor.

— Ritualul sângelui şi al pietrei, a zis Faye, atrăgându-mi atenţia, trebuie să aibă loc în Lumea de Dincolo.

După aceea, s-a mai discutat puţin. Obţinerea cristalului era primul pas, dar trebuia să aflăm unde naiba era. Eu, una, nu puteam să mă gândesc cum să luăm sânge de la prinţ, pentru că nu-mi doream să fiu nici măcar în aceeaşi emisferă cu el. Şi mai era povestea cu trecerea în Lumea de Dincolo…

Faptul că nu trebuia să rămân însărcinată cu prinţul ne ajuta să ţinem porţile închise, dar noi trebuia să le deschidem. Temporar. Iar pentru asta aveam nevoie de Ordin. Şi aveam o bănuială că mai degrabă avea să vină pruncul Iisus la cină în seara aceea, purtând bretele, decât să îi convingem să deschidem porţile. Faye ne-a spus despre faptul că ei ştiau despre planul prinţului de a deveni răufăcătorul suprem al lumii.

O oră mai târziu, eu şi Ren am plecat de acolo. Încă mai erau multe de discutat, dar capul îmi vuia deja din pricina celor câteva informaţii pe care le aflasem, aşa că trebuia să ies. Ajunşi pe hol, m-am oprit şi am ridicat privirea spre Ren.

— Putem merge afară?

— Orice doreşti!

Şi asta am făcut. Am ieşit în curte. Erau surprinzător de puţini elfi. Pe de altă parte, nu era chiar cald. Atraşi de un leagăn mare, ne-am aşezat unul lângă altul. Habar n-aveam cum o să ne descurcăm cu prinţul şi cu slugile lui, să găsim cristalul şi să îi luăm sânge, fără să mă răpească, iar apoi, ca prin minune, să facem toate cele necesare în Lumea de Dincolo. Eram afară doar de câteva minute când s-a ivit Tink, ducându-l pe Dixon în braţe.

— Cel puţin e îmbrăcat, a mormăit Ren.

— Adevărat!

— Chiar nu e loc pentru trei, a mormăit Ren după ce Tink s-a îndreptat spre leagăn.

Am zâmbit discret când Tink s-a trântit lângă mine.

— Desigur că este loc pentru trei, a zis Tink, aruncându-i lui Ren o privire urâtă. Dacă ai o problemă cu apropierea noastră, eşti mai mult decât liber să pleci.

Ren a oftat.

— Ar fi trebuit să te las să mori de foame.

— Mă rog…

Tink l-a pus pe Dixon în poală.

— Nu ştii să te porţi cu mine.

Dixon a trecut imediat din poala lui Tink în a mea. M-am uitat la micuţ, iar el s-a uitat la mine şi a început să mă frământe cu lăbuţele pe burtă.

— Am auzit că te-ai întâlnit cu Tanner, care crede că sunt uimitor, a zis Tink.

— Hai să-l întrebăm ce crede despre tine peste câteva zile! a zis Ren. Pariez că se răzgândeşte!

— Urăşte jocul! a replicat Tink, aplecându-se. Nu jucătorul!

— Poftim? s-a încruntat Ren. Nici măcar nu are logică.

— Acum o să te ignor, a zis Tink şi m-a înghiontit cu cotul. Am fost îngrijorat pentru tine, Ivy-Divy! Ai dormit de parcă erai o prinţesă Disney care a mâncat un măr stricat.

Am ridicat o sprânceană şi am început să scarpin pisicuţa deasupra cozii.

— Cred că ai vrut să spui un măr otrăvit.

— În fine… Tot aia. Făt-Frumos de colo n-a reuşit să te trezească cu un sărut, a zis el. Asta e tot ce ştiu.

— Tu o să ai nevoie de mai mult decât de un Făt-Frumos care să te trezească, dacă o să-ţi las fundul inconştient, a zis Ren cu un pic de căldură în spatele ameninţării, privindu-l pe Dixon cum se face ghem şi adoarme imediat.

Tink a pufnit şi şi-a pus capul pe umărul meu. Eram obişnuită să facă asta când era mult, mult mai mic. Am rămas toţi trei în tăcere, şi nu ştiu de ce mi-a venit din nou să plâng. Eram terminată. Terminată. Poate că doar aveam nevoie să mai dorm

două zile. Nodul din gât mi se făcea tot mai mare, dar era ceva ce trebuia să spun.

— Eu… eu vreau să vă mulţumesc amândurora pentru că nu aţi renunţat la mine! am zis, cu privirea aţintită asupra lui Dixon.

Mi-am dres vocea.

— Pentru că m-aţi căutat şi v-a păsat de mine.

— Nu trebuie să ne mulţumeşti! a răspuns Ren. Niciodată nu trebuie să faci asta, scumpo!

— Măcar o dată sunt de acord cu ratatul, a zis Tink. Ţi-am spus deja. Asta e misiunea noastră!

Lacrimile îmi înţepau ochii.

— Da! am zis răguşit şi strângând din buze.

— O să fii bine! a completat Ren, părând să simtă că am nevoie să aud asta, deoarece chiar aşa şi stăteau lucrurile.

Apoi şi-a întins braţul pe la spatele leagănului şi mi-a strâns umărul. Tink mi-a înghiontit braţul, atent să nu-l trezească pe Dixon.

— Sigur că va fi bine! Doar ne are pe noi!

Noi!

Cred că a fost prima dată când Tink se referea la el şi la Ren în aceeaşi propoziţie, fără să se încheie cu insulte. Uau! Ce progres! Sau chiar era *foarte* îngrijorat pentru mine. Probabil că Tink era doar foarte îngrijorat pentru mine. Şi era în regulă. Îşi făcea griji, pentru că îi păsa de mine şi mă iubea. Şi, oricât de greu îmi era să cred şi să înţeleg, şi lui Ren îi păsa. Ren mă iubea! Stând între Ren şi Tink, mi-am îndreptat faţa spre cer şi am închis ochii. Am lăsat soarele să îmi scalde pielea şi să înceapă să încălzească locuri din mine care erau reci şi întunecate. Eram un pic sfâşiată, ferfeniţă pe margini, şi avea să fie un drum lung şi denivelat până să fiu sută la sută bine. Totuşi, nimic nu avea să mă împiedice să ajung acolo. Drake avea să vină după mine sau avea să găsească un alt halfelin. Noi trebuia să găsim cristalul şi să îl oprim pe prinţ. Nimic din toate astea nu putea să aştepte.

Dar aveam să fiu bine.

Eram un halfelin. Nu eram aceeaşi Ivy care fusesem cu câteva luni în urmă. Totul era diferit acum. Încă aveam locuri din mine în care era rece, care încă erau pline de umbre perfide, dar nu aveam să fiu rece pentru totdeauna.

Atentă să nu-l deranjez pe Dixon, m-am întins şi am pus mâna pe piciorul lui Ren, cu palma în sus. Am simţit cum inspiră adânc. O clipă mai târziu, şi-a pus palma peste a mea şi m-a strâns. Mi-am ridicat privirea spre a lui, dar n-a trebuit să spun nimic. M-am rezemat de el, cu capul pe umărul lui. Am simţit cum corpul i se relaxează aproape instant. Privirea mi s-a îndreptat spre Tink. Ne privea cu ochii lui frumoşi albastru-deschis. Mi-a făcut cu ochiul.

Nu eram singură în toate acelea.

Eram doar un pic sfâşiată, dar nu distrusă.

— Da! am zis. O să fiu bine!

Şi *eram* curajoasă.

Mulţumiri

Îi mulţumesc echipei mele, care m-a ajutat să dau viaţă acestei cărţi – Kevan Lyon, Patricia Nelson, Kara Malinczak, R.S., Sarah Hansen, Taryn Fagerness, Christine Borgford de la Perfectly Publishable, Stacey Morgan, tuturor prietenilor, dar şi familiei mele! Mulţumiri foarte speciale cititorilor, care au fost incredibil de răbdători cât am scris continuarea!

Când ești sfâșiată între datorie și supraviețuire,
nimic nu mai poate fi ca înainte!

Tot ce credea Ivy Morgan că știe nu mai e valabil. După ce a fost trădată și aproape ucisă de prințul din Lumea de Dincolo, tânăra se trezește grav rănită și cu sufletul bucăți. În plus, a aflat și un secret cumplit, pe care este silită să îl protejeze cu orice preț. Nimeni nu trebuie să îl afle, cu atât mai mult membrii Ordinului, care, odată informați, crede Ivy, ar ordona să fie omorâtă.

Și apoi, în peisaj continuă să existe trimisul sexy și plin de tatuaje al Elitei, seducătorul Ren Owens, care i-a furat inima. Pasiunea care îi leagă este incontestabilă, dar Ivy știe bine că Ren a pus întotdeauna mai presus de orice datoria față de Ordin – în aceste condiții, dacă ar descoperi adevărul, luptătorul nu s-ar mai apropia niciodată de ea. Asta dacă ar decide să o lase în viață. Și totuși, cum poate să trăiască Ivy cu propria persoană când își minte iubitul?

Însă, cum prințul se apropie tot mai mult, cu scopul declarat de a deschide pentru totdeauna porțile către Lumea de Dincolo, Ivy rămâne fără variante. Dacă nu își dă seama rapid în cine se poate încrede, nu doar inima ei va fi făcută una cu pământul, ci și civilizația însăși.

„*Sfâșiere* este un carusel de emoții, plin de situații neprevăzute și cu personaje pe care le-am adorat! Povestea a avut tot ce m-am așteptat de la acest al doilea volum, ba chiar mult mai mult!"
Star-Crossed Book Blog

„O lectură intensă! O poveste originală și plină de acțiune!"
The Rambling Book Nerd

ISBN: 978-606-9740-14-9
9 786069 740149
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE fantasy